

MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 29 Ağustos 1992 Sayı: 9

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Neden Şırnak?

Oligarşi 18 Ağustos'tan itibaren Şırnak'ı abluka alıp Kürt halkına saldırdı ve neredeyse Şırnak'ın tamamı tahrip edildi, yakılıp yıkıldı. Bu katliam saldırısından kurtulabilenlerden yüzlercesi gözetliğine alındı. Birinci saldırı yetmeyince, ikinci bir saldırı gündeme sokuldu ve hedefe ulaşıldı... Şehir boşaldı, Şırnak'tan büyük bir göç başladı. Şırnak'ta yaşananlar ve ortaya çıkan sonuçlar özelde Kürt milliyetçi hareketinin bugünkü durumu, eylem çizgisi ve genelde Türkiye devrimci hareketi ile ilişkileri noktalarının yeniden düşünülmesini gerektiren önemli bir olgudur.

Olayın nasıl buraya vardığını görebilmek için oligarşinin Newroz'dan itibaren bölgedeki politikasının kavranması gerekir. Şırnak olayı bu anlamda DYP-SHP koalisyonunun Kürdistan politikasının Newroz'dan sonra ikinci önemli atağıdır ve bu noktada oligarşi belirli zararı göze almıştır. Bugün olayı izah etmekte zorlanmaları çaresizliklerinin en göze çarpan biçimidir ve dediğimiz gibi, oligarşi bunu göze almıştır. Demirel tüm bu katliam ve provokasyon politikalarının teşhiri karşısında açmazlarına, çaresizliklerine yönelik sorulara "Her şey programa uygun olarak devam etmektedir," diyebilmektedir.

DYP-SHP koalisyonunun Kürdistan'a yönelik programının özünde, tüm halklara karşı sürdürdüğü baskı-terör-provokasyon-psikolojik savaş yöntemleri vardır. Batıdaki yargısız infazlar, gözetiminde kaybolmalar, halk desteği vb. türü yöntemler, Kürdistan'da da kontrgerilla cinayetleri toplu katliamlar ve yıldırma-pasifize etme yöntemleri olarak biçimlenmektedir. Şırnak bu politikanın örneklerinden biridir ve 15 Ağustos öncesinden böyle bir "operasyon"un hazırlıkları başlatılmıştır. TV ekiplerinin bölgeye götürülüp abartılı çatışma görüntülerinin kamuoyuna yansıtılması, bölgede büyük ve gerçek bir savaş sürdüğü yolunda kitlelerin hazırlanması, 15 Ağustos yıldönümüne ilişkin abartılı demeçlerin verilip provokasyon ve mizan-senlerin gündeme getirilmesi ve arkasından Şırnak vahşetinin sahnelenmesi...

Tüm bu abartılarda bir amaç olsa gerektir.

Devamı sayfa 3'te

▲ Şırnak'taki göç, devletin istediği sonuçtur.

Devlet Şırnak'ı yakıp yıkıp harabeye çevirdi. ▼

Şırnak olayı bu anlamda DYP-SHP koalisyonunun Kürdistan politikasının Newroz'dan sonra ikinci önemli atağıdır ve bu noktada oligarşi belirli zararı göze almıştır. Olayı izah etmekte zorlanmaları çaresizliklerinin en göze çarpan biçimidir ve oligarşi bunu göze almıştır. Bugün Demirel tüm bu katliam ve provokasyon politikalarının teşhiri karşısında açmazlarına, çaresizliklerine yönelik sorulara "Her şey programa uygun olarak devam etmektedir," diyebilmektedir.

Mücadele halkı kucaklıyor

-Yazıyor! Katliamı izleyen bakanları yazıyor!
-Tarihi kanlarıyla yazanları Mücadele'de okuyun!

-Basındaki satılık kalemler kimler? Gazetemiz Mücadele'de!

İstanbul Topkapı'dan geçenler bu sesleri duyuyoruz. Üniversite öğrencisi iki okurumuz, Mücadele'nin 8. sayısını bagıra çağıra satıyor. Genç yaşlı, her kesimden halkın yoğun ilgisine tanık oluyoruz. Bazıları hiçbir şey sormadan alıp gidiyor. Kimileri inceliyor, sorular soruyor. Kimileri Mücadele alırken kendi sorunlarını, derlerini anlatıyor.

Mücadele gelişip güçlendikçe, mücadelenin sesi soluğu olan gazetemiz de halkla daha fazla kucaklaşıyor. Gazetemizi İstanbul'un değişik semtlerinde, trenlerde, sokaklarda satan üniversite öğrencisi okurlarımızdan (Ebru Gündüz ve Ali Çağlayan ile görüştük.

Mücadele: Sokakta Mücadele, satma fikri nereden aklınıza geldi?

Ebru: Biz dergilerimiz" gazetemizi sokakta satmayı uzun zamandır düşünüyorduk. Ancak bu işi nasıl yapacağımızı da bilmiyorduk. Bunun için önce dergideki yazı başlıklarını önceden tespit edip bunlardan en çarpıcı olanlarını bir kağıda yazarak ezberledik. Yapacağımız işin üzerinde ciddi bir biçimde kafa yormamız gerektiğine inanıyoruz. Amacımız, gazetemizin hem propagandasını yapmak, hem satış grafiğini yükseltmekti.

Mücadele: Gazete satışına nereden başladınız? Nasıl sattınız?

Ali: Halkın yoğun olarak bulunduğu, merkezi bölgelerde satmayı düşünmüştük. Bu nedenle önce Topkapı'ya gittik.

Ebru: Önceden belirlediğimiz çarpıcı sloganları bağırmaaya başladık. Örneğin; "Yazıyor! Katliam izleyen bakanları yazıyor!", "Gecekondu halkı üzerindeki başlıkları Mücadele'de okuyun!", "Parası olmayan hastane kapılarında kendini yakıyor. Belediyeye işçileri Ankara yürüyüşüne hazırlanıyor. Mücadele'de okuyun" gibi.

Mücadele: Halkın tepkisi nasıl oldu?

Ebru: Halkın ilgisi çok yoğundu. Doğrusu bu kadarını tahmin etmemiştik. İlk andan itibaren insanlar çevremizde toplanmaya başladılar. Önümüzden geçen hemen herkes dönüp bakıyordu. Bazıları, sokaklarda pek işitmedikleri sözleri duymaktan şaşırması gibiydi. Bu arada, yanımdaki işportacıların da yoğun ilgi

ve desteğini gördük. Birçoğu bizimle sohbet ediyor, yardımcı olmak istiyordu.

Mücadele: Mücadele satarken polis engellyle karşılaştınız mı?

Ali: Evet, engellemeye çalıştılar. İlk gün daha birkaç dakika geçmişti ki, bir polis komiseri/geldi yanımıza. "Sattığınız şey yasal mı?" diye sordu. Gazetenin ikinci sayfasındaki künyesini gösterdik: "Görmüyor musun? Sahibi adresi, basıldığı yer yazıyor. Tabii ki yasal. İstersen bir tane aldı, arkasını dönüp gitmeye başladı. Durdurup parasını istedik, "Bir dakika, yasal olup olmadığını amirime soracağım" diyerek gitti. Az sonra getirip geri verdi. O gün bir sivil polis, elindeki telsizle sürekli etrafımızda dolaştı. Ancak bir şey yapmadı.

(İkinci gün resmi polisler, "Yasal mı?" diye sordular. "Yasal" dedik. Bunun üzerine bir tanesi gazetenin kapağındaki Devrimci Sol bayrağını göstererek, "Belli, belli, yatatmış... Siz ölüme koşuyorsunuz" diye söyleyerek gitti.

Mücadele: Gazetemize en çok hangi kesimler ilgi gösteriyor?

Ebru: Bunun ayrımını yapmak zor. Ancak daha çok gençler ve orta yaşa yakın insanlar. Gelir düzeyi olarak yoksul, emekçi kesimler satın alıyor. Bir midyeci, bir işportacı, bir memur. Hatta bir er geldi yanımıza. Mücadele'yi görünce çok sevindi. "Bunları sokakta satabiliyor musunuz? Ne güzel" dedi ve bir tane satın aldı. Mücadele'yi daha önce görmemiş yaşlıca bir amca da "Bu dergi sosyalist mi?" diye sordu. "Devrimciler çıkartıyor" dedik. Bir tane" alıp gitti.

Mücadele: Halkın ilgi ve desteğini na-

sıl değerlendiriyorsunuz?

Ali: Halktan insanlar, işportacılar gelip sorunlarını anlatıyorlar. "Bizim mahalleye de gelin" diyenler oluyor. Mücadele'nin kapağında "Halk Devrimcileri Sahip Çıktı" yazıyordu. Biz halka gittiğimizde, devrimciler olan desteğin ne kadar sınırsız olduğunu görüyoruz.

Mücadele: Yayınlarımızın halka daha fazla ulaştırılması konusunda neler söylemek istersiniz?

Ebru: Halka daha yakından seslenebilmenin ve politikalarımızı ulaştırabilmenin bir yolu da yayınlarımızı halka taşımaktan geçiyor.

Gazetemizimiz, dergilerimiz yasaldır, meşrudur. İster sokakta, isterse bir başka yerde satmanın hiçbir yasa dışılığı yoktur. Engellemeye kalkarlarsa bu keyfi bir tutum olur ve bunu başaramazlar. Biz bunu biliyoruz ve bundan sonra da satmaya devam edeceğiz.

Artık Mücadele Topkapı'da, Aksaray'da, Sirkeci, Haydarpasa tren garında, Eminönü, Karaköy, Kadıköy vapur iskelelerinde bagıra çağıra satılıyor, politikamız, sloganlarımız, taleplerimiz halka doğrudan taşınıyor. Mücadele'nin ev, ev, sokak sokak caddelerde, meydanlarda, halkın bulunduğu her yerde daha yaygın satılmasıyla halkla iç içe olduğumuz, daha açık görülecektir.

Devrimci Sol'dan Açıklama 8. sayımızın 2. sayfasında "Tekzip" başlığıyla yer alan Devrimci Sol'un açıklamasında "Tutsak düten voldaşlarımızın adları Mete Nezih Altınay, Aylin Tannukulu, Ramazan Tanrıku, Ali Fadil Celipsay ve bir bayan voldaşımızdır" deniyordu. Devrimci Sol yaptığı ikinci bir açıklamada, Mete Nezih Altınay ve Ali Fadil Celipsay'un örgütlerinin üyesi olduğunu, diğerlerinin olmadığını belirtti-

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

29 Ağustos 1992

- Neden Şırnak? 3
- Kürt halkına bir katliam daha yaşanıyor, kendi "şaşkınlık"larını yaşıyorlar 4"
- Tür keş'ten Kürt halkına karşı savaş çağırısı 8
- İktidar 'ekonomik terör' estiriyor 9
- Cenazelerimizin korkuyorlar 10-
Hiçbir güç cenazelerimize sahip çıkma geleneğimizi engellemeyi başaramayacaktır.
- Mİlis halkla bütünleştiğçe düsmannın korkulu rüyası olacaktır 12-
Halkla bütünleşmiş bir milisi ortaya çıkarabilecek ve yok edebilecek hiçbir güç yoktur.
- Devrimin gücü düzenin güçsüzlüğüdür 15
Devrimci hareket düzenin güçsüzlüğünü ortaya serdikçe, düzen daha da güçsüzleşecek, emekçi halk mücadeleye çekildiği oranda devrim güç kazanacaktır.
- İletişim tckellcri halkı yalanla besliyor 16-17
Emekçiler tercihlerini sermayenin sözcüklerinden yana değil, kendi basınından yana yapmalıdır.
- Sürgünler Kürdistan'da yaygınlaşıyor 18
- Haber/Yorum 19-20
- Emperyalizm Irak'a göz koydu 21
Türkiye halkları, kendi çıkarlarına dokunan emperyalizmin saldırı ve tehditlerine karşı çıkıyor...
- Kültür/Sanat 22

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A

Kat: 1 No: 10 Tel-Fax: 51 97 25

Ankara: Marmara Sk. Kırmır Ap. No: 12/17 Sıhhiye

Tel-Fax: 434 10 91

Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslın İşhanı

No: 8/408 Tel: 24 47 80

Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3

Dişarbakır: İnönü Çıkmaşı, Güçlü Pasajı No: 3/30 Tel-Fax: 185 89

Elazığ: Çarşı Mah. Hürriyet Cad. Etkesler İşhanı

No: 108 Kat: 2 Tel: 24 519

Elbistan: Dulkadiroğlu Cad. Ceyhan İşhanı No:1 Kat: 2 K.Maraş

Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644

İzmir: 440. Sk. Bereket İşhanı No: 6/7 Konak Tel: 895 311

Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 23 Tel: 175 25

Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı

Kat: 5 Tel: 25 75 35

Konya: Kürkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Kat: 2

No: 201 Tel: 10 50 77

Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/422

Tel: 278 62Fax: 19 801

Samsun: Kale Mah. Alpaslan Geçidi Çetmi İşhanı No: 17 Kat: 4

Sivace: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şeniyurt Sitesi

No: 508 Tel: 22 20 22

Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80

Tel: 26 10 70

Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borataş Sk.

Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel: 51 89

Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2

Tel: 399 65

Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX

Amsterdam/Nederland

Tel: 00 31/20/68 31 058

Atina: Agonas Veranzerou No. 5 Kaningos Square-Athen

Frankfurt: Kasseler str. la 6000 Frankfurt 90

Tel: 49/69/77 89 00

Londra: 79 Dunsmore Rd. London N.16 İngiltere

Tel: 00 44/71/92 34 138

Paris: 38 Rue d'Hautville 75010 Paris/Fransa7

Tel: 00 33/1/47 70 05 90

Zürich: Gasometer Str. 24 8005 Zürich

Sahibi: Haziran Yayıncılık Ve Tic. Ltd. Şti.

Adına Gülen ŞEŞ EN, Yazı İşleri

Müdür: Namık Kemal CİBAROĞLU

Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek

Mah. Terzihane Sok. Kaleşan İşhanı No:

11 Kat: 1 Sultanahmet/İst. Tel: 518 84 17

Fax: 516 2414 **Baskı:** ferler Matbaacılık

Fiyat: 7.000 TL. **Almanya:** 3 DM,

Fransa: 10 FF, **İsviçre:** 3 SF. **Hollanda:** 3

FL, İngiltere: £ 1 **Abone Koşulları**

Yurtiçi Abone:

6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.

Yurtiçi Abone 6 Aylık 85 DM, 1 Yıllık

170 DM

Hesap No: Güllen ŞFİŞKN T. İş Bankası

Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

1. sayfanın devamı

Amaç Sımak vahşetini meşrulaştırmaktı, bölgedeki savaşın doğal bir sonucu olarak gösterilmesinin koşullarını hazırlamaktı. Yukarıda da vurguladığımız gibi, oligarşi böyle bir "program" oluştururken, belli rizikoları ve bugün yaşadığı çaresizliği göz almıştı. Çünkü kendine göre çok daha büyük amaçlar peşindeydi. Kitle tabanının yok edilmesi, şehirlerin boşaltılması, sınır ötesi kara hareketi ve hatta Irak'ta belirli bir bölgeyi tutma hesapları bu program dahilindedir. Neden Sırnak sorusuna gelince: Sırnak, çevresindeki birkaç ilçe (Cizre, İdil, Nusaybin gibi) ile birlikte uzun süredir Kürt halkının ulusal mücadelesinde ön plana çıkan ve kimi zaman bu mücadeleden barometresi olma özelliğini taşıyan bir kent durumundadır. Kuşkusuz bunun önemli ve somut nedenleri var tabii ki... Öncelikle Sırnak ve çevresindeki yerleşim merkezleri PKK açısından stratejik bir öneme sahiptir. Botan-Behdinin hattını tutma, Meclis ve Savaş Hükümeti oluşturma politikaları buralara stratejik önem kazandırarak başlıca olgudur diyebiliriz. Milliyetçi hareket -Newroz sırasında belirli bir darbe yemisi olsa da- bu bölgede belirli bir etkinlik ve kitle Çabası sağlanmış durumdadır. Gerek Newroz'un olumsuz etkilerini silmek ve gerekse de Botan-Behdinin politikalarında bu etkinlik ve kitle' tabanını daha verimli ve aktif kılmak amaçlınsın PKK'nın Sırnak ve sözü edilen yerleşim merkezlerinde belirli bir atılım geçmesi doğal ve kaçınılmaz bir olgudur. Ancak bu atılımın nasıl biçimleneceği ayrı bir konudur.

Oligarşi açısından ise sorun, PKK'nın Botan-Behdinin politikalarını engellemek, Meclis ve Savaş Hükümeti girişimlerini tabansız bırakmak yanında, en genelde ulusal 'mücadeleye darbe vurmaktır. Newroz sırasında bu politika belirli bir gelişme sağlamıştı ve oligarşi kendince ele aldığı inişiyatifi kaybetmek istememektedir. Doğrudan Kürt halkını hedefleyen yoğun bir baskı-terör provokasyon politikası uzun bir süredir Oligarşinin Kürdistan'daki tek ve temel yönümüdür. Amaç gerilla'yı halktan soğutmak, klasik deyimle Deniz kurutmak"tır.

Bu klasik "denizi kurutma" politikaların 18 Ağustos gününden itibaren ele almak ve PKK 18 Ağustos günü Sırnak'ı saldırdı mı, saldırdı mı tartışmaları yürütmek, bugün devrimcilerin yaklaşımı olmaz. Oligarşi, şu veya bu şekilde" böyle bir saldırının gerekçesini yaratmaya çalışacak ve uygulamak isteyecektir. Burada önemli olan oligarşinin bu politikasını tepit edebilmek ve olası taktiklerinin önünü tıkmaktır. Bu ise özellikle DYP-SHP koalisyonunun kurulduğu aşamadan itibaren Türkiye devrimi ve Kürt milliyetçi hareketin en önemli gündem maddelerinden biri olarak kendini dayatmış durumdadır. Ancak bu gündem başta Kürt milliyetçi hareket olmak üzere, kimi kesimlerce görülmüdü, dikkate alınmadı. Seçim-parlamento-siyasi çözüm hesapları içerisine girilerek -bilinçsiz de olsa- DYP-SHP koalisyonu politikaları için uygun bir zemin sunuldu. Ve sonuç ortadadır, önce Newroz ve arkasından bugün Sırnak. Sonuç birlerce in sanın göcü, demoralize bir kitle ve sürekli ertelenmek zorunda kalan politikalar.

Önce Sırnak'ta ortaya çıkan durumu biraz, daha yakından ele almamız gerekiyor. Bunu yapmadan önce açığa vurulamayız ki, oligarşi tüm uğraşlarına ve demagojilerine rağmen, Sırnak'ta yaptıklarını izah edemez, meşrulaştıramaz durumdadır. Her ne kadar istediği, arzuladığı sonuçlardan bir kısmını yaratabilmiş olsa da, bunu siyasi kgz haline getirebilme zorlanmakta, Türkiye halklarına durumu anlatamamaktadır. Bu anlamda oligarşi, uzun vadede kendini vuran silahlarla çıkmıştır Sırnak'tan. Bu önemli noktayı vurguladıktan sonra, oligarşinin Sırnak'ta hangi

sonuçları elde edebildiğine kabaca değinebiliriz.

Birincisi, oligarşi "denizi kurutmak" politikasının bir gereği olarak Kürt halkını hedeflemiştir ve Sırnak'ta sürdürülen baskı-terör-provokasyon politikaları ile pasifikasyon ve yıldırma politikalarında, Newroz'dan sonra yeni bir adım daha atmıştır.

Birinciyi bağlı olarak PKK'nın Botan-Behdinin, Meclis ve Savaş Hükümeti politikalarında önemli bir rol üstlenecek olan kitle tabanını fiilen sürgüne tabi tutulmuştur. Bugün Sırnak'ta yaşanan ve binlerle ifade edilen göç, devletin elde etmek istediği sonuç, örgütlü ve sempatizan bir kitle tabanının dağıtılmasıdır.

Üçüncüsü hemen tüm propaganda-iletişim araçları kullanılarak açık veya gizli bir şekilde sorumluluk PKK'nın üzerine bırakılmıştır. PKK saldırdı böyle oldu propaganda ve demagojilerinin pek bir önemi yoktur ve kastettiğimiz de bu değildir. Burada kitleye verilen mesaj önemlidir. Kürt halkına PKK saldırsa biz de size vuruz mesajı verilmiş ve örgütle, örgütlü politika ve eylemlerle kitleler arasında bir soğukluk, bir kopukluk yaratılması amaçlanmıştır. Ve Kürt halkı bu mesajı almıştır.

Dördüncü olarak da, Türkiye ve dünya kamuoyu nezdinde büyük çaplı bir sınır ötesi hareketin gerekçesi yaratılmıştır. İstisnasız tüm devlet yetkililerinin (asker-sivil) sınır ötesini işaret etmesi ve büyük miktarda askeri gücün bölgeye kaydırılması, Sırnak sonrası daha az yadırganır olmuştur.

Baştan da vurguladığımız gibi, bütün bunlar oligarşinin DYP-SHP koalisyonuyla birlikte tüm gücüyle uygulamaya soktuğu ve Newroz'da belirli sonuçlar aldığı baskı-terör-provokasyon politikasının sonuçlarıdır ve Sırnak bu politikanın son adımı değildir. Ancak yakanda da değindirmiş gibi, bütün bunlar uzun vadede devrimci bir önderlikle oligarşinin kendini vuran bir silahlı olmakta öteye gitmeyecektir. Oligarşinin biraz daha çıkmaza girmesinden, biraz daha halklardan tecrit olmasından başka bir sonuç yaratıyacak politikalarındır. Ne var ki, bu böyle diye oligarşinin teşhirine umut bağlamak da devrimcilerin değil reformistlerin anlayışıdır. Bu politikaların teşhiri ile engellenmesi ayrı konulardır ve devrimciler açısından önemli olan da bu politikaların uygulama zeminini ortadan kaldıracak taktik çizgiler oluşturmaktır. Teşhir ikinci ve sonraki bir sorundur. Doğru devrimci politikalar üretilip yaşama geçirilmediği sürece, oligarşi bu politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Bunun için ne yapılmalıdır? Baştan da belirttiğimiz gibi, bugün için PKK Sırnak'a saldırdı mı, saldırmadı mı tartışmaları sorunun özünü gözden kaçırmaktır, bundan sonra rasi salt bir teşhir faaliyetine bağlamaktır. Oysa ortada bir teşhir faaliyetiyle veya ka zanılan uluslararası kamuoyunun etkisiyle engellenemeyecek politikalar ve düzeltilemeyecek olumsuz sonuçlar vardır. Yeni Sırnak'tan salt bu yöntemle ve bu türden yöntemleri esas alan taktiklerle engellemek mümkün değildir.

Ancak bugün görünen o ki, ulusal harekette, oligarşinin "denizi kurutma" biçiminde şekillenen klasik taktiği pek dikkate alınmamakta, Sırnak oligarşi kitlelerini çatışmasının bir ürünü olarak sunulmaya çalışılmaktadır. Bu noktada PKK lideri A. Oca-

lan'ın Özgür Gündem gazetesi ile telefon görüşmesinde ileri sürdüğü görüşler önemli kavrayış eksikliklerini ve taktik belirsizlikleri içermektedir. Muğlak, sonradan reddedilmeye uygun tarzda da olsa, Sırnak ve hatta Newroz olayları hükümet dışında karanlık bir elin marifeti, provokasyonu olarak gösterilmek istenmektedir.

Boyle bir bakış ve değerlendirme, daha önce de çeşitli kereler vurguladığımız gibi, Türkiye'de devlet yapısı, faşizmin biçimlenişini kavrayamamaktan, tahlil edemekten kaynaklanmaktadır. Sorunu bu şekilde Özal-Hükümet ilişkisine indirgemek, politikayı çok basit biçimleriyle yürütmek ve asıl önemlisi de kendi güç ve politikalarını sürecin dışında görmek. Bu türden, devlet içindeki burjuva fraksiyonları arasındaki ilişkilerle oynamak, hatta her gün "kan ve intikam" sözükleriyle devrimci-yurtsever hareketlere, halkların mücadelesine karşı kin kusan Demirel'i masum gösterecek şekilde "Hükümet hazırlıksızdı, hazırlıksız yakalandı" veya "Özal... özel savaşın kirliliğini yüzünü hükümete yıktı. Tuz kısmını kendisi aldı" türünden sözler söylemek, devletin yapısının ve politikalarının kavranmadığının önemli işaretlerindendir.

Gerçi böyle bir yaklaşım ulusal hareketin çizgisini uzun bir süredir belirlemektedir. Burjuva fraksiyonlar arasında tercih yapma, DYP-SHP hükümetini destekleme, onlardan demokrasi ve "siyasi çözüm" bekleme, uluslararası kamuoyuna hitap eden taktikler uygulama, emperyalizme doğrudan çıtısmaya girmeme vb. tüm politikalarına/kaynağına yerleşmiş durumdadır. Ancak Newroz, böyle bir yaklaşımın iflasını gösterdi ve ulusal hareketin bundan gerekli dersleri çıkarması gerekirdi. Oysa bugün görüyoruz ki, en radikal federasyonda somutlanan siyasi çözüm, masaya oturma, görüşme anlayışı ulusal hareketin tüm politika ve taktiklerini, eylem çizgisini belirlemeye devam etmektedir.

Aynı görüşmede PKK liderinin Sırnak olayını diğer bir açıklayış şekli de, devletin PKK'nın şehirlerle yönlemeye (zaman zaman ele geçirme, baskın düzenleme) taktiğinin bozma, provoke etme yöntemi olduğu biçimindedir. Bu açıklayış biçimlerinden hangisi esastır, herhalde bir süre sonra netleşir, ancak burada değinilmesi gereken birkaç nokta vardır.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir. Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Halk savaş stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlerle yönelme, sürekli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim politikasında ısrar edecek ve kendisi açışından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerinde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

ğını biliyorduk diyor. Bunu doğru kabul etmek zorundayız. Ancak yine de sorun bunu söylemekle çözümlenmiyor. PKK, devletin böyle bir provokasyonu engellemek için 'hangi taktiği benimsemiştir? Sırnak kendiliğindencilikle mi terk edilmiştir? İnişiyatifi tamamen devlete mi bırakılmıştır? PKK'nın ne gibi önlemleri vardı?. Biz girmedik demek, bu türden soruların muhatabı olmaktan kurtulmanın yolu değildir.

Ve asıl önemlisi de PKK eylem anlayışını sorgulamak zorundadır. Öyle bir imaj oluşmuştur ki, Sırnak olayı duyulur duyulmaz -burjuva basını ve oligarşinin sözlerini bir kenara bırakalım- başta yurtsever basın olmak üzere herkes eylemi PKK'ya bağlayıp "PKK Sırnak'ı bastı" türünden baslıklar atabilmiştir. PKK'nın bugün "bizim ilimiz yok, olay provokasyon" dediği türden bir eylemi yurtsever basına daha PKK'ya bağlatan olgu nedir? PKK bunu çözümlenmek zorundadır ve çözümlemesine de eylem çizgisinden-anlayışından başlamak durumundadır. Ancak görüldüğü kadarıyla PKK'nın bu konuda herhangi bir anlayış-çizgi doğrultma niyeti yoktur. 23 Ağustos 1992 tarihli ve Kuzey Botan Eyaleti Karargah Komutanlığı imzasıyla taşıyan bildiriye yer alan şu sözler bunun açık işaretidir: "Partimiz ve halkımız katliamın sorumlularını ağır bir şekilde cezalandıracaktır. Madem Sırnak inşa edildi, İstanbul ve Ankara da yakılacaktır. Türkiye'nin sivil güçleri ve Türk memurları da savasımızın hedefi olacaktır." İşte PKK'nın bu türden provokasyon eylemlerinden dahi rahatsız olmuştuk olarak gösterilmesine neden olan, yukarıdaki satırlarda ifadesini bulan hedeflerde, amaçlarda bir netlik taşımayan, milliyetçi kinle yoğrulmuş, sınıfsallıktan uzak eylem anlayışıdır. PKK, bu türden provokasyon eylemleriyle politikalarının, siyasi amaçnın karartılmasını istemiyorsa, öncelikle bu eylem anlayışını sorgulamalıdır.

Sorumuz Sırnak'taki olumsuzluğun günahını yükleyecek birilerini bulmak değildir. Özellikle kimlerin sorumluluğu büyük olsa da, tüm Türkiye devrimci-yurtsever hareketi bu olaydan dersler çıkarmak zorundadır. Ve en büyük ders de, Türkiye devrimci-yurtsever hareketinin ortak bir strateji etrafında çeşitli düzeylerde birliktir gerçekleştirmesi zorunluluğudur. Bu ortak nokta, Türkiye devrimidir ve giderek bu olgudan uzaklaşmaya çalışan PKK en büyük dersi çıkarmak zorunluluğundadır.

PKK bugün yüzünü Türkiye devrimci hareketine ve emekçi halklara çevirmek ve milliyetçilikten arınıp sınıfsallığa yönelmek zorundadır. Milliyetçi politikalar üzerinde/şekillenen tüm strateji ve taktikler belirli bir noktaya kadar gidebilir ve bu nokta burjuvaziyle uzlaşma-görüşme arasıdır son bulur. Kürt ulusunun kuruluş mücadelesinin çözümü de sınıfsal mücadelede ve Türkiye devrimindedir. Bunun yolu ise Türkiye devrimci hareketiyle bir "siyasi çözüm" bulmaktan geçmektedir. Oligarşi ve emperyalizmin bugün "siyasi çözüm" anlamında ulusal harekete verebileceği hiçbir şey yoktur. Ulusal hareketin tek "siyasi çözüm"ü, ulusal bağimsizliktir ve bu da oligarşi ve emperyalizmin görüşme masasından yoktur. PKK'nın engel olarak gördüğü ve bu doğrultuda tasfiyeye çalıştığı Türkiye devrimci hareketi ise bu "siyasi çözüm"ü savunma ve sağlayacak olan tek güçtür.

(*) Sırnakta durumun hesaplandığı gibi gitmediğinin anlaşılmasından sonra, yapılan ilk açıklamalarda olay "ARGK gerillalarının gece şehir merkezinde bulunan tabur ve diğer devlet kurum ve kuruluşlarına yönelik yaptığı baskın sonrası sabahı kara şehirden ayırdığı temelikle olmasına rağmen" biçiminde gayri resmi olarak açıklanmış, sonradan bu resmi olarak yapılan "biz girmedik" açıklamasına dönüşmüştür.

KÜRDİSTAN

Kürt halkına bir katliam daha yaşatanlar kendi şaşkınlıklarını yaşadılar

Şırnak'taki gelişmelerin başlangıcı konusunda değişik iddialar ve görüşler ortaya atıldı. Birbirinden farklı yorumlar yapıldı. Şırnak'ta halkın katledilmesine dönük resmi saldırganlığın -açıklanan veya açıklanmayan-başlangıcı ne olursa olsun, bu saldırıyı harekete geçiren asıl nedeni iktidarın bugünkü politikalarının dışında aramaya gerek yoktur. İktidarın Kürt ulusal mücadelesini bastırma politikalarının çerçevesinde bu çapta bir saldırının ortamı tüm Kürdistan'da aylardan beri vardı.

Sırnak bir katliam yaşadı. Geleneğinde soykırım olan ve baş edemediği her şeye altüst etme mantığıyla saldıran oligarşi Şırnak'ı yakıtı, yaktı; 35 bin nüfuslu bir kenti harabeye çevirdi. Ne var ki, 18 Ağustos'ta Şırnak'ın yoksul Kürt halkına tam tehzizatlanmış bir ordunun tank-top ateşi eriyile saldırarak, bir insanlık dramı yaşatanlar, o gün kendi dramlarını da yaşadılar. Gelişmeler sonra hızla iktidarın barbarlığı yönünde seyretse de, birkaç gün içinde herkesin gözleri önünde bütün çıplaklığı ile ortaya çıkan şey, devletin "şaşkınlığı" oldu. "Yenilmez-yıkılmaz devlet" diye nutuk atanlara hayat öyle bir ders verdi ki, Şırnak garnizonunda eline silah tutuşturulmuş

zavallı erinden, komutanına, süper valisine, başbakan ve bakanlarından burjuva basınına kadar tümü tam bir "şaşkınlık" yaşadılar.

Şırnak Valisi: "Kör Dövüşü"

Silahlar ilk patladığı andan itibaren Şırnak, basına manşet olduğu gibi tam bir savaş alanına döndü. Ne var ki, kimin kiminle savaştığı belli değildi. İktidarın yerel yetkililerinden, İçişleri Bakanı'na kadar "1500 gerilla Şırnak'ı bastı.", "Gerillalar kenti kuşattı." diye feryat ederek ayağa kalktılar. Yardım anonsları arasında da Şırnak'a tank-top desteği yağıyordu. Üç yüz bin mermi yakıldık, sayısız top ateşi yapıldık. Gerçi İçişleri Bakanı ilk heyecanla "1500 terörist kenti içinde çatı-

şıyor." diye demeçler vermişti, bu sayı gerek düşmüş, sonuçta kentte gerilla olmadığı anlaşılmıştı! Ama belli olan bir şey vardı: Şırnak Valisi'nin deyişiyle devlet güçleri tam bir "kör dövüşü"ne girmişlerdi. İlk anın "şaşkınlığı" ile azgınlaşarak ve bu anı fırsat bilerek Şırnak'ı top ve makineli ateşine tuttular. Dolayısıyla kimin kimle savaştığı da ortaya çıktı. Bütün kenti yıkarak, rastgele ateş yağmuru altında çoluk çocuk katlederek sivil Kürt halkına karşı açılma hareketine giriştiler. Bu bir dövüş olur da galibi olmaz mı? İktidarın askeri komutanı, kalkıp "Şırnak'ta bir savaş kazandık." diyerek körün bu dövüşüne tam da egemen sınıflara özgü bir galip yakıştırmıştı.

Kürt halkına kendi topraklarında köle-

ci bir "huzuru" silahla dayatmaya kalktılar. Şırnak'ta kahvelerde tavlâ oynayabilecek kadar halkı dize getirmekle ovünen Olağanüstü Hal Valisi Ünal Erkan bu başarısını Diyarbakır'da bir gazetedöyle anlatırken "İşte Şırnak. Hiçbir olay yok. Huzur ve güven sağlanmış durumda." diye konuşmasının üzerinden daha 15 dakika geçmeden, Şırnak'ın savaş alanına döndüğü haberiyle helikoptere koştu. Ardından da egemen sınıfların telaşlı korusu ve burjuva basın "Güneydoğu'da Devlet Kalmadı" diye gürültüyle ortalığı birbirine battılar. Tabii ki "huzur" şovları boşa gidip huzuru bozulan Ünal Erkan karşısına aldığı Şırnaklı Kürt emekçilerine bu kez tavlâ zariarı değil,

ŞIRNAK BOŞALDI-
Demirel iktidarının terörü ile yaklaşık on beş bin kişi bugün göç yollarında kendilerine yeni yollar arıyorlar.

* 70'lik top mermileri attı.

"Analarından doğduklarına pişman ederiz." nutukları atmaya başladı.

"Halk Desteği'ne Ne Oldu?"

Böylece "Halk devleti destekliyor" şeklinde özel programlar hazırlayıp mizanzenler tertipledikleri onca aldatıcı propagandalarının da iligli pazara çıktı. Bu kez Sezzin ve Ünal Erkan başta olmak üzere hepsi "Halktan da onlara katılan var.", "Halktan taban buluyorlar." türünden demeciler vermeye başladılar.

Halk desteği demagojileriyle kendilerini yüzüstü bırakan halka o kadar öfkelen-diler ki, kendilerini gerçekten destekleyen korucuların, telsizden "Biz korucuyuz. Bu tarafa ateş etmeyin." feryatlarına bile, "Siz de Kürt değil misiniz, fark etmez." diye yanıt verip, onları da top ateşine tuttular. Demirel daha da büyük öfke nöbetlerine sürüklendi.

Daha düne kadar "Devletin şefkatli eli uzanmıştır." dediği Kürt halkı için bu kez2 "Aksam olunca evlerden ateş açılmıştır." sözleriyle topa tutulmalarına onay verdi. Kendi deyimleriyle içine düştükleri rezale-tin hiddetiyle öylesine kendini kaybetti ki

"Palavra... Palavra..."

Burjuva basın bile bu "tafta meydan okuma"ya aynen böyle yanıt verdi. Birbirlerine düştüler: "Biz demistik" türünden eleştiri salvolarıyla yüklenen Özal ve burjuva muhalefete karşı laf yetiştirirken sarkatini söyleyen Demirel'den "Geçmiş yıllarda dağlara taşlara kök salmış, halkı arkasına almış" itiraflarının döküldüğü görüldü. Devam devam diye katliamlara arka çıkan kalemler, bir kez daha kalemlere sarıldılar. Yine kalemlerden kan damlarken kimi gaffetten, kimi ipleri biraz gevşetmemekten dolayı birbirlerini suçladılar. Demirel daha da büyük öfke nöbetlerine sürüklendi. Bir yandan devlet terörü önünde secdeye varırken, diğer yandan iktidarı ve terör şeflerini "Niye düzeltmiyor?" soruları ve suçlamalarıyla hırpalama telaşına düştüler. Kısacası 18-20 Ağustos'taki Şırnak, oligarşinin suçları tarihine yıkım ve katliam olarak eklendi ama egemenlerin za-

İNSAN HAKLARI**Şırnak insansızlaştırıldı, insan hakları böylece halloldu**

Devlet Şırnak'a bir katliam 'armağan' etti. Şırnak yıkıldı, Şırnak boşaldı. Demirel basın toplantısında, "Şırnak'ta neler oluyor?" sorusuna, "Aksam olunca evlerden ateş açılmış. Bundan şüphe mi var? Devlet durup dururken hiç kimseye ateş açmaz" cevabını veriyor. Senin devletini tanıyoruz biz. Daha dün Nizip'te akıl hastası bir genci camide sıkıştırıp kafasına kurşun sıkan, sonra da eline molotof şişesi verip terörist ilan eden senin polis, olayı örtbas etmeye kalkın da senin devletin. Senin daha nicelelerinin evlerini topa tuttunuz, öyle bir devletin var ki, gözdağı olsun diye Tunceli'de köyleri topa tutuyor, bombalıyor. Şırnak'ta korku, panik ile kendi partilerinizi hatta korucularınızı vahşet arasında gidip gelerek Şırnak'ı bile hedef tahtası haline getirdiniz. Şırnak'ta barış devlet de senin devletin. Sen bu devlete yakışıyorsun, bu devlet ancak hala mahalle kabadayları gibi, de sana yakışıyor. Senin Şırnak tugay komutanının "Şırnak'ta savaş kazandık" atarken, ortaçağ savaşlarında olduğu gibi 15 bin kişi serserî yollara düşmüş kaçıyor.

Hukukun, insan haklarının üstünlüğünden, Paris Şartı'ndan dem vurdunuz. Şırnak'ta şimdi bunların hangisi kaldı? Evet varsa, bunlardan birinin zerresi kalmışsa ve söylemeye cesaretiniz kalmışsa, söyleyin, şunlar şunlar var deyin. Kendi parti başkanlarınızın, İl Genel Meclis üyelerinizin, Refah Partililerin ve Dışmanlığınız öyle boyutlara vardı ki, kendi partilerinizi hatta korucularınızı bile hedef tahtası haline getirdiniz. Şırnak'ta barış devlet de senin devletin. Sen bu devlete yakışıyorsun, bu devlet ancak hala mahalle kabadayları gibi, de sana yakışıyor. Senin Şırnak tugay komutanının "Şırnak'ta savaş kazandık" atarken, ortaçağ savaşlarında olduğu gibi 15 bin kişi serserî yollara düşmüş kaçıyor.

Yakup yıktığını Şırnak şimdi bomboş bir şekilde elinizde. Zaferiniz bu işte sizin zaferiniz. Hiç sıkılmadan, utanmadan, "Sivil halka zarar vermemek için iki gün bekledik, yoksa dümdüz ederdik" dediniz, Beklemeseydiniz ne olacaktı? Şırnak'a atom bombası mı atacaktınız? Daha başka yapacak neyiniz kaldı?

Şırnak komutanını- hala "Burada Türklerle Kürtler var. Ya Türkler Kürtlerin anasını; s... ya da Kürtler Türklerin anasını" diyor, bunu açıkça ilan edebiliyor.

Bu denli katliam, kıym ve yıkıma reva görülen halkımız ne istiyor?

Özgürlüğünü, ulusal kimliğini istiyor. Kendi kaderi üzerinde söz sahibi olmak istiyor. Kendi diliyle eğitim yapmak, kendi diliyle anlaşmak, kendi kültürünü özgürce geliştirmek istiyor. Bir ulus olarak kendi siyasal haklarını kendi kullanmak, hangi ekonomik koşullar ye ufak bir değişiklik olur yalnız: Konuş- ilişkiler içinde yaşamak istiyorsa, bunu malarınızda, "Sevgili vatan taşlarım, vatan ağaçlarım, vatan topraklarım, vatan ulusların kendi kaderlerini kendilerinin timlerim" şeklinde başlarsınız. "Şeffaf vatan hakkı, evrensel insan hakları devlet"iniz o kadar şeffaftır ki Şırnak'a içersinde yer alır ve engellenemez. Bu evrensel kuralı çiğneyenler, diğer bütün kuralları çiğnemeye zaten kendilerini polisin gösterdiği yerlerin fotoğrafını çe-

HER YERDE
BOMBA İZİ-
18-20 Ağustos'taki
bombalamalarda
yıkılmayan yer
kalmadı.

Şırnak katliamını protestolar sürüyor

Şırnak'ta devletin gerçekleştirdiği katliamdan sonra, Kürdistan'da hayata geçirilen protesto eylemleri devam ediyor.

Bu çerçevede 22, 23, 24 Ağustos tarihleri arasında Kürdistan'da ulusal yas ilan edildi. İlçelerde ve Botan bölgesinde yoğun olarak kepenk kapatma eylemleri hayata geçti. Diyarbakır'da büyük bir sessizlik hüküm sürerken, çeşitli DKÖ'ler bir araya gelerek, Şırnak halkına destek için yardım kampanyası kararı aldılar.

Kepenk kapatma eylemleri Diyarbakır'ın Lice, Hani, Silvan ve Bismil ilçelerinde yapılırken kontak kapama eylemleri de görüldü. Bismil ilçesindeki eylem sırasında belediye hoparloründen, esnaf kepenklerini açmaları yönünde çağrı yapıldı. Esnafın kepenklerini açmaması üzerine 24 Ağustos'ta kepenkler, devlet güçleri tarafından parçalandı.

Röportaj

Tanıklar katliamı anlatıyor

Şırnak'a 2 kilometre uzaklıktaki Yoğurtçular (Hestan) Köyü'nden (ismini açıklamak istemeyen bir köyü) 18 Ağustos akşamı köylerinin devlet güçlerine tahrip edildiğini, yaklaşık 600 haneli köyün tamamen harabe duruma getirildiğini anlatıyor. Bunun üzerine tüm köyün zorunlu olarak terk edildiğini belirterek şunları söylüyor:

"Gece saat 22.30 sıralarında Şırnak'ta silah sesleri duymaya başladık. Fakat daha sonra havan topalarının mermileri bizim köyde patlamaya başladı. Bu arada bizim eve bir roket atar mermisi isabet etti. Biz sabah olduğunda köyü terk etmeye karar verdik. Köyü terk etmeye çalıştığımız sırada halen bombalanıyorduk. Bu sırada açılan ateş sonucu Hezni Erkuş (40), adlı bir kadın öldü. Abdullah (3), Halil Zeybek (10), adlı çocuklar Hevitan, Sultan Yapar (65), Abdullah Kar (42), Emine Zeybek, Hasan Yapar, Fe Zaide Kavas adlı köylüler yaralandı.

Zurrova (Gözlüce) Mezarına geldiğimizde cenazemizi gömmeye çalıştık. Buradan geçen ve bizi tespit eden bir helikopter burada da bizi bombaladı. Bu bombardımanda da Hatun Zeybek adlı kadın öldü, Arıfat Yapar(6) adlı çocuk da yaralandı. Geçen günümüzden geçirdikten sonra 20 Ağustos günü tekrar köye dönmeye çalıştık. Fakat askerler yine bizden önce köye-varmışlardı. Biz bunu görünce tekrar dönmeye karar verdik. Bu ara köydeki askerler de köy muhtarı ile Süleyman Zeybek, Sait Kavaz, İsmail Ergün'e ait evleri yakıyorlar. Askerlerin bombardımanı sonucu bütün eşyalarımız yandı, mahsullerimiz telef oldu. Köydeki yaklaşık 600 büyükbaş hayvanımız öldürüldü.

Simak Halkı: Devlet Güçleri Evlerimizi Yağmaladı...

Şırnak'tan göç eden ve Cizre'deki akrabalarının yanında kalan Değer ailesi tepkisini tek cümleyle ifade ediyor: "Askerler

kadınlarımızın koyundaki altınlara kadar her şeyi yağmaladılar", Cizre'de göştüğümüz Değer ailesinden Ahmet Değer içinde bulundukları durumu anlatıktan sonra, "Biz de herkes gibi göç etmek zorunda kaldık. Çünkü evimizi başımıza yıkıyorlar. Üstümüzdeki eşyalarından başka sağlam bir şey kalmadı. Bombardımandan sonra evlere giren güvenlik güçleri taşıyabilir tüm mallarımızı yağmaladılar. Oyle ki, evdeki videodan TV den tutun da, kadınlarımızın boyundaki altınlara evlerdeki fincan takımına kadar her şeyi götürdüler" dedi.

Aynı aileden gözüaltına alınan ve 5 gün boyunca gözüaltında kalan Z. Değer de gözüaltında kaldığı beş günlük süre içerisinde kendilerine çok kötü davrandıklarını, adeta hayvan muamelesi gördüklerini, günde sadece bir kez çeyrek ekmek verilip beş kişiye bölüştürüldüğünü anlattı. Pis, sarı, bulanık renkli bir su içmek zorunda kaldıklarını belirtti. Ayrıca "İçişleri bakanının dehlizde yakalandıklarını söylediği kişiler bir inşaatın içleriydi ve dehliz dedikleri de bu inşaatın bodrum katıydı" dedi.

Balveren (Gündüklü): 98 İlk Dedinin de Evi Yakıldı...

23 Ağustos akşamındaki bombardımandan sonra ertesi gün sağlam kalan birkaç köyü de askerler yaktı. 98 yaşında ve Çakkale gazisi olduğunu söyleyen Gündüklü İlil Ahmet Erk, askerlerin pervasızlığını şöyle anlatıyor: "24 Ağustos sabahı evimize gelen askerler bize PKK'lıları sordular. Ben de bilmiyorum deyince önce beni dövüyor, sonra da evimizi ateşe verdiler. Bizim evle birlikte yan yana bulunan beş evi de yakıyorlar. Karınla birlikte can havlayla son anda yanmaktan kurtulduk."

Evi yakıldıktan sonra Cizre'ye kadar karısı ile birlikte yürüyerek gelen Ahmet Erk, vücudundaki yanıkların fazla olması nedeniyle Diyarbakır Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

GÖÇ-Katliamdan kaçan halk, bulabildiği tüm araçlarla başka yerlere göç ediyor.

afılarını da ortaya döktü.

İLK ATEŞ NEREDEN GELİRSE GELSİN CİRNAKLARI YAKIP YIKMANIN ORTAMI İKTİDARIN POLİTİKALARINDA VARDIR

Simaktaki gelişmelerin başlangıcı konusunda değişik iddialar ve görüşler ortaya atıldı. Birbirinden farklı yorumlar yapıldı. Simakta halkın katedilmesine dönük resmi saldırganlığın -açıklanan veya açıklanmayan- başlangıcı ne olursa olsun, bu saldırıyı harekete geçiren asıl nedeni iktidarın bugünkü politikalarının içinde aramaya gerek yoktur. İktidarın Kürt ulusal mücadelesini bastırma politikalarının çerçevesinde bu çapta bir saldırının ortamı tüm Kürdistan'da aylardan beri vardı. Ve faşizmin, Şırnak'ın üzerine çullanması da esas olarak halkı kitlesel olarak ezmeye dayanan bu politikanın, biraz da panikle çığırından çıkan bir devamı olarak gündeme geldi. Mantık aynıydı. Newroz sırasında Simak, Cizre, Nusaybin ve diğer yerlerde yapılanları yapmak, en küçük bir hareketin üzerine şiddetle gidip Demirel'in deyişiyle "Analarından doğduğuna pışman etmek"li iktidarın, attığı lokadın yarısı kendi yüzüne çarpsa da Simakta yaptığı bu oldu, pa-

ha koalisyonun başlangıcından itibaren Demirel iktidarının şiddetli yoğunlaştırıp yaygınlaştırmaya bel bağladığı ortaya çıkmıştı. Demirel'in birkaç gün önce dilinden döküldüğü gibi, şimdiye kadar "Devlet anarşiyi hesaplaşmadığı için Türkiye bu noktaya" gelmişti. Açıkça düşünüldüğü şey yaygın bir terörle bu hesaplaşmaya girişmek ve zaman zaman ifadelerinde ima ettikleri şekilde "Eğer halk birlerinden korkacaksa önce devletten korksun, yolsın." yaklaşımıydı. O yüzden aylardır uyguladıkları taktik, nefes aldırmaksızın halkı hırpalamak, şiddetin yıldırıncılığıyla korkuya teslim almak. Bu arada en küçük demokratik tepkiye bile göz açtırmamak, tepki göstermeyi unutturmak, belleklerden silmekti. Ünal Erkan'ın, görev aldıklarından bu yana uygulamalarının açıklamasını yaparken "Sürekli eylem havasına son vermek" dediği şey buydu.

Ozellikle Newroz'da aldıkları ilk sonuçlar ve Diyarbakır gibi illerde attıkları bazı adımların da cesaretlendirmesiyle, bu yönde daha büyük sonuçlar beklemeye havasına kapıldılar. Katıksız sopa politikasını dizginlemez bir şekilde her şeyin önüne geçirdiler. Ve her yer bir uygulama alanı olarak görüldü.

Simakta devlet katliamı ve kitlesel göç

18 Ağustos akşamından sonra 23 Ağustos akşamı Şırnak tekrar tarandı. 23 Ağustos akşamı taranan ve ağır silahlarla bombalanan Şırnak kenti tamamen harabe bir duruma getirildi. Havan topları, tank ve roketatarların kullandığı yoğun bombardıman ateşi sonucu ilk bombalama da dahil olmak üzere yaklaşık 24 kişinin öldüğünü bildirildi. Şırnak halkı ise ölü sayısının 40-50 arası olduğunu ileri sürüyor. Şırnak kentinin bombalandığı 23 Ağustos akşamı Şırnak'a bağlı olan birçok köy de devlet güçlerine tahrip edildi. Bombalanan ve tahrip edilmiş evlerin yakılarak oturulamaz duruma getirilen köylerin isimleri şöyle; Dağkonak, Heştan, Toptepe, Balveren, Priyan köyü. Balveren köyünün bombalanması sırasında Mehmet Artunç (40), İbrahim Artunç (7), Remziye Artunç (10) ve soyadı belirlenemeyen bir köyü öldü; Vesile Artunç, Gülay Artunç, Mehdiye ve İbrahim adlı köylüler de yaralandılar.

23 Ağustos akşamı yapılan son devlet saldırısından sonra evleri baskıları başlarına yıkılan Şırnak halkı 24 Ağustos günü akşamına kadar tüm kenti boşaltarak göç etmeye başladı. Halk 24 Ağustos'ta saldırdan sağlam kurtulan birkaç parça eşyasını yanına alarak traktör, kamyon ve katırlarla şehri terk etti. Şehri terk edenlerin bir kısmı büyük şehirlere yönelirken, imkanı olmayanlar dağlara doğru kaçtılar. Şırnak-Cizre arasındaki karayolları boyunca kurdukları çadırlarda halkımız, açlık ve salgın hastalık tehlikesi altında yaşama müca-

delesini veriyor.

Öte yandan 23 Ağustos'taki saldırıdan sonra kentten savaştan çıkmış ve harap olmuş bir görüntüde olduğu, asker ve polislerden başka kimsenin şehirde kalmadığı belirtiliyor. Şehri o gün gören bazı basın mensupları yanlış yıkılmış evlerin verdiği korkunç görüntünün dehşeti karşısında hayret içinde kalırken, devlet dairelerinin ise resmi açıklamaların aksine daha az hasar gördüğünü hatta bir çoğunun sapaşaglam olduğunu anlatıyorlar:

Açlık tehlikesiyle karşı karşıya olan Şırnak halkına sahip çıkan Cizre belediyesi de yol boyunca konaklamış insanlara yiyecek taşıyor.

Öte yandan son bombardıman ile birlikte bölgede ilan edilen ulusal yas çerçevesinde Cizre'de iki gün kepenkler kapandı. İkinci gün kapalı olan kepenklere saldıran polis birçok esnafın camlarını kırıp, mallarını yağmaladı. Ancak Cizre esnafı, kepenklerin kapalı olması gereken üçüncü gün Şırnak halkı ihtiyaçlarını karşılayabilsin diye kepenklerini açtı.

24 Ağustos günü yapılan ilk incelemeden sonra 25 Ağustos'ta tekrar Şırnak'a gitmek isteyen HEP Şırnak milletvekilleri ve basın şehre giremedi. İçişleri Bakanı Sezgin'i arayan HEP Şırnak Milletvekili Mahmut Almak Bakanın hakaretiyle karşılaştı. Alınak'ın İsmet Sezgin'e keyfi bekletilmesinin nedenini sorması ve Şırnak Tugay Komutanının "Sen de Kutsun, ben de Kürdüm ancak

bu işler birbirimizin anasını..... düzmez" şeklindeki sözünü hatırlatması üzerine sınırlanan bakan, Mahmut Alınak'ı tehdit ederek "PKK ile bu kadar uğraşacağına biraz da Türk halkı ve demokrasi ile uğraş, yoksa başına bela alırsın" dedi.

Öte yandan 23 Ağustos akşamı ve daha önce bombalanarak yakılan, tahrip edilen köylere şimdiye kadar hiçbir gazeteci ve milletvekilinin grememesi, dolayısıyla köylereki tahribatın devletin açıkladığından kat kat fazla olduğunu gösteriyor.

Şırnak-Cizre arasında konaklayan Şırnak halkı tedirgin yaşıyor, kimse ismini vermek istemiyor. Yollara dizilmiş, dağlara konaklamış olan halkın bir bölümü başka ülkelere göç etmek, artık çekilemez boyuttaki devlet teröründen kurtulmak istediklerini anlatıyorlar. Cizre'de bulunan üç Şırnak HEP milletvekili BM genel sekreteri Butros Gali'ye bir telgraf çekerek bölgeye acil müdahale ve insani yardım talebinde bulundular.

KÜRDİSTAN

Sonuçta bu politika Şırnak'a geldi, dayandı ve 35 bin nüfuslu bir kenti böyle yapıp yıktı, halkını katledip göç yollarına dızdı. Ne var ki, bütün kirliliği de kaçamaksız, üstünü hiçbir yalanla örtmeyecekleri şekilde ortaya döküldü. 9 ay önce "Benim vatandaşım" diye şefkat vaat eden devlet, Şırnak'ta halkımıza savaş açtığını kabul etti. Şimdi Sımak boş, Şırnak insansız ve 20. yüzyıl barbarları faşizmin çetelerinin saldırısının ardından her yanında onların suç izlerini taşıyan bir harabe... Ne kadar övünseler azdır. Halkı tek tek öldürmekten, mezra ve köyleri ortadan kaldırmaktan başlayıp geldikleri nokta budur. Zorbalıklarını dayattıkları Kürt halkına boyun eğdirmek için bugün kentleri ortadan kaldıracak duruma geldiler.

15 bin Kürt emekçisi, sırtlarında birer parça denkleyle kenti aç susuz perişan terk edip yollara dizildikleri sırada, düzenin bütün savunucuları bir yandan timsah gözyaşları dökerken, diğer yandan hala kinle intikam nutukları atmaya devam ediyorlar. Hepsi de aslında bugün iflas etmiş politikalarının cesedi üzerinde tepiniyorlar. Başka yolları yok. Bir gram özgürlük, bir parça demokratik hakka tahammül edecek güçten yoksunlar. Giderrek daha çok katliama ihtiyaç duyar hale gelen azgın bir kan dökücülüğün dizginlerine can havliyle sarılmış, sürükleniyorlar.

Nereye Kâdar?

Simakta önemli bir direnişle karşılaşmadıkları halde, saldırılarından kentten düşen yekinciler canlarını acıttı. Ve kendi yarattıkları gürültünün sarsıntılarının arasına dengeleri bozdu. Ya yarın ne olacak? Vurdıkları darbelerle Kürt halkının kitlesel direnişleriyle karşılık aldıklarında, yeryüzünde icat edilmemiş-yeni bir politika da bulamayacaklar.

Düzen, halka acı ve zulümden başka bir şey vermeyen politikalarıyla hızlı bir tükeniş yaşıyor. Çanlar, bütün Sömürücü ve zorbalının umut bağladığı koalisyon hükümeti için şimdi daha hızlı çalıyor.

MİLLİYETÇİ ANLAYIŞ HALA OLIGARŞİNİN TEHLİKELİ OYUNLARI İÇİNDE ROL ALIYOR

Oligarşinin sözcüleri acze düştükleri her keresinde halklar arasında düşmanlığı kıskırtmaktan daima yarar umdular. Nitekim henüz Simakta devletin saldırısı devam ettiği sırada, bir yandan Türkş gibileri Kürt halkının üzerine Savaş kullarıyla gitme çağlarını yaparken, Demirel de bir kez daha Kürt-Türk düşmanlığına yayma tehditleri savurmaya başladı. "Adana'daki, Manisa'daki, Kürt vatandaş-

20 AĞUSTOS 1992, ŞIRNAK-Devlet Şırnak'ta her tarafı yerle bir ederken, halkı ve halkın barınaklarını hedef tahtası yerine koydu...

larımız rahatsız olur" şeklindeki kıskırtma mesajlarını tam 5 ay önceki gibi aynen tekrarladı.

Ne var ki, bu tehlikeli oyunun içine düşenler de oldu ve hala milliyetçi politikanın halklara zarar veren tehlikeleri arasına girmekten vazgeçmedi.

Bugün Şırnak'a hiçbir gerilla saldırısı olmadı' deyip Sımak halkına devletin top tüfeğiyle saldırmasını sadece provokasyondan ibaret sayan anlayış, hedef ayırt etmeksizin "Türkler'e saldırı mantığının, açık ulus düşmanlığı ve her türlü provokasyon demek olduğunu dikkate bile alma zahmetine katlanmıyor. Faşizmin cellatları sivil hedeflere saldırılmasından, halkın canının yanmasından çok memnun olacaktırlar. Hatta bu mesajı yayınlayanları da zahmete sokmadan kendileri harekete geçeceklerdir.

Bugün Kürt halkının katledilmesinin hesabının sorulması gereken birileri varsa, onlar Türk emekçileri değil, bütün cinayet mekanizmalarını elinde tutan ve harekete geçiren egemen sınıflardır, onların iktidarları ve suçlarına ortak olan çeteleridir.

Milliyetçiliğin faydacılığı, Şırnak'ta nasıl sadece iktidarın saldırganlığını ve katliamını öne çıkarmakta yarar umuyorsa, aynı faydacılık, milliyetçi duyguların öc mantığıyla kabartılmasında da en azından sakınca görmüyor.

Bugün Kürt ve Türk halkları aynı düşmanın saldırganlığına hedef olurlarken, halklarımızın ortak çıkarı bu tür milliyetçi, faydacı politikalarda değil, birlikte mücadelede yatıyor.

Önce bombaladılar, sonra didik didik aradılar.

Mücadele muhabiri izlenimlerini anlatıyor

Herkesi saran katliam psikolojisi ve giderek genişleyen göç eğilimi

"Devlet her şeyi yapar şeklinde oluşan mantık inanılması güç anlatımları da beraberinde getiriyor."

Katliam bölgede birçok insanın psikolojisini allak bullak etmiş, insanlar Şırnak'tan sonra Cizre ve diğer ilçelerin de taranabileceğimi, devletin bu yerleşim yerlerine de aynı düzeyde operasyonlar yapacağını düşünüyorlar. Bu yüzden göçün boyutunun sadece Şırnak il merkezi ve köyleri ile sınırlı olmadığı, başka yerleşim yerlerine sıçradığı belirtiliyor. Bu yerleşim yerlerinin başında da İdil ve Midyat geliyor.

Şah günü Cizre-Şırnak yolu boyunca konaklanmış olan halka görüştük. Aileler yol boyunca buldukları düzlük arazilerde evlerinden kurtarabildikleri birkaç parça eşya ile derme çatma çadırlarda umutlu gözlerle gazetecileri karşılıyor. Çünkü yaşadıkları insanlık dramı bir türlü istedikleri gibi yerli ve yabancı basında yer almıyor. Halk özellikle sosyalist basından olan insanlarla konuşmak istiyor. Çünkü diğer gazetelerin bu durumlarını çarpıttıklarını biliyorlar. Bizler yanlarına yaklaştığımızda ilk olarak hangi gazeteden olduğumuzu öğrenmeye çalışıyorlar. Oyle ki, birçok insan sosyalist basından olduğumuzu öğrenince rahathıyor. Bazı insanlar da burjuva gazetelerinin muhabirleri ile tartışıyor. Ve onlara haberlerin çarpıtılmasından dolayı içerliyor, onları ikna etmeye çalışıyorlar.

Çadırlarda kurulu beşiklerde üç dört aylık küçük çocuklar hiçbir şeyin farkında olmadan boş gözlerle gelen kalabalık insanları seyrederken, analar gözyaşlarını saklayamıyorlar. Orada bulunduğumuz sırada Cizre belediyesinin getirdiği ekme hem çocuklar tarafından kısıldı. "Denize düşen yılana sarılır" misali, nefret ettikleri halde yine de büyük bir çoğunluğu korucu olan Toptepe kö-

yünden de yardım alıyorlar. İnsanlara, bundan sonra ne olacak diye soruyoruz, "bilmiyoruz" diye cevap veriyorlar. "Eğer bizi başka ülkeler kabul ederse Avrupa ülkelerine göç etmek istiyoruz" diyorlar.

Bunların yanında evlerini, yurtlarını terk etmek istemeyen insanlar da var. "Biz buradan gidersek halimiz ne olacak" diyorlar. Ama bölgede yaşanan devlet terörü düşünüldüğünde, mal kayıpsı hemen ikinci plana atılıyor ve canını kurtarmanın hesabı yapılıyor.

Devlet her şeyi yapar, insan da öldürür ev de tarar vb. şeklinde insanlarda oluşan mantık bazen inanılması güç bazı anlatımları da beraberinde getiriyor. Toptepe köyü yakınında görüştüğümüz Şırnak halkından bazıları 23 Ağustos akşamı Tuğay komutanlığında gözaltında olan 7 kişinin önce serbest bırakıldığını ve sonradan tarandığını belirtiyorlar. Bazıları da yollarda gördükleri insan kafalarından bahsediyorlar. Köylünün biri yemin ederek çok ciddi bir şekilde "Ben gözlerimle gördüm," diyor. Gördüğünü "Adamın biri özel timle tartıştı. Daha sonra özel tim tartıştığı bu adamı panzerin altına attı ve panzer bunun kafasını kopardı" biçiminde ifade ediyor.

Bölgedeki bu anlatımlar bazen gazeteceiler arasında espri konusu olurken, bazı gazeteciler, "Olsun" diyorlar "devletin bu kadar palavrasının yanında bu insanların anlattıkları çok mantıklı geliyor."

Bölgede yaşanan bu insanlık dramı üzerine birçok kuruluş yardım kampanyaları açarken, Cizre belediyesi de bir yardım kampanyası başlattı. Cizre Ziraat Bankası'nda açılan hesabın yanında her türlü yardımın da kabul edilebileceğini belirten Belediye Başkanı Haşim Hasimi bu insanlık dramı karşısında tüm duyarlı insanların harekete geçmesi gerektiğini belirtti.

Türkeş'ten Kürt halkına karşı savaş çağrısı

Türkeş Şırnak'ta devlet tarafından gerçekleştirilen katliamı açıklan ve pervasızca savunuyor. MGK'nın ve kongrelerin gerçekleştirilip üstlenmediği katliamı, Türkiye bir çırpıda açık açık savunarak kamuoyuna "Siz uygulayın, biz sizin sözcülüğünüzü yapar, yaptıklarınızı savunuruz" mesajı verdi. Demirel, Sezgin, Ünal Erkan ve devletin diğer sözcüleri Kürt halkına karşı yürütülen kırı savaşını hüküm sınırları içindeymiş, hukukun üstünlüğü korunuyormuş gibi göstermeye çalışırken, Türkiye yaşanan durumu açık açık itiraf ediyordu. "Savaş kurallarına göre savaşmak gerekir. Milletçe dövüleceğiz."

Türkeş'in ağzından çıkan bu sözler, gerçekte MGK ve kongrelerin Kürt halkının mücadelesini katliamlarla bastırma ve bölge halkı üzerinde kontrol edilmesini "demokrasi"si uygulama isteğinin ifadesidir. Türkiye, MGK'dan MGK'cı, kongrelerden kongreliyi tavırını ortaya koyuyor. Fikri devletin politikasına damgasını vurunca, Türkiye'nin devletin daha devletli olmasında yadsınacak bir yan yok.

Türkeş MGK içerisinde yer almıyor ama MGK toplantıları öncesi Demirel ile görüşerek, MGK'ya görüşlerini taşıyıp tartışıyor. Ne de olsa devlet politikasının, kongreli hukukunun oluşmasına katkıda bulunuyor.

Bugün sivil faşist hareket 80' öncesi olduğu gibi henüz halkların mücadelesi karşısında ciddi bir güç değil. Daha çok kongrelerin geçmişte kendilerinin yaptığını yapmasına destek çıkıyor. Kongreliyi, yaptıklarını savunarak, halk desteği kazandırmak istiyor. Kısacası sivil faşistler kongreliyle amigoluk, başbuğları Türkiye sözcülüğü yapıyor.

Şırnak-olayları arkasından Türkiye'nin açıklamaları da aslında bunu gösterdi. "Bu savaş halka anlatılmalı ve millet gereken fedakarlığı yapmaya devam etmelidir. Bu savaşın bastırılması için gerekli her türlü modern silah, araç ve gereç alınmalıdır. Vatani bölmek isteyen, bu maksatla eline silah alıp saldırıya geçene mütahhah edilemez. Hukuk kuralları çerçevesinde önlem alalım, ama bunlar zaten hukuku ortadan kaldırmışlar. Bunların yaptıklarının bir düşman saldırısından farkı yoktur. Onun için savaş kuralları uygulanarak karşılık verilmelidir. Devletin bölünmesine izin vermeyeceğiz. Biz teslim almak istiyorlar. Teslim olmayacağız. Dövüşmek gerekirse dövüşeceğiz."

Türkeş'in savaş kurallarında ne hukuk var, ne de insan hakları. Zaten kongreli bu bunu istiyor ve yapıyor. İnsanları evlerinden, sokaklardan kaçırıyor, işkenceyle öldürüp sağa sola atıyor. Her gün "faili meçhul" cinayetler işleniyor. Kürt köylülerine "terör" deyip onları kurşuna diziyor. Şırnak'ta olduğu gibi bir halkı toptan düşman görüyor ve topa tutuyor. Türkiye'nin savaş kuralları da işte bu kırı savaş kurallarıdır. Kongreli savaş kurallarında, halka reva gördüğü terör, işkence ve katliamdan başka hiçbir şey yoktur.

Türkeş bugün alkışlattırma çalıştığı, canı gönülden desteğini esirgemediği kongreli faaliyetleriyle geçmişten sivil bozuktur. Kongreli perde arkasından Başbuğ'un ve üküdülerinin iplerini tutuyor, halka saldırtıyordu. Amaç aynıydı. Yöntemler aynıydı. Kırı savaş duralları, katliam ve işkence. Sadece roller değişti. O Alevi-Sünni çatışması yaratarak camilere bomba yerleştiren, halkı birbirine kur-

TÜRKİŞ'İN KATLİAM HİSTERİSİ-On yıldır doğrudan katliam düzenlemiyor. Irkçı, katliamcı kafası, Kürt sorununu Kürt halkını katlederek çözme çabası.

dırmaya kalkan, halkı kurşuna dizen, kırıp işkenceyle öldürdükleri insanları çuval içerisinde sokağa atan, Kahramanmaraş'ta olduğu gibi insanları öldürdükten sonra kanlarını kovalara doldurup, öldürdüklerinin çocuklarına seyretiren, çocukları ağaçlara çivileyen bir fikir Başbuğ'unu yapıyordu. Şimdi söz ettiği savaş kuralları, omuz verdiği kongreli'nin işini kolaylaştırmayı amaçlayan, bilinen, Türkiye halklarının üzerinde denen kuralıdır ve "Biz katliam yapalım, vuralım, kuralım, ne insan hakları ne hukuk, bize hiç kimse karşımasın" mantığının ortaya çıkardığı halkların düşmanı faşizmin savaş kurallarıdır. Türkiye'nin ağzından başka sözler işlemek de zaten şarttır olur.

Türkeş'e kongreli faaliyetlerini alkışlaması yetmiyor. O kongreli'nin cinayetlerini, katliamlarını halka alkışlat-

mak istiyor. Her infaza, çetelerini amigo olarak bunun için gönderiyor. Kürt halkına karşı şoven politikada önemli rol oynuyor ve kongreli'nin önünü açmaya çalışan cesareti konuşmalarla daha fazlası için teşvik etmeye çalışıyor. Bunun için "terör" deyip milliyetçiliğe sarılıyor.

Açıktan "Kongreli yasallaşsın" diyen ve bunun için Mecliste önerge verenlerin, milliyetçi politikalarla Türk halkını Kürt halkının ulusal mücadelesinin önüne dikme isteği,

Türkiye halklarının birliği ve kardeşliği her koşulda savunularak, devrimci halk iktidarı politikasıyla kursaklarında bırakılabilir.

Her birim, alan ve bölgede cesaretle bu politikayı savunarak milliyetçi politikaların halkları etkilemesine karşı çekim alanı olunabilir ve gerçekten halkların mücadele birliği sağlanabilir.

Trakya'da Türk şovenizmi temelinde Kürt halkına yönelik saldırılar artıyor. Ege bölgesinde de aynı gelişmeler yaşanıyor. Geçmişte sivil faşist hareketin taban tuttuğu Orta Anadolu'nun il ve ilçelerinde ise sivil faşistler kafalarını kaldırıyorlar. Kürtler sivil faşistlerin kışkırtmasıyla kahvehanelere sokulmuyor, tecrit politikası işletiliyor. Kürtlere ev verilmiyor ve baskıyla evle rinden atılmaya çalışılıyor.

Malkara'da Sivri, Sait, Tarkan lakaplı sivil faşistler bu şovenist politikaların başını çekenler. Trakya'da "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" mantığı, sivil faşistlerin kışkırtma taktiklerine istedikleri cevabı almalarını engelliyor. Bu nedenle bölge halkının Kürtlere yönelik açık bir tavır geliştirmesi oldukça güç. Buna rağmen sivil faşist örgütlenme her il ve ilçede bulunan partiler, ocakları aracılığıyla yoğun propaganda yaparak iki halkı birbirine düşürmek için çaba harcıyor. Sivil faşistler yalanlarla şovenist duygulanımlararak halkı kışkırtmak için kahvelerde konuşmalar yapıyor.

Daha önce Körfez savaşı sırasında Irak'tan kaçan Kürtler, bu gerici-faşistlerin kışkırtmasıyla otobüslerinden indirilmeden geri gönderilmişlerdi. Yine Malkara olaylarında yoredeki tüm Kürtlerin zorla otobüslere bindirilip atılması planlanmıştı. Ama sivil faşistler o zaman bunu başaramadılar. Şimdi yine aynı oyunlar sahnelenmek ve Kürtlere karşı düşmanlık körüklenmek isteniyor. Sivil faşist örgütlenme okullarda da yaygınlaştırmaya başlamıştır. Okul idarelerinin ve polislerin desteğiyle okullarda da şovenist propagandalar hız vermiştir. Muhbirliğe prim verilerek özendirilerek, muhbirlerle sivil faşistler birlikte hareket ediyor, birbirlerine destek oluyor.

Kaşan'da Trakya Üniversitesi Meslek Yüksek Okulunda idare, muhbir ağını geliştirmek için muhbirlerin

Trakya'da Kürt düşmanlığı yaygınlaştırılıyor

bazı ihtiyaçlarını karşılamakla kalmıyor, onları el üstünde tutuyor. Hatta geçen yıl içinde de Muhammet adlı bir muhbir, idare tarafından evlendirildiği gibi bazı masrafları da karşılanmıştı. Muhbirliği kabul etmeyenlerin payına ise şehir dışına çıkartılarak ölümlü tehdit edilmek düşüyor. Bunun yanında terörle mücadele şubesi müdürü, İngilizce öğretmek görevini altında sivil faşistleri ve muhbirleri emniyete toplayarak, Kürt halkına düşmanlığı körükleyecek taktikler veriyor. Sivil faşistler halkta kolaylıkla şovenizmi şahıslandıracak bölgeleri özel olarak seçiyorlar ve kongreli cinayetleri-

ni alkışlatacak insan sayısını çoğaltmaya çalışıyorlar. Kongreli'nin "faili meçhul" cinayetlerini, katliamlarını alkışlayacak ve Kürt halkına düşmanlıkla şovenizmin rüzgarlarının sürükleyeceği sayıyı azaltmak için, sivil faşistler daha için hazırlık safhasındayken, devrimci politikalarla üzerine yürün-melidir.

BOŞUNA! HALKI BİRBİRİNE KIRDIRAMAYACAĞINIZ-Türk ve Kürt halkını birbirine düşürmek için sivil faşistler kullanılıyor. Ama halklarımız onları tanıyor ve bu oyuna gelmeyecek...

Akaryakıtta ve yan ürünlerine yine zam yapıldı İKTİDAR EKONOMİK TERÖR ESTİRİYOR

İktidarın zorbalıkla gerçekleştirdiği sömürünün ömrü uzun olmayacak. Devlet ekonomi politikasıyla, halkın ezeli düşmanı olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Sistem, sendeleyerek de olsa, ayakta kaldığı sürece, emekçi halk rahat yüzü göremeyecektir.

Geldiler... Enflasyonuyla, devalüasyonu, devasa boyutlara varan bütçe açıklarıyla, zamlarıyla; emekçi halkın elinde avucunda ne var ne yok, hepsini bir çırpıda silip süpürmek için, gelip bir karabasan gibi halkın tepesini köktüler. Dün "umut bizde, iş, aş bizde" diyenler, bugün yaşamı halka zehir etmek için elbiriyle kolları sıvadılar. Toz pembe vaatlerinden eser kalmadı. Anahtar hayalleri suya düştü... Kendine hayır olmayanların halka verebileceği hiçbir şeylerinin bulunmadığı bütün çıplaklığı ile gözler önüne serildi. Koalisyon iktidarının "sahte aziz görüntüsü tuz buz oldu." Bugün iktidar emekçi halka karşı tam bir ihanet içindedir. Demirel'in "Padışahlarımızın fetihlerini geride bıraktık. Şimdi ekonomik fetih devrini başlattık. Amacımız, tüm dünya ülkelerine her şeyi satıp, ülkemizi düzlüğe çıkarmaktır." dediği; emeğin ücretini "öldürme süründür" düzeyinde tutarak oligarşiye en yüksek kârların sağlanmasından başka bir şey değildir. Onların "fetih" dedikleri, alin terinin, onurlu yaşam hakkının gasp edilmesidir. Dünya ülkelerine "satılacak şeylerin" ne olduğu ise sır değildir. "Çekiç Güç'e çık git dedimimde, ya bana borçlarını öde derlerse" diyecek kadar emperyalizme içli dışlı olanların, satacakları tek şey ülke topraklarıdır. İktidarın emperyalizme karşı gösterdiği bu cömertlik, halka karşı kıskanç bir cimrilikle dönüşüyor. Emekçilerden yana olacak hiçbir kararın altına imza atmak için özen ve dikkat gösterenler, demokratik ve politik taleplere karşı devreye soktukları "şiddet" ekonomik terörle birlikte uygulanıyorlar. Sömürüne "korkma, arkanda ben varım" diye her türlü güvence verirken, sömürü de giderek keskinleşiyor. Enflasyon düştü, düşüyor; aşağı çektik denirken, zam haberleri sıradan gazete manşetleri haline geldi, iktidar bütün ülkeyi kısa aralıklı "zam depremiyle" sallamaya başladı...

ZAMLAR AYLARLA DEĞİL, GÜNLERLE SAYILIYOR

Geçtiğimiz hafta içinde akaryakıt ürünlerinin rafineri satış fiyatlarına % 3.9 ile % 6.4 arasında zam yapıldı. Ondan bir süre önce de/ SEKA ürünlerine % 8.2 ile % 20.5, arasında zam yapılmış ve bu zamlar açıklanma gereği bile duyulmadan yürürlüğe girmişti. Son zamları birlikte, sadece yılaşından bu yana akaryakıt fiyatlarına beş kez zam yapılmış oldu. Akaryakıtta yapılan bu zam, kısa sürede halkın yaşamak için kullanmak zorunda olduğu bütün ürünlere yansdı. Otomatiğe bağlanmışçasına gerçekleştirilen zamlar için, artık herhangi bir neden gerekmiyor. Tarihleri ve zamanı belli olan zam listesinin çekmecedan çıkarılıp haber bülteni haline getirilmesi yetiyor... İktidarın ekonomik politikası- nı tam bir keyfiyet belirliyor. Sömürünün elleri halkın cebinden çıkıyor.

Ekonominin iflas ettiği ortaya koyacak en önemli göstergelerden biri olan enflasyon karşısındaki bağımsızlık, iktidar tarafından da açıkça kabul ediliyor. Demirel, İstanbul Sanayi Odası'nca düzenlenen başarılı sanayici ve işadamlarına ödül dağıtım töreninde yaptığı konuşmada, bu gerçeği açıkça itiraf etmek zorunda kalıyor. "Şu anda Türkiye'de istikrar yoktur. % 71 enflasyon bulunan bir ortama istikrarlı ortam denilemez. (...) Biz şimdi patinaj yapıyoruz."

Gelinen noktada, uygulanan "ekonomik politikalar", "istikrar tedbirleri", "kalkınma planları" iflas etmiş, derinleşen ekonomik krizin yükü halkın sırtına bindirilmiştir. Halk pes peşe gelen zamlardan nefes alamaz haldedir.

ENFLASYON ORANI DÜŞÜYSE, ZAMLAR NİYE?

Bugün siyasi iktidarın enflasyon hedefleri belirlemesi, enflasyon oranlarının ücretlerin altında kalması için kamuoyuna açıklanan hedefler demagojiden başka bir şey değildir. Böylesi bir uygulama her şeyden önce sistemin ruhuna aykırıdır. Ücretlerin enflasyon oranının üzerinde olması demek, 'tekellerin, holdinglerin, tefecilerin, tarım burjuvazisinin kârlarının azalması demektir. Böyle bir şey ise onlar asla razı olmazlar, onların razı olmadığı bir şey de iktidarlar yapamaz. Çünkü düzen onlarındır, sömürü onların tekelindedir. O yüzden de, kamuoyuna açıklanan bu hedefler göz boyamakta başka bir işe yaramazken, bununla emekçi halk, "ha bugün, ha yarın" denerek avutulmaya çalışılır. "Enflasyonda iniş trendi var" dediklerinin, aylık enflasyon oranımızın, gelişmiş ülkelerdeki yıllık enflasyon oranına denk düşmesinin ötesinde bir anlamı yoktur.

Kapitalist sistemde arz ve talep arasındaki dengenin bozulmasından kaynaklanan enflasyonu "indirme yöntemleri", bu dengeyi sağlamak adı altında ücretlerin, maaşların, taban fiyatlarının sürekli baskı altında tutularak bunlara enflasyonun üzerinde bir artış getirilmesidir. Bugün iktidarın uyguladığı "ekonomik terör" de tam bu noktada anlam kazanıyor. Bu yüzden iktidar kaba baskı yasalarını ekonomik terörle ele yürütüyor.

Hem "Enflasyon orta sınıf bırakmadı", hem de "Ört ki ölem" denmesin, bunun içinden çıkılacaktır" diyorlar. Hiçbir şeyin içinden çıkacak halleri

kalmadı. Yalan ve zorbalıkla siyaset yapmaya çalışıyorlar, ama mumların sönməsi yatışı bile beklemiyor.

Dünya Ekonomik Forumu ile Uluslararası İşletme Geliştirme Enstitüsü'nün ortak hazırladığı enflasyon raporunda Türkiye sonucuk ülke oldu. Bütçe açıkları ise, enflasyonun üzerine körlük giden bir özelliğe sahip.

Devlet bütçesinin bir günlük açığının yüz milyar lira olduğu, ekonomi sayılarının manşetlerine kadar çıktı. Bu rakam "devletin iki yakasını bir araya getireceğiz" diyen Demirel'i tekzip ediyor. Bütçe açığının yakasını kaptırmaya pek niyeti yok... İktidar ekonomik politikasına ilişkin hiçbir vadadını yerine, getirmede, getiremezdi de...

Ne kaynakların spekülâtif alanlara kayması önlenilebili, ne faiz oranları aşağıya çekilebili, ne emeğin ve alin terinin hakkı verilebili, ne de ekonomik belirsizliğin önüne geçilebili. Bugün "piyasalarda durgunluk" denilen, aslında ekonominin çöküşünden başka bir şey değildir. Ekonomiden So-

rumlu Devlet Bakanı Tansu Çiller'in "Enflasyon düşecek" demelerinin ise pabucu çoktan dama atıldı.

ZORBALIK VE SÖMÜRÜ KADERİMİZ OLMAYAK

İktidarın zorbalıkla gerçekleştirdiği sömürünün ömrü uzun olmayacak. Tabii bunun kaderci bir ömür biçmeden çok, bizim mücadelemiz ve örgütlülüğümüzle olan yakın bağı da unutmamak kaydıyla... Devlet ekonomi politikasıyla, halkın ezeli düşmanı olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Sistem, sendeleyerek de olsa, ayakta kaldığı sürece, emekçi halk rahat yüzü "göremeyecektir. Zamlar, enflasyon, sefalet ve sömürü devletin karakteristik özellikleridir."

Eğer sefice bir yaşam istemiyor- sak; sabahları zam haberleriyle uyan- mayalım, onurlu bir yaşamımız olsun, emeğimizi, alin terimizi sömürün sırtı- mızdaki asaklardan kurtulalım diyor- sak, sarsılmaz bir inatla iktidarın ekono- mik ve politik terörünü alaşağı et- meli, düzeni temellerinden sarsmalı- yız.

Devlet, halkın teslim bayrağı çek- mesini" istiyor. Halk, tekellerin avlaya- cağı bir yem gibi görülüyor. Açı kolay- laştırmak da, iktidara düşüyor. Kuru- lan her tuzağı bir yenisi izliyor. Ama oligarşinin kendi tuzağına düşeceği günler de çok uzakta değil... Onun gü- cü halkı teslim almaya yetmeyecek, baskı ve zorbalık onurlu bir yaşam is- teğine düş geçiremeyecektir.

Şimdi hep bir ağızdan;

Susmak boyun eğmek mi? ASLA deme zamandır.

Politikada Bu Hafta

"Palavra, Palavra, Palavra..."

Daha dört-beş ay öncesine kadar Demirel hükümetine toz kondurmayan Hürriyet gazetesinin Demirel'in 300 günlük icraatını ortaya koyan basın toplantısının ardından attığı manşet bu.

Hürriyet gazetesine bu manşeti attıran, sadece işçilerin, memurların, emekçi halkın hükümetten umudunu kesmiş olması değildir. Tekelci burjuvazi nezdinde de kredisinin giderek tükenmesidir. Oligarşi Demirel hükümetinden somut sonuçlar bekliyor. Boş laf ve vaat değil.

Oligarşiye en çok rahatsız eden, devrimci ve ulusal mücadelenin "devlet nerede?" sorusunu sorduracak noktaya gelmesidir. Oligarşinin Demirel hükümetinden çözmese de, oligarşinin en temel sorun budur. Sorun her geçen gün kangren ol- maktâ, sistemi baştan aşağıya sarsmaktadır. Oli- garşinin açmazı burada yatıyor. Bin bir umutla ik- tidar koltuğuna oturttuğu Demirel hükümetinin de işe yaramadığını söylemek zorunda kalıyor;

MGK'da ve militarist çevrelerde giderek "hu- kuk içinde kalarak" bu işin çözülemeyeceğinin sıkıyönetimle birlikte tartışılmaya başlanması da sadece hükümetin değil, oligarşinin açmazdır. Dönüp dolaşp aynı noktaya geliyorlar. Çözüm- sızlık. Ve sil baştan başış...

İktidar demokratikleşmeyle, insan haklarıyla işe başlamıştı. Şimdi sıkıyönetim tartışılıyor, de- mokratikleşmeyle ilgili olmayan "demokratikleş- me paketi" hükümet içinde bile kabul görmüyor. Meclis'ten geçilemiyor.

Hangi demokratikleşme, hangi insan hakları? Demirel hükümetinin 300 günündeki insan hakla- rı ihlalleri ancak 12 Eylül'le, karşılaştırılabilir. 250'yi aşan kontrgerilla cinayetiyle, 5 ayda 30'a varan yargısız infazla, şehirlere kuşatılması, Kürt halkının Şımk'ta topa tutulup göçe zorlanmasıyla hangi demokrasi ve insan haklarından söz edi- lebilir?

Demirel hükümetinin ne söylese söylesin, çö- zümüstülüğü ekonomisinden politikasına kadar yerden yere vurduğu ANAP hükümetinin yaptık- larını fazlasıyla yapmak zorunda kalmıştır. ANAP 12 Eylül'ün izinden yürümüştü. Şimdi De- mirel hükümetinin yaptığı da farklı değil. Peki, değişen ne oldu? Hiçbir şey! Demirel hükümeti de, kendinden öncekiler gibi, ekonomik ve politik "Çözüm"ü halka karşı uyguladığı şiddette arıyor. Demirel, kendi üzerine gelindiğinde, sorunun sistemin ve devletin sorunu olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Sorumluluğu kendi üzerinden atmak için daha önce "terör"ü önlediğini söylediği 12 Eylül'ü de işin içine karıştırıyor. "Demokrasi, anarşiyle hesaplaşmaya mani sayıldı, ortadan kal- dırıldı. Meclis, partiler mani sayıldı, ortadan kal- dırıldı. Ortadan kaldırıldı; ama bir şey olmadı ki. Yine aynı yere geldiniz." (25 Ağustos 1992, Hür- riyet)

Bugün devrimci ve ulusal mücadele sistemin ve devletin her zamankinden daha fazla başat so- runu haline gelmiştir ve Demirel hükümetinin de bunun üstesinden gelemeyeceği ortaya çıkmıştır. 12 Eylül'ler, sıkıyönetimler, sürgün-sansür karar- nameleri, anti-terör yasaları, ANAP ve Demirel hükümetleri ulusal ve devrimci mücadele karşı- sında çare olmamıştır.

Bu ülkenin sorunlarına çare olacak tek güç, çıkar için birbirlerini yiyen, /ceplerini doldurmak için birbirleriyle yansın, halk istedi mi şiddetle cevap veren düzenin partileri, politikacıları, siyasal kurumları değil, devrimcilerdir.

Cenazelerimizden korkuyorlar

Yıl 1975. Kocamustafapaşa sokakları insanlarla kayıyor. On binleri aşkın halk faşistlerin katlettiği Galatasaray Mühendislik Yüksek Okulu öğrencisi Cezmi Yılmaz ve Halit Pelitoğlu'nun cenaze törenlerine katılmak için sokaklara dökülmüş. Cenaze için yürüyüş kortejleri henüz başlamışken halkın üzerine polis kurşunları yağıyor. Polisin saldırısı kitleyi genişletiyor. Saldırı karşı öfkeye, öfke ki-ne, kin mücadeleye dönüşüyor. On binlerce insan arabaları, çöp bidonlarıyla bankatlar kurarak, sokak sokak çatışarak cenazelerini faşizme teslim etmiyor. Kocamustafapaşa'dan Sıltırıkapı mezarlığına götürülen şehitler gökremli bir törenle toprağa veriliyor.

12 Eylül faşizminin gücü bu geleneği yok etmeye yetmiyor. 1 Mayıs şehidi Mehmet Akif Dalcı'nın cenaze törenine binlerce insan katılıyor. Yine polis copları, kurşunları ve yine karşısında taşıyla, sopasıyla direnen bir halk var. Bu kez Zeytinburnu sokakları devrimcilerin sloganlarıyla iniyor. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür". Zeytinburnu halkı kapılarını devrimcilere açıyor. 1 Mayıs şehidi Dalcı kararlı direnişine örnek bir törenle toprağa veriliyor.

Devrimciler yıllardır yarattıkları geleneklere uygun tarzda mücadelelerini sürdürürken faşizm de boş durmadı. O da devrimcilerle halk arasındaki sıkı bağları koparmak için her yolu denedi, deniyor. Yıllardır tüm uğraşlarına rağmen halkın devrimcilere olan desteğini engelleyemedi. Mücadeleye her türlü desteği veren halk, devrimcilerin cenaze törenlerinde de onları yalnız bırakmıyor. 16-17 Nisan'da "Halkımız, sizin için ölüyoruz" diyenlerin yanında olmakta hiç tereddüt etmedi.

Yıl 1992, Gelenek Yaşıyor

İktidar yıllardır başaramadığını son olarak 13 Ağustos'ta Ankara'da katledilen beş Devrimci Sol savaşçısından Eyüphan Polat ve Nurhayat Beyhan'ın İstanbul'da yapılan cenaze törenlerinde bir kez daha denedi. "Halk bizi destekliyor" tekerlemesini bir yana atarak, halkı kurşunladı.

20 Ağustos'ta Sanayi Mahallesi'nde yapılan cenaze törenine katılmak isteyen halk, 70'ler çağıyla karşı karşıya kaldı. "Yaşasın Devrimci Sol", "Yaşasın Devrimci Sol Savaşçıları" sloganlarıyla yürüyüşe geçti.

Mezarlığın kapısına vardıklarında, üzerlerine polis tarafından sağanak halinde kurşun yağdırıldı. Copları, sopaları ve silahlarıyla gerçekleştirdiği saldırılarda yine başarılı olmadı. Onlarca insan yaralandı, 50'nin üstünde insan gözaltına alındı, ama ne cenazeye katılan halkı korkutup kaçırabilirdi ne de devrimcileri halktan koparabilirdi.

Çektikleri copların karşısında taş ve sopaları, kurşunların karşısında burunlarını diplerinde patlayan molotof kokteylleri buldular.

Halkın karşısında telaşlanan, taş, sopa, molotof önünde sendeleyeni ve geriye kendileri oldular. Eyüphan Polat ve Nurhayat Beyhan'ın ölürken duvara yazdıkları sloganlar, cenaze törenlerinde halkın ağzında, Sanayi Mahallesi'nin sokaklarını iniletti.

Gelenek yaşatıldı

Olgarış bu geleneğin yaşatılmasını

63 yaşındaki insanlara işkence yapanlar hala "O halk bizi destekliyor" diyorlar. Halk sizi desteklemiyor. Onun için işkence yapıyor, halkı kurşunluyorsunuz. Size en güzel yanıtı Fatma Durmuş veriyor. "Ben devrimcilerin cenazelerine her zaman gittim. Bundan sonra da gideceğim ve en önde yürüyeceğim."

Cenazelerimize her koşulda sahip çıkmaya devam edeceğiz. Hiçbir güç bizim bu geleneğimizi engellemeyi başaramayacaktır.

tüm halkın bilincinde yer etmesini istemiyor. Cenazelerde halkı görmek istemiyor. Onun için de, elinden geleni ardına koyuyor.

Onlar silahlarına, coplarına, kalkanlarına güveniyorlarsa, biz de kendi şiddetimize, cesaretimize, şehitlerimizin bıraktığı mücadeleye mirasına güveneceğiz. Ve cenazelerimiz hep böyle görkemli ve devrimci onura yarışır tarzda kalkacak.

Ankara'da katledilen devrimcilerin cenazeleri kaldırıldı. Ancak katliam unutulmadı. Yurdun dört bir yanından katliama protellat yükseldi. Halk şehitlerine sa-İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Kahrman'a Bursa Özgür-Der'liler tarafından 35 tane mektup gönderildi.

Özgür-Der'liler yaptıkları açıklamada

M.Kahrman'ın işkencecilerin ve katillerin bakımı olduğunu söyleyerek istifaya davet ettiler.

"İnsanlık, onurdan ve adaletten yana olan Türkiye halkları" adına yaptıkları açıklamada "Nasıl ki Nikaragua'da 'Kahrolsun Halk' diye slogan atanları tarih er ya da geç yargıladıysa, Türkiye halkları da sizi er ya da geç yargılayacaktır" dediler.

Şehitler 22 Ağustos'ta Devrimci Sol Güçler tarafından Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda anıldı. Burada yapılan basın açıklamasında da, katliam izleyen bakan protesto edilerek işkencelere, katliamlara, kayalara rağmen boyun eğilmeceği ve mücadelenin süreceği anlaşıldı.

Şehitler bu kez 25 Ağustos'ta öğrencilerle birlikteydi. AYO-DER'li öğrencilerin astıkları "Devrimci Sol Şehitleri Ölümsüzdür" pankartı ve "Yaşasın 13 Ağustos Küçükesat-Maltepe Direnişimiz" sloganlarında yaşatıldılar.

Ankara'da katledilen Devrimci Sol şehitlerinden Nurten Acar ve Arslan Arı polis tarafından kaçırılarak gömüldü. Şehitleri onurlarına yarışır tarzda törenlerle toprağa vermeyi gelenek haline getirenler, buna izin veremeyeciler.

İYO-DER'li öğrenciler yaptıkları basın açıklamasında polis tarafından kaçırılarak gömülen şehitlerin cenazelerinin alınacağını ve onlara layık törenlerle halkla birlikte toprağa verileceğini söylediler. Devrim şehitleri her zaman halkın bağrında, devrimci mücadelenin içinde yaşadılar.

Hiçbir şey devrim şehitlerinin halkın omuzları üzerinde taşınmasına, yüreklerinde, kavgalarında yaşamasına engel olamadı. Bundan sonra da olamayacak.

Devrimcilerin cenazelerine katılan

63 yaşındaki Fatma Durmuş'a karakolda işkence

Devlet terörü hiçbir ayran yapmaksızın yaşlı-geçen tüm halkın üzerinde estiriliyor. Sokaktaki kurşunların hedefleri arasında 3 yaşındaki çocuklardan, 63 yaşındaki yaşlı kadınlara kadar herkes yer

alıyor.

İşte devlet terörüne bir örnek:

Devrimcilerin cenaze törenine katılan 63 yaşındaki Fatma Durmuş'un üzerine önce kurşun yağdırılıyor, daha sonra gözaltına alınarak kıyasıya dövülüyor.

Ankara'da katledilen Devrimci Sol savaşçılarından Eyüphan Polat ve Nurhayat Beyhan'ın cenaze törenine katılan Fatma Durmuş, yaşamı boyunca birçok acı tatlı olayla tanıştığını, ekmeğin vesikaya bağlandığı yıllardan, 12 Eylül'e kadar birçok şeyi yaşadığını 20 Ağustos'ta yaşadıklarını daha önce yaşamadığını belirterek "Bütün cenazelere katıldım, en önde yürüdüm, ama böyle bir şey görmedim" diyor.

Cenaze günü kortejler oluşturarak Çeliktepe Camiinden mezarlığa doğru yürüten halkın üzerine mezarlığın kapısına geldikleri sırada ateş açıldı. "Arkamızdan, önümüzden strekli ateş ediyorlardı. Aramızda yaralananlar oldu. Hatta bir kurşun da benim eteğimi delerek geçti" diyerek giysisindeki mermi deliğini gösteren Fatma Durmuş, şans esen vurulmaktan kurtuldu ama polisin çıldırma-şına copları ve tekmelerinden kurtulamadı.

Polisin döverek gözaltına aldığı yaklaşık 50 kişinin arasında Fauna Durmuş da vardı. "Sanki gözleri dönmüştü. Azgınca çocuklara ve bana saldırdılar. Bizi coplayarak polis arabasına bindirdiler. Arabanın içinde kanlar içinde yatan bir çocuk vardı. Hepsini yere yatırmış tekmeliyorlardı. Beni de tekmelediler." Zorla polis arabasına bindirilen Fatma Durmuş saklından burada da nasibini aldı. Polislerin "Cenazeye neden katıldın? "orusuna" Her zaman kanlımın, nasibini devrimcilerin cenazelerine katılmak suç oldu" diye cevap verince kütürlü edilerek kıyasıya dövüldü.

Gözaltına alındığı günün akşamı serbest bırakılarak evine giden

Durmuş, üç gün yataktan kalkamadı. Her tarafı şiş ve morluklar içinde olduğu için ancak dördüncü gün kalkabildi. İlk yaptığı iş savcılığa gidip suç duyurusunda bulunmak oldu. Savcılığa verdiği dilekçede Çeliktepe Polis Karakolu'ndaki polislerin darp, yaralama, hakaret ve sövme suçlarından cezalandırılmasını istedi. Aynı gün İstinye Adli Tıp Kurumuna da giderek aradan beş gün geçmesine rağmen 10 günlük rapor aldı. Raporda vücudunun birçok bölgesinde "yaygın ekimoz" alanlarının bulunduğu ve 10 gün "Mutad işgaline engel teşkil edeceği" belirtiliyordu.

63 yaşındaki insanlara işkence yapanlar hala "O halk bizi destekliyor" diyorlar. Hayır halk sizi desteklemiyor. Onun için işkence yapıyor, halkı kurşunluyorsunuz. Size en güzel yanıtı Fatma Durmuş veriyor. "Ben devrimcilerin cenazelerine her zaman gittim Bundan sonra da gideceğim ve en önde yürüyeceğim."

SORUŞTURMA

Kendi yasalarını çiğneyenlerin yarını kalmamıştır

Maltepe'de bir ev... 13 Ağustos'ta burada iki devrimci katledildi. Bu ev, basına, avukatlara, katledilenlerin yakınlarına "yasak bölge" ilan edildi.

Evin içinde bir şeyler olup bitmişti ve kimse görmesin isteniyordu.

Katledilen iki devrimcinin vücutlarının da görülmeye yasaktı. Fotoğraflarının çekilmesi, cenazelerini ailelerinin alması yasaktı.

Cenazeleri kaçırılıncasına, kimseye gösterilmeden gömüldü.

"Coza Muhakemeleri Usul Kanunu, Madde 80- Mani sebepler olmadıkça, otopside evvel ölünün hüviyeti her surette ve bilhassa kendisini tanıyanlara gösterilerek, bilgilerine müraacaat olunarak tayin olunur."

Nurten Acar ve Arslan Arı'nın cenazeleri kimseye gösterilmedi. Çiğnedikleri kendi yasalarıydı.

Ailelerinin cenazeleri istemedikleri ise koskocaman bir yalandı.

"13 Ağustos 1992 gününde Küçükkesat ve Maltepe'de yaşanan katliamda şehit düşen kardeşlerimiz Arslan Arı ve Nurten Acar'ın bızden izinsiz polis tarafından Karşıyaka mezarlığına gömüldüğünü öğrendik.

Arı'mızdan aşağılık senaryolar düzenleyerek Nurten'i kabul etmediğimizi, bu nedenle de Karşıyaka mezarlığına gömüldüğünü haberini Anadolu Ajansı aracılığıyla faksla 13 Ağustos akşamı gazetelere geçiyorlar.

A.A. ile görüştüğümüzde haberin polis kaynaklı olduğunu öğreniyoruz.

15 Ağustos gününden beri Ankara'dayız. 4 gündür adli tıba gidip olumsuz yanıt alıp üstüne üstlük tartaklanarak geri çeviriyoruz. Avukatlarımız dövülüyor, kovuluyor. (...) Nurten ve Arslan inançlarını uğruna şehit düştüler. Ne kadar adice oyunlar da oynansa, tehdit de edilse, geciktirilsede de cenazelerimize sahip çıkıyoruz, çıkacağız. Onlar bizim onurumuz ve onları almadan hiçbir yere gitmiyoruz. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağız.

20.8.1992 Arslan Arı'nın kardeşi Aydın Arı, Nurten Acar'ın kardeşi Nurgül Acar, Nurten'in yakınları İsmail-Mihriban Kahramanoğlu."

Onlar cenazelerine sahip çıkıyor. Oğullarını, kızlarını, kardeşlerini katledilenlerin eline bırakmıyorlar. Suçlular ve tahammülsüzler. Devrimci, devrimcilerin cenazelerine, onlara sahip çıkan halka ve yakınlarına tahammülsüzler ve üstelik de gizlemek istedikleri şeyler var. Aynı gün şehit yakınları adına bir avukat cenazeleri almak için resmi başvuruda bulunuyor. DGM'nin yanıtı suçlarını ele veriyor.

"Sn. Av. Ayşenur Demircale 20.8.1992 tarihli dilekçeniz ile maktuller Arslan Arı ve Nur-

ten Acar'ın cesetlerinin tarafınıza teslimini talep etmiş bulunmaktasınız.

Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün... sayılı yazıları ile maktul N.Acar ve A.Arı'nın yakınlarına yapılan tebliğatlarda cenazelerinin alınmayacağı hususunun Cumhuriyet Başsavcılığı'mıza bildirilmesi nedeniyle adı geçen örgüt mensubu cenazelerin Ankara Yenimahalle Karşıyaka Mezarlığı'na defnedildikleri yine Emniyet Müdürlüğü'nün 19.8.1992 gün, 7321 sayılı yazıları ile bildirilmiştir.

Maktullerden Nurten Acar'ın Ada D: 9 Parsel: 244, Arslan Arı'nın ise Ada D: 9 Parsel: 245 sayılı yerde bulundukları hususu ve bu aşamada cesetlerin tesliminin mümkün bulunmadığı bilgilerinize rica olunur.

Ülkü Coşkun
DGM Cumhuriyet Savcısı."

"Bu aşamada" mümkün değil deniyor. Niye "Bu aşamada"? Niyesi belli değil. İleride, belki olabilir. Çünkü bugün saplanmasından korktukları izler kaybolmuş olacak o zaman.

Katliama bakanları getirmeleri yetmedi. Açıkları var. Kapatmak istiyorlar. Gömülmeden önce otopsi yapılması gerekiyor. Yaşa böyle diyor. Ama şimdi kendi yasaları da onlara karşı.

"CMUK, Madde 79- Bir ölünün adli muayenesi tabip huzuruyla yapılır. Adli muayene ölünün tıbbi kimliği, ölüm zamanı ve ölüm sebebinin tayin için harici bulgular tespit edilir."

Ortada bir otopsi raporu yok. Yapılmışsa da bu olguların tespit edilmediği belli değil. Yargıtay "Otopside ölünün yakınına haber verilir" diyor. Böyle bir "haber" de yok ortada. Talep halinde avukatların otopsiye katılmalarını olanaklı kılıyor yasa. Talep var, ama olumlu yanıt yok. Çiğnedikleri yine kendi yasaları.

"CMUK, Madde 79/5- Soruşturma aşamasında gömülen kişi Cumhuriyet Savcılığı kararıyla çıkarılabilir." Aileleri, avukatlar mezarların açılıp otopsi yapılmasını talep ediyorlar. Cumhuriyet savcısı izin vermiyor. Çünkü toprağın altından şehitlerin vücutlarıyla birlikte "suçlarının da çıkacağından korkuyor.

Böylece katliamlar ilk olmuyor. Daha yakın tarihlerde 12 Temmuz'ta, 17 Nisan'lar var. Ve tüm bu katliamlara ilişkin davalarda ortak yan, polisiye, mahkemesiye, bakanıyla hep birden delilleri yok etmeye çalışıyorlar. Avukatlar onun için bugünden başvuruyorlar.

"13.8.1992 tarihinde emniyet güçleri bir toplu katliam örneği sergilediler... Bu devlet güçlerinin vatandaş haklarına, yaşama ve adil yargılanma haklarına açık bir saldırıdır. Emniyet güçlerinin yetkilerini aşarak insan öldürme yani cinayet suçu işledikleri kamuoyunda yaygın bir inanç halindedir... Kamu vicdanı bu operasyonu düzenleyen em-

niyet güçleri ve emri veren amirler hakkında bir yargılamanın yapılmasını emretmek-

Bu soruşturmada müdahil sıfatıyla aşağıda belirttiğimiz hususların dikkate alınmasını istemekteyiz.

1- Öncelikle olayda hayatını kaybedenlerin cesetleri üzerinde bulunan bütün mer mi giriş ve çıkış deliklerinin, yakın ve uzak ateş ürünü olup olmadıklarını gösterir detaylı bir otopsinin yapılmasını istiyoruz.

2- Cesetlerin üzerinden çıkan tüm giysilerin gerekli bilimsel önlemler alındıktan sonra, kamuoyuna suçun faili olarak görülen emniyet makamlarının ulaşamayacağı şekilde muhafaza altına alınması istemek de bir zorunluluk olmuştur.

Zira aynı tarzda gerçekleştirilen 12 Temmuz 1991 operasyonu ile ilgili olarak sürdürülen adli yargılama sırasında mahkeme kararlarına rağmen, emniyet teşkilatı çeşitli bahanelerle elbiseleri adli makamlara vermemekte direnmektedir.

Bu durum, suçun faili durumundaki emniyet makamlarının suç aydınlatmada kanıtları gizleme, karartma çabası içinde olduklarını açıkça göstermektedir. (...)"

Avukatların yaptığı bu başvurunun tarihi 18 Ağustos. Yine yapılan bir şey yok.

Katledilen devrimcilerin ailelerinin, avukatlarının talepleri reddediliyor. Bunu yasalarını çiğneyerek yapıyorlar. Cenazeler üzerindeki bu savaş önemli sonuçlar çıkıyor ortaya. Ne zaman ki, bir iktidar kendi yasalarını çiğner hale gelmiştir, orada yasalar yoluyla hak arama yolları büyük ölçüde tıkanmış demektir.

Halk haklarını arama, almanın başka yollarını bulmak zorundadır.

Ve ne zaman ki, bir iktidar, bir devlet kendi yasalarını çiğnemeye

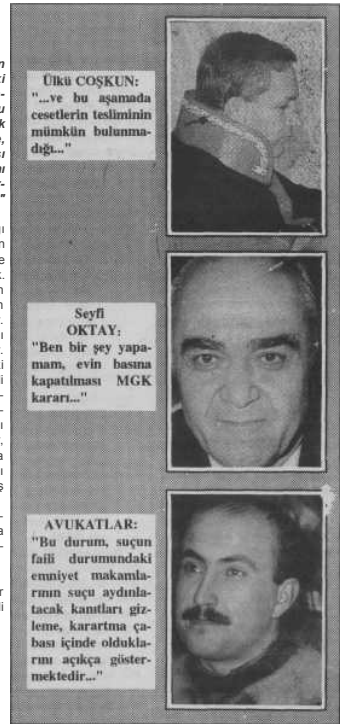
başlamıştır, o artık "sonun başlangıcındaki r."

Demirel'in hukuku da "sonun başlangıcında"ki bir hükümetin hukukudur. Demirel kendi yasalarının bile ayaklar altına aldığı her katliam sonrasında "Hukukun içinde kalmamak yapılmıştır" deme ikyizlülüğünü gösteriyor.

İşte yasaları, işte uygulamaları, Kim çiğniyor bu yasaları, kimden aldıkları cesaretle? Elbette katiller bu cesareti kitledardan alıyorlar. /Aşanan her yeni olay Demirel'in hukukunun katliamcılığı, vahşetin hukuku olduğunu açığa çıkarıyor.

-, Bir Bakan (ki İnsan Hakları Bakanı gibi bir sığata sahip) böylesi bir olay karşısında "yetkim yok" diyor. Bir başkası (ki bu da Adalet Bakanı diye geçiyor), "Ben bir şey yapamam, evin basına kapatılması MGK kararı." diye yanıt veriyor başvurulara.

Kendi yasalarını, kendi bakanlarını, kendi halkını çiğneyerek iktidatlarını sürdürmeye çalışıyorlar, hiçbir şeyin "çare"si değillerdir. Omuzları üzerinde yükselecekleri basın manşetlerine "palavra-cı" diye çıkarılan ömürleri uzun olmayacaktır.

ÜLKÜ COŞKUN:
"...ve bu aşamada cesetlerin tesliminin mümkün bulunmadığı..."

Seyfi OKTAY:
"Ben bir şey yapamam, evin basına kapatılması MGK kararı..."

AVUKATLAR:
"Bu durum, suçun faili durumundaki emniyet makamlarının suç aydınlatmada kanıtları gizleme, karartma çabası içinde olduklarını açıkça göstermektedir..."

MİLİS HALKLA BÜTÜNLEŞTİKÇE DÜŞ

Yaşadığımız günler, birçok bakımdan devrimcilerin önüne yeni görevler, yeni çabalar ve örgütlenmeler koyuyor. Devrimci mücadele varmış olduğu seviyeye daha geniş halk kesimlerini ku-cakladıkça, düşmanın saldırıları daha da yoğunlaşıyor. Oligarşi terörünü yaygınlaştırıp, ülkenin en ücra köşelerine kadar yayarak, insanları bir korku cenderesiyle boğma çabası içerisine giriyor.

Oligarşinin devrimci mücadeleye karşıındaki çaresizliği saldırganlığını artırsa da, bu tavır devrimcilerin önünde zengin ve yeni ufukların açılmasına engel olamıyor. Çünkü düşman kendini şişirerek gösterdiği kadar güçlü değil. En ufak devrimci bir çıkış karşısında eli ayağına dolanıyor, ne yapacağını bilememenin şaşkınlığını yaşıyor, herkes suçlu birbirinin üzerine atıyor, sorumlu arıyor, bulamıyor.

Onu güçlü gösteren, güçsüzlüğüne ve devrimci eylemler karşısındaki şaşkınlığına merhem olan terör ve demagoji, ayakta kalması için tek silah.

Onu alt etmek için olağanüstü süper insanlar olmak gerekmiyor. İyi düşünen, sabırlı, yaratıcı ve inisiyatifli olmak, halkla inanmak ve güvenmek yeterli. Zamanında ve yerinde yaratılan örgütlenmeler ve bu örgütlenmelerin mücadelesi onu geri letmek ve yok etmek için yegane yol oluyor.

İşte bugün varılan noktada, halkın şiddetinin, düşmanın terörüne karşı çıkartılmasının zorunluluğu ve bu zorunluluğun ortaya çıkardığı milis örgütlenmeleri onu şaşkına çevirecek ve geriletecek, geleceğini daha da karartacaktır.

HALKIN ÖFKESİ AÇIĞA ÇIKARTILMALIDIR

Bugün hangi kesime gidersek gidelim, yakınmayan, derdi olmayan hiçbir emekçi kesim bulamayız. Hemen herkes, polise lanet okur. Her kesim kendine özgü sorunlar yaşar ve çözüm yolları arar. Yaşamından memnunum diyen parmakla gösterilir.

Son kamuoyu yoklamalarından biri,

halkın % 85'inin yaşamından memnun olmadığını ortaya koydu. Düzenin ve onun tüm kurumlarının karşısında çaresizliği yaşasa da, düzene kızmakta, her an öfkesini çeşitli biçimlerde dile getirmektedir.

Onun için, öncelikle her birim ve alanda halkın öfkesi ve onun şiddet isteği örgütlü hale getirilmeli ve açığa çıkartılmalıdır. İnsanlar öfkelerini aktıracakları kanalları, yöntemleri bilememenin çaresizliği içerisinde. Bu kimi zaman yerel patlamalara, kimi zaman kişisel öfke kasırgalarına dönüşmektedir. Yolları kapatan, ya da kızına, karısına "la" attığı için saldıran insanları görebiliyoruz. Bu öfke çok daha büyük boyutlu da olabilir, devrimci dinamikler taşıyabilir.

"Önceden planlanmamış, yığınların kendiliğinden öfkelerinden kaynaklanan saldırılarda 'tanınmış bazı ajanların' öldürüldüğü durumlar da olmuştur değil. En büyük kanıt Kabatiyya adlı belde yaşandı. Pervaz hain Muhak Ay id. 1 Mart 1988, işgale karşı yapılan gösteride halka ateş açtı. Bir çocuk öldü, 10 kişi yaralandı. Halk bu hainin evini kuşattı. Kendisini yakalayıp, elektrik direğine astı. Sonra da linç ederek, beldedeki otobüs durağına astı. Bu aynı zamanda mahkemesiz ilk idam olayıydı. Çünkü mahkemesiz bir hain cezalandırılmaz. Bu da Halk Komiteleri tarafından titizlikle yapılır." (Intifada Dersleri, Analiz Yayinevi, syf.45-46)

Bu öfkenin kendini ifade ediş biçimi her koşulda doğru olmayabilir. Adalet anlayışından yoksun, intikam temelli bir öfke mücadeleyi yıpratmış gibi, düşmanla olan çatışmada psikolojik ve ahlaksal kayıplara yol açar.

Halkın öfkesi geleneksel, yöresel, dinsel birçok etki altında, savunamayacağımız boyutta kendini gösterebilir. Ancak devrimciler kendi adalet anlayışıyla çöşen bu durumlar karşısında, kendi anlayışını savunmalı, doğru olanı halka öğ-

retmeli, halkın devrimci yanını mücadeleye sunmalıdır. Geçmişle kulak-burun kesen ve bunu "adalet" kavramıyla bağdaştıran birçok olumsuz örneği de yaşadık. Buna karşı halkın öfkesini dikkate almak ve yerli yerine oturtmak gerekir. Ki, bunu bugün en iyi yapabilecek örgütlenmeler de milislerdir.

Unutulmamalı ki, potansiyel anlamda kalmış hiçbir hedefe kanalizasyon olmayan öfke, giderek sönmeye, hatta kanıksanmaya yol açar. Hatta öyle öfke patlamaları olabilir ki, hedefleri ve amaçları açısından netlik taşımadığı gibi, olumsuz sonuçlara da yol açabilir.

Halkın öfkesini açığa çıkarmak, halkın düzenle olan ilişkilerini somut, elle tutulur hale getirmek buna özgü devrimci politikalar üretmekten geçiyor. Yerli gelir hedef tek bir noktaya düşürülür, yerli gelir kampanya biçiminde yaygın bir şiddet dalgasına dönüştürülür. Yeter ki, devrimci inisiyatif, örgütlü bir kitle hareketi ve halkın şiddetli yaratılıp, uygun ve zamanında kullanılsın.

Bu nedenle milis, halkın düzene, düzenin bütün kurumlarına ve uygulamalarına yönelik öfkesini biçimlendirecek devrimci örgütlenmeler olacaktır. Milis örgütlenmesiyle, devrimci bir tarzda yoğunlaşarak, biçimlendirilen öfke, düşmana yöneltildiği noktada önemli bir gelişmeyi ifade edecektir.

"4 Şubat'ta şafaktan önce Luanda gecekondularından gelen Afrikalı bir kalabalık, toplanıp, başkent Merkez Cezaevi'ne saldırdı. Anlaşıldığına göre, başlıca amaçları, Portekizliler gemilere bindirip, ülke dışına götürmekten ya da kursuna dizmeden önce siyasi tutukluları kurtarıp salıvermekti. Sopalarla ve bıçaklarla donanan kalabalık, polis tarafından silah kullanılarak püskürtüldü. İlk gün yedi Portekizlinin ve kırk Afrikalının öldüğü söylenmektedir." (Angola Kurtuluş Mücadelesi, Basil Davidson, syf.152)

Kendiliğinden ortaya çıkan bu tür öf-

Halkın öfkesini açığa çıkarmak, halkın düzenle olan ilişkilerini somut, elle tutulur hale getirmek buna özgü devrimci politikalar üretmekten geçiyor. Yeter ki, devrimci inisiyatif, örgütlü bir kitle hareketi ve halkın şiddetli yaratılıp, uygun ve zamanında kullanılsın. Bu nedenle milis, halkın düzene, düzenin bütün kurumlarına ve uygulamalarına yönelik öfkesini biçimlendirecek devrimci örgütlenmeler olacaktır. Devrimci bir tarzda yoğunlaşarak, biçimlendirilen öfke, düşmana yöneltildiği noktada önemli bir gelişmeyi ifade edecektir.

kelerin örgütlenmesi ve yaygınlaştırılması gerekir. Bu anlamıyla öfkeyi sınırlamak değil, öfkeyi zenginleştirip, örgütlü bir yapıya oturtmak doğru olmalıdır.

İşte, "Halkın Örgütlü Gücüyle Birleşmiş Devrimci Şiddet" sloganının bugünkü anlamı kendini milislerde ve halkın şiddetinin açığa çıkartılmasında gösterecektir. Halkın şiddetli, devrimci şiddet ve milis tanımlamaları da bu noktada hızla birbirini tamamlayan birbirini kuşlandıran, biri olmadan diğeri olmadan olmayacağı tanımlamalar haline gelecektir.

MİLİS YARATICILIK DEMEKTİR

Savaş, halkın yetenek ve yaratıcılığıyla büyüyüp, gelişir. Yaratıcılığın olmadığı, yeteneklerin savaşa sürülmediği koşullarda, teknik anlamda güçlü olan savaşı daha baştan kazanacaktır. Halbuki, halkla ve halkın yaratıcılığıyla bütünleşmiş devrimci mücadeleyi yok etmek bugüne kadar hiçbir düşmana nasip olmamıştır. Onun için savaşa sürülen insan malzemesi, sadece bu yanıyla düşünülse dahi, büyük bir gücü, düşmanı şaşırtacak bir cesareti ve emek yoğunluğunu temsil eder.

"Bu taktikler düşmanı şaşkına çevirmekte birebirdir. Düşman ateş gücünü doğru dürüst nasıl kullanacağını bir türlü bilemezdi. Büyük bir kuvvetle ilerlese karşısında savaşacak kimse bulamıyor, kuvvetleri bölüğü zaman da pusulaya ve saldırılara hedef kalıyordu." (Zapata, Meksika'da Köylü Devrimi, Robert P.Millon, syf.32)

Devrimciler her zaman bilinç, yeterlilik, tecrübe, yaratıcılık ve yetenek açısından düşmandan ileride olmasını bilmiştir. Bu gerçeği her gün, her saat, her direnişte, her davranışta görebiliyoruz. Sayısız örneklerle karşı karşıyayız. Tarihimiz de bunun kanıtlarıyla dolu. Kısa bir düşünmeyle, mücadeleye sürülen araçların zenginliğini görebiliriz. Bu zenginliği yaratılanın da gökten zemzembile inmediği bir gerçek. Zenginliği yaratan da, bu zenginliği mücadele içinde pişiren de bizim insanla-

ANIN KORKULU RÜYASI OLACAKTIR

rimiz. Bu her zaman düşmanı korkutan, dostta güven veren bir geleneği de ifade ediyor.

Türkiye devrimine sunulan yeni yeni örneklerin ve geleneklerin yaratıcıları olan insanlarımız, bugün de aynı anlayışla zenginliği büyütecektir.

Çünkü, hedeflerimiz, ideallerimiz açısından düşündüğümüzde, bugüne kadar yapılanların yeterli olmadığını kolaylıkla görebiliriz. Yapacaklarımız, mücadelemizin zenginliğini çoğaltacak ve halkın içine daha fazla kök salmamızla temelimizi güçlendirecektir.

Onun için yaratıcı olmak gerekir. Yaratıcı olmak, haktan öğrenmeyi bilmek ve bildiklerimizi halka öğretmekten geçiyor. Bu milis örgütlenmelerinin ete kemiğe bürünmesine yol açacağı gibi, halkla daha fazla bütünleşmeyi kolaylaştıracak ve hızlandıracaktır. Yoksa kendimizin söylediği, kendimizin uyguladığı, halkın deney ve tecrübelerinin katılmadığı bir milis çalışması, ilerlemenin ve zenginleşmenin dışında, kısır bir döngü içerisinde hapsedilip kalır, kendisini geliştiremez, düşmana daha güçlü, şaşırtıcı ve caydırıcı darbeler indiremez.

Onun için de yaratıcı olmak ve halka giderek, halkın yaratıcılığını almak gerekir. Halk bulunmaz bir yaratıcılık kaynağıdır.

Örneğin Vietnamlilar aydınlatma amacıyla kullandıkları petrol lambalarını, eski parfüm ya da nane likörü şişelerinden yapıyorlardı.

"Öyle ki, Saygön'da eskicilerin 'savaş gereci' olduklarına karar verilen bu masum şişecikleri satmalarını yasaklama gücünüçüne bile düşülmüş. Satıcılar güçlüğü türlü biçimlerde alt etmişler. Otnüğin her şişenin içine biraz kadınların uzun saçlarının bakımında kullandıkları kokulu hindis-tan cevizi yağı döküp, polislerin sorularını kolayca 'esans satıyoruz' diye yanıtlırlar. Kurtulmuş bölgelere ulaşmış şişelerin tüfek bakımına yarayacak olan yağları boşaltıldıktan sonra şişeler pamuk bir fitil, bir makineli tüfek kurşunu kovarı ve tükenmez kalemlerden sökülen bir küçük yay yardımıyla lambaya çevrilirler." (Viet-kong Çetecileri Arasında, syf.31) Yaratmak, savunduğumuz bütün değerleri yaşatmaktan, inancımızı her saat pekiştirmekten, 24 saat devrim için çalışmaktan ve bunun için düşünmekten geçiyor. Durup dururken hiç kimse yaratıcı olamaz. Hele ki yaratıcılık, halkla bütünleşmişse, onun yaratıcılığını mücadeleye ve örgütlülüğe katmamışsa, bilinen klasik yöntemlerin dışında mücadeleyi sürdürmek mümkün değildir. Böyle olunca da, istenildiği kadar milis ya da halka dönük, başka türlü örgütlenmeler oluşturulsun, bu örgütlenmeler tıkanacak, düşman karşısında zorlanılacaktır.

"İsrail yetkilileri, Filistin halkının ulusal disiplinini bozmak için çeşitli yöntemlere başvururlar. Örneğin, saat 12.00'ye doğru her dükkanın başında birçok İsrail askeri dikilir, kepenk kapatılmasını önlemeye çalışır. Söver, tehdit eder, cam-kilit kırar. Kepenk mühürler. Böyle bir durumda hemen Demirciler Komitesi devreye girer. Kırılan cam, kilit ve kepenkleri onarır. Açık bırakılan yerleri ka-

patır. Mühürleri söker. Gözlemci Komitelerinin de çalışma saati başlamıştır artık. Zorla açılan dükkanları tek tek saptır. Eksik-gedikleri bellir. Demirci Komitelerine gerekli raporu verir. Caddeler ve sokaklarda sürekli devriye gezerek, dükkanlardan mal çalınmasını önler." (İntifada Dersleri, syf.36-37)

EN BÜYÜK SİLAH İNSAN İRADELERİNİ ÖRGÜTLEMektir

Yaratıcı yönümüzün gelişmesi ve bu yönün halkla bütünleşmesi, devrimcileri en kötü koşullarda dahi silahsız bırakmayacaktır. En büyük silah örgütlendirilmiş insan iradesi olduğuna göre, bu savaşı yürütecek araçların temini ve yeni yeni silahların yaratılmasının sınırı yoktur. Sınır varsa, bu olsa olsa kafalarımızdadır. Çünkü halkı temsil eden ve haktan almasını bilen devrimci inanç ve irade bu noktada sınır tanımıyor.

Her'ey silah olabilir. Üzerine bastığımız taş, dokunduğumuz cam, hissettiğimiz koku, yaktığımız odun, ekmeğimizi kestiğimiz buğak, balık avladığımız ortalık, içtiğimiz su, kusaça, çevremizde, aklımızda olan her şey bir silahtır. Sorun, bunun yaratıcı yeteneğimizle ortaya çıkarılıp, kullanılmasında yatıyor. Cezaevlerinde iradelerini ve yaratıcılıklarını birleştiren devrimciler, kendilerine hemen her şeyin esirgendiği yasaklar çemberinin ortasında yaşamalarını sürdürmek ve dövülmek için yaratıcılıklarıyla düşmanlarının ağızlarını bile açık bıraktılar. Hele tüneller kazırlarken yaratılanlar, düşmanın harika diye nitelendiği yerlerdi.

"Köylüler ormanda birkaç sokusu insanı öldürmeye yeten, basparmak ililiğinde eşekarlarının kovanlarını toplayıp, kasabalarının çevresine yerleştirmişler. Arılar kovuklara saklanıp, ucuna sopa bağlı bir işle yuvalarının üstüne vuran yaşlılar tarafından sabırla terbiye ediliyorlar. Kendilerine böyle saldırılan kızgın arılar, yuvaya girip çıkarak rahatsız edenin kim olduğunu araştırıyorlar ve bir şey göremiyorlar. Köylüler yirtıcılaşan arılara bir anda delik deşik ederek öldürecekleri bir domuz kurban edeceği güne dek hiç durmadan vuruyor yuvalara.

"Böyle terbiye edilen arılar çok geçmeden kendilerini yuvaya vurduğu sopanın sesini duyar duymaz fırlayıp, domuza yaptıkları gibi, kasabayı yerle bir etmeye gelen askerlerin üstüne saldırarak duruma gelyorlar. Bu, hükümet askerlerini ve Amerikalı danışmanları çalgına çeviren tehlikeli ve beklenmedik bir saldırdır. Kendilerini yolun dışına atıp, ya kazığa geçiyor, ya da boş yere korunmaya çabalarken, iyi nişan alamıyorlar." (Vietkong Çetecileri Arasında, syf.48) Silaha sahip olmanın ve bunu düşmana yönetmenin en büyük yardımcısı ve yaratıcısı halkın kendisidir. Ona, neyin, nasıl silaha dönüşebileceğinin bilincini vermek, mücadeleye yeni ve şaşırtıcı silahların katılmasını sağlayacaktır. "Silahımız yok, hiçbir şey yapamayız." anlayışı mücadeleye zarar vericidir ve kabul edilemez. Bu anlayış düşman saldırırları

karşısında yenilgiyi daha baştan kabul l etmek anlamına gelir. Oysa biliyoruz ki, cezaevleri direnişleri, grevler, sokak çatışmaları ve daha birçok şey bizlere silah temini konusunda zengin deneyimler bırakmıştır. Sorun inanmak, yapabileceğimizi bilince çıkartmaktır.

"Zapata'nın adamları (...) yaman dövüşçülerdi. Tuzaklar ve pusular, i tertipler, ikmal hatlarını keser, küçük kasabalara baskın verir, düşmanın ufak birliklerini yok eder, büyük kuvvetlerini hırpalarlardı. Düşmandan savaş malmemesi ele geçirmekte pek ustaydılar. Halkı milisten, milisi haktan ayırmak mümkün değildi. Mücadelesini, adalet anlayışı, halk içinde saygın yer edinen milisler, halkın öfkesini devrimci bir tarzla yöklenendirir. Bundan gayri, ateşli silahlarını ve fişeklerini kendileri yaparlardı." (Zapata, Meksika'da Köylü Devrimi, syf.31)

SAVAŞ VE İNİŞİYATİF

Devrimci mücadele, yaratıcı olmanın yanında, anında ve zamanında karar verilebilmesi ve inisiyatifli davranmayı gerekli rekse somut sorunlar noktasında olsun, kılar. Sadece emir bekleyen, mücade-

ve değerlendirmek inisiyatifli bir kafanın ürünüdür.

Mücadelemizin büyümesi ve daha geniş emekçi kesimler içerisine kök salması zengin ve renkli bir mücadele sayesinde oluyor. Bu gerek kültürel anlamda, gerebilmesi ve inisiyatifli davranmayı gerekli rekse somut sorunlar noktasında olsun, gerekse de şiddetin hayata geçirilmiş biç-

Yaratıcıyönümüzüzgelişmesive bu yönün halkla bütünleşmesi, devrimcileri en kötü koşullarda dahi silahsız bırakmayacaktır. En büyük silah örgütendirilmiş insan iradesi olduğuna göre, bu savaşı yürütecek araçların temini ve yeni yeni silahların yaratılmasının sınırı yoktur. Sınır varsa, bu olsa olsa kafalarımızdadır. Çünkü halkı temsil eden ve haktan almasını bilen devrimci inanç ve irade bu noktada sınır tanımıyor.

leye bu anlamıyla hiçbir katkısı olmadan, minde olsun hiç kimse düğmeye basılmış verilen yapan bir insan, kendi alanındaki gibi hareket edemeyeceğine göre, dev mücadeleyi büyütemez. Böyle bir anlayış rımcı inisiyatif ve yaratıcılık bu noktada ihtiyacımız olan milis örgütlenmesi ve kendisini hissettiriyor. İnisiyatifli olmak ve mücadelesiyle taban tabana zıttır. Çünkü yaratıcılığı bununla birleştirmek milis için böyle bir anlayış milisin yerel olma özelliği de halkı mücadeleye katmanın zeminini de yaratmak demektir. Örneğin Vietnam'da kıızı ve damadı tutuklanan yaşlı bir insanın tavrı yol gösterici bir örnektir. "Yakınımdaki askeri karakol-dakilere kasabayı soyup soğana çevirip, angaryalar yükliyorlar. Ben, kapımın önüne oturup, alışkanlıklarını gözliyardım. Karakolun avlusunda, rahat etmek için çizmelerini çıkarıp, yalmayak yürüdüklerini gördüm. Bir gün fasulyeleri suya atıp ıslattım. lyice yu-

muşadıkları zaman içlerine dikiş yaratacaktır.

İğneleri yerleştirdim. Hangi yanı basılısa batan, kırpi gibi bir şey olmuşlardı. Sonra güneşte kurut bütün Katolikler katılmaktadır. Yetişkin (erkekler, tüfekler ve ateşli silahlarla, gençler

"İlk fırsatta, subayın gözüne ve çocuklar, benzin ve çivi bombalarıyla girmek istemiş gibi yapıp, kara-askerlere nefes alacak zaman kola yemiş götürdüm ve fasulye-bırakmamaktadırlar. Kadınlar ise, çöp tenekeleri kapaklarının birbirine

"Ertesi gün düşmanların çoğu vurulmasına dayanan bir alarm sistemiyle, ordunun (...) habersizce bastırmasına en-saplanıp, içinde kırılmıştı. Eh, bi-gel olma görevini yüklenmişlerdir. Ordunun zım iklimde yaraların ne çabuk sürekli saldırıları sonucu, Katolik mikrop kapıklarını bilirsiniz.

"Sonra daha iyi bir iş becer- dayanan komünler oluşmuştur. Komşular mek istedim. Çangılda çok zehirli evi hasar görenlere yardım etmeyi bir bir yılan aradım. (Pek boldurur.) görev olarak kabul etmişlerdir. Katolik Tuzlayıp bir şişeye koydum. Kız- semtlerde can ve mal güvenliğinin gün güneşe bıraktım. Öylece cü- korumasını üstlenen "Sokak Komiteleri'nin rüyuncuya kadar kaldı. Haa, az hırsızlık, yüksek fiyatlarla yiyecek maddesi kalsın unutturdum. Yılanla bir- satma gibi suçları işleyenleri cezalandırma likte birkaç düzine de dikiş iğnesi yetkileri vardır." (İrlanda Sonunu, Georg kapamıştım şişeye. Uzatmaya- Kramer, syf.197)

yım, aynı işi tekrarlardım. Yalnız fasulyelerin içindeki iğneler zehir- liydiler bu kez.

Sonuç: Birkaç gün sonra düş- manların 1/3'ü buca hastanesin-

"Ordu saldırılarına karşı semtlerin savunmasına genç-ihityar, kadın-erkek katılmaktadır. Yetişkin (erkekler, tüfekler ve ateşli silahlarla, gençler askerlere nefes alacak zaman kadınlar ise, çöp tenekeleri kapaklarının birbirine ordunun (...) habersizce bastırmasına en-saplanıp, içinde kırılmıştı. Eh, bi-gel olma görevini yüklenmişlerdir. Ordunun zım iklimde yaraların ne çabuk sürekli saldırıları sonucu, Katolik mikrop kapıklarını bilirsiniz.

Sonuç: Birkaç gün sonra düş- manların 1/3'ü buca hastanesin-

Bugün her gün kendi

destanını yazan ve bu destanı

olağanlaştıran insanlarımız

var. Düşman insanlarımızdan

korkuyor. Onun için insanlarımızı yok etmek istiyor.

Bu geleneklere bağlı devrimciler olarak, milis ve

onun mücadelesini geliştirmek için hiçbir

nedenimiz yok. Tam tersine üzerinde daha fazla

düşünmemiz için nedenlerimiz ve kazanmamıza

yol açacak değerlerimiz var.

deydiler.

"Bunu öğrenince, o sıralarda halk içerisinde yer etmesi ve halkın bu ne kalabalık, ne de iyice silahlan- mış olan bizimkilerle haber gön- bir durum düşmanı en güvenli noktala- derdim. Gücü eksilmiş karakola rında dahi rahatsız etmeye neden ola- bir baskın verdiler. Sanırım ka- cak, karşısında halkla bütünleşmiş örgüt- zandıkları ilk zafer oldu bu." (Vi- lü bir gücü görece, milisi halktan, halki etkong Çetecileri Arasında, milisten ayırt edemediği için de hem psi- syf.35-36)

Mücadeleyi zenginleştirilecek, büyü- giderek tasfiye olacaktır. Düşman kendi cek ve halklarımızı mücadeleye kazana- cak her çaba olumlu bir adımdır. Devrimci yaratıcılıkla sürdürülecek devrimci şiddet ve milis anlayışı, her alanın ve genelinde de mücadelesinin adımlarını hızlandıracaktır. Vietnamli yaşlı kişinin kendine özgü inisiyatifli davranışı Vietnam devriminin küçük bir parçasını oluştursa da, yöresel anlamda, alanın "ilk zafer"i olmuş ve insanlara önemli bir motivasyon sağ- lamıştır. Küçük küçük, parça parça zaferler, nihai zafer için moral ve güç kaynağı olmuştur.

Devrimci olmak ülke ve dünyadaki ge- lişmeler karşısında, anında ve zamanında tepki göstermeyi gerektirir. Bu aynı zamanda, alanın kendine özgü sorunlarını da aynı anlayışla, zamanında çözme- yi öğrenmek demektir. inisiyatif sahibi olan, devrimci yaratıcılığı ile birlikte yeni yeni mücadele araçlarını ortaya çıkaran, her şeyi silaha dönüştürebilen insandır.

HALKLA BÜTÜNLEŞMİŞ MİLİS DÜŞMAN KORKU DOSTA GÜVEN VERİR

Milisleri ayakta tutacak yegane güç, onun halkla olan bütünleşmesidir. Halkı milisten milisi halktan ayırmak mümkün değildir. Milis hedefleri, mücadele biçim- leri, adalet anlayışı, sorunlara yaklaşımı ve örgütlenme tarzlarıyla, halk içinde saygın bir yer edinmesiyle kök salacak ve hiçbir zaman tükenmeyecek kaynak

Halk hareketi olmak demek, jnlisin "Bunu öğrenince, o sıralarda halk içerisinde yer etmesi ve halkın bu ne kalabalık, ne de iyice silahlan- mış olan bizimkilerle haber gön- bir durum düşmanı en güvenli noktala- derdim. Gücü eksilmiş karakola rında dahi rahatsız etmeye neden ola- bir baskın verdiler. Sanırım ka- cak, karşısında halkla bütünleşmiş örgüt- zandıkları ilk zafer oldu bu." (Vi- lü bir gücü görece, milisi halktan, halki etkong Çetecileri Arasında, milisten ayırt edemediği için de hem psi- syf.35-36)

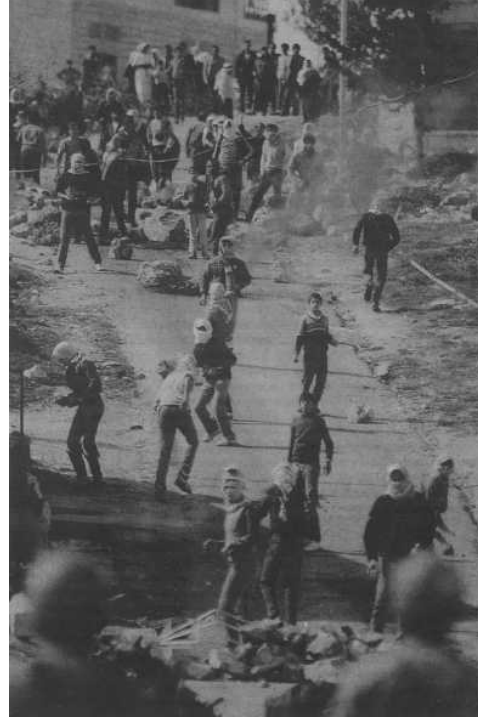
"Çok sonra delikanlı bacadan, içinde bir kadının pirinc pişirdiği mutfaka kaymış. Delikanlı göze çarpan gömleğini çatıda bıraktı- ğından neredeyse çırılçıplak ol- duğu için önce çok korkmuş ka- dın. Ama ne olduğunu anladığın- da çabuk toplamış kendini. Ve delikanlıya kocasının giyeceklerini giydirmiş. Hatta birkaç kuruş taksi parası vermekte ısrar etmiş.

"Öğrenci kendi topluluğundan gençlerin arasına gelince göre- vindeki başlarıyla birlikte, damda giyecekleriyle, bomba kutusunu bırakmış olduğunu da anlatmış. "Arkadaşlarıyla tartıştıktan sonra bir gün, bulunup, kendisine yardım etmiş olan kadını tehlike- ye düşürebilecek, düşmana bir- çok ipucu verecek nesneleri al- mak için olay yerine yeniden dön-

meye, yeniden dikenli telleri aşip, saçağı tırmanmaya karar vermiş. Dönmüş, geri de gelmiş." (Viet- kong Çetecileri Arasında, syf. 119-120)

Görüleceği gibi halkla bütünleşmiş bir milisi ortaya çıkarabilecek ve yok edebilecek hiçbir güç yoktur. Düşmanın zayıf yönü de budur. Bugün dillerine pelesenk olmuş "Halk bizimle" sözlerinin üzerinde bıkırmamacasına durmaları, bu zayıf yönlerinden dolayıdır. Çünkü düşman halkla iç içe olan örgütlenmeleri yok edemeyeceğini biliyor. Sadece yok etmek değil,

Milis, bugünkü mücadelenin ihtiyaçla- rına yanıt teşkil ettiği kadar, devrimin, ge- leceğimizin ihtiyaçlarına da yanıt olabile- cek bir adımdır. Bugün mahallelerimiz demokratik kitle örgütlerimiz, insanları- mız, milislerin devrime katılımıyla daha da güçlenecek, bugüne kadar kazandığı- mız eylem çizgimiz, ahlakımız, kültürü- müz, milislerle büyüyecek, halkın sorun- larını devrimci tarzda çözüm önündeki tüm engelleri tek tek aşacaktır. Bu nokta- da mevcut eksikliklerimiz zaman geçiri- lmeden aşılmalı, örgütü, disiplinli ve ya- ratıcı milis örgütlenmeleri oluşturulmalı-

Kaybeden her zaman egemenler olmuştur. Zafer, halkın yaratıcı gücüyle bü- tünleşen devrimcilere gülmüştür...

halkla bütünleşmiş bir milisin, karşısında yıkılmaz bir kale gibi duracağından şim- diden telaşa kapılıyor. Zaten bütün uğraşı da bu birlikteliği yok etmek, halkla devrimciliğin arasındaki bağları koparıp atmak için. İşte milis bu bağın güvencesi ve geleceği olacaktır.

"NE KADAR ÇOK TERLENİRSE O KADAR AZ KÖN AKAR"

(Çin Hindi Özdeyişi)

"Akşam karanlığı çöker çök- mez, kamp gençliği maskeler giyip sokakları dolaşıp dururlar. Bazılarının ellerinde demir çubuklar ya da zincirler bulunur. Maskeli Devriyeler, sadece ajanlar açısından tehlikeli değildir. Aynı zamanda her türlü uyuşturucu taşıyıcılığı yapan muhabbet tellallığı ya da beyaz kadın ticareti ile uğraşan ve bilardo masalarında gününü gün edenler açısından da bir tehlike kaynağı olurlar." (İntifada Dersleri, syf.98)

dır. Göreceğiz ki, bu konuda gösterece- gimiz tüm çabalar düşmanın saldırılarını azaltacak, devrimci mücadele; karşısın- daki durumlarını da zayıflatmak ve daha fazla düşüneceklerdir.

Tarih içerisinde yarattığımız gelenek- ler bugünkü devrimci dinamizmi oluşt- uruyor. Her şeyi sıfırdan başlatmıyoruz. Milis için çok büyük teorik tahiller, büyük araştırmalar gerekmiyor. Yeter ki devrim- ci alışkanlıklarımız ve geleneklerimiz gözden geçirilsin, geçmişimizle bugün, bugüne geleceğimizin arasındaki bağlar yerli yerine oturtulsun.

Bugün her gün kendi destanını yazan ve bu destanı olağanlaştıran insanlarımız var. Düşman insanlarımızdan korkuyor. Onun için insanlarımızı yok etmek istiyor. Bu geleneklere bağlı devrimciler olarak, milis ve onun mücadelesini geliştirme- mek için hiçbir nedenimiz yok. Tam tersi- ne üzerinde daha fazla düşünmemiz için nedenlerimiz ve kazanmamıza yol aç- cak değerlerimiz var.

DEVRİMİN GÜCÜ DÜZENİN GÜÇSÜZLÜĞÜDÜR

Halka hiçbir şey veremeyen düzenin fek dayanağı şiddet olduğu için, bütün otoritesini de bu sağlamaktadır. Evde, sokakta, işyerinde, okulda, fabrikada bir an olsun eksilmeyen polis yığınaklarıyla verilen gözdağı şiddetin günlük dozudur. Konut bildirim kanunundan güvenlik soruşturmasına, devlet dairelerine telgraf çekilirken verilen kimlik bilgilerinden yaka kartlarına kadar, her fırsatta hatırlatılan "kontrol", yaşamın her anına yayılmış şiddetten başka bir şey değildir.

Yollar kesilmiş, şüpheli araçlar durdurulup aranyor, 'şüpheli' görülenler kenara dizilip sorgulanıyor. Otobüsler, minibüsler durdurulup yolcular kimlik kontrolünden geçiriliyor. Otomatik silahlar eşliğinde paketler, çantalar açılıyor. Kavşaklarda pusuya yatmış polis otolarından kuşkuyla bakışlarla gelip geçenler süzülüyor. Çevik kuvvet otobüsleri ve panzerler kuşatmış meydanları. Caddelere açılan sokaklar ekip otolarıyla tutulmuş. Telsizli devriyelerle kayıyır cad-deler. Vapur iskelelerinde, tren istasyonlarında aramalar, kimlik kontrolleri yapılıyor. Kenar mahallelerin, gecekondu semtlerinin giriş-çıkışlarını elleri tetikte bekleyen tedirgin polisler tutuyor. Geceleri tepe lambalarının mavisiyile boyanıyor sokaklar. Her yer polis kayıyır.

12 Eylül'ü izleyen günlere biri değil anlatılan. 1 Mayıs veya Newroz günleri gibi düzenin kabus günleri haline gelen 30 Mart ya da 12 Temmuz da değil. Herhangi bir gecenin görüntüleri bunlar.

Bazen görülmemiş boyutlara ulaşmış, yabancı turistleri "Acaba yine darbe mi oldu?" kuşkusuna düşüren bu görüntüler, düzenin bütün "demokratik açılım" söylemlerine rağmen sürdürmek zorunda olduğu çok yönlü "kontrol" mekanizmasının sokağa yansıyan yönünü oluşturuyor. Ama söz ettiğimiz bu "kontrol"ün ağırlıklı yanı sıra olası eylemleri engellemek değil, sürekli olarak bizzat "kontrolün kendisinde olduğunu" hatırlatmaktadır. Elbette militarist güçler çeşitli önlemlerle düzeni korumaya çalışacaklardır. Düzenin korunması gerekmektedir ve üstelik burjuva basının bile itiraf ettiği gibi "devletin işi zor"dur. Çünkü ilğine dek sömürülen, açlığa ve sefalete mahkum edilen milyonlarca emekçi den hangisinin ne zaman ne yapacağı belli değildir. Düzen için tekellerin, bankaların, devlet kurumlarının, işkence merkezlerinin korunması kadar önemli olan bir başka şey ise, milyonlarca emekçinin kafasındaki korku duvarının korunmasıdır. Son dönemlerde giderek yoğunluk kazanan arama tarama operasyonlarının, kentlerin birlerce polisle kuşatılmasının nedeni yıkılmaya yüz tutmuş korku duvarlarını yeniden yükseltmek, yeni duvarlar örmeştir.

OTORİTE SARSILDIKÇA DAHA ÇOK ASKER, DAHA ÇOK POLİS, DAHA ÇOK PANZER, DAHA ÇOK SİLAH...

Özellikle yankı uyandıran, düzeni şaşkına çeviren ve kurulu otoriteyi sarsan devrimci eylemlerden sonra devlet gücünün yoğun operasyonlara girişmesi, sokakları kuşatması zevahiri kurtarmaya, devletin "ayakta" olduğunu göstermeye yönelik bir çabadır. Sokakları kuşatmakla, arama-taramalarla ciddi bir sonuç elde edilemeyeceği bilindiği halde, bunda ısrar edilmesinin nedeni devletin tepesinden en alt kademelerine kadar bıkmandan tekrarlanan "Devlet güçlüdür, devlette baş edilemez" tekerlemesini sokaktaki vatandaşlara sürekli hissettirebilmektir. Demirelin "Devlet topluluğuna başı kadar yerde bile var olacaktır" sözlerini yerle bir eden devrimci eylemlerin yarattığı etki, benzeri açıklamaları inandırıcı olmaktan çıkarken, kitlelerin kafasındaki korkuları da devletin otoritesiyle, güçlülük imajıyla birlikte yikmaktadır.

Yıllarca terörle sindirilen ve "Devlet her şeyi görür, her şeyi bilir." kanisiyle kendi kendini kontrol etmesi sağlanan emekçi halk, yıkılmaz diye bildikleri devletin içine düştüğü açmazı ve acizliği gördükçe kafalardaki korku kırılmakta, hak ve özgürlükler için mücadele etme cesareti gelişmektedir.

Bunun karşısında tetikte duran, dahası tetikte durduğunu özellikle gösteren devletin amacı, vura vura eğdiği başların yeniden kalkmasının önüne geçmektir. Devlet bunun için devrimcilerin halka "kötü örnek" olmasını engellemeye, sokakları kuşatarak devrimci eylemlerin halka cesaret veren etkisini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır.

DÜZEN ŞİDDETE VE ŞİDDETİN PROPAGANDASINA DAYANIYOR

Halka hiçbir şey veremeyen düzenin tek dayanağı şiddet olduğu için, bütün otoritesini de bu sağlamaktadır. Evde, sokakta, işyerinde, okulda, fabrikada bir an olsun eksilmeyen polis yığınaklarıyla verilen gözdağı şiddetin günlük dozudur. Konut bildirim kanunundan güvenlik soruşturmasına, devlet dairelerine telgraf

çekilirken verilen kimlik bilgilerinden yaka kartlarına kadar, her fırsatta hatırlatılan "kontrol", yaşamın her anına yayılmış şiddetten başka bir şey değildir.

Şiddete bu kadar ihtiyaç duyan ve bu uzaktır ki, artık rağbet görmemektedir. kadar yoğun kullanan bu düzenin iktidar- bilmek oyunları tekrarlayan Demirelin iddi- alı sözleri gerçeği açıklamaktan öylesine Sadece boş laflarla işi geçiştirmek is- gidiyor", "Devlet nerede?" çıkışlarıyla or- temektedirler.

Kıscası devletnin gücü, şiddetin şişiril- miş propagandasından, gözdağı ve yay- garadan ibarettir. Bu propagandayı etki- sizleştiren devrimci şiddet karşısında ac- ze düşen devletin askerini, polisini soka- ga salıp gösteriye kalkışması da çare ol- muyor. Çünkü bunun halk üzerindeki et- kisi sanıldığı kadar güçlü değildir ve halk ödereken bu güç gösterileri karşısında te- dirginliğini yenmektedir. Yıllardır "kökü kazındı", "bitirildi" denen devrimcilerin mücadeleye ortaya koydukları güç so- kaklarda, meydanlarda bekleyen bu güç- lerin azametini de ortadan kaldırmıştır. Eleri tetikte bekleyenlerin gözlerindeki

Devrim cephesi güçlendikçe, terörle ayakta duranların telaşı daha da artıyor. Düzenin militarist güçlerini sokağa dökmesi, onun güçsüzlüğünü gizleme telaşından kaynaklanıyor.

şey veremeyen, vermeye niyetli olmayan, ifade tedirginlik ve bu tedirginlikten kur- tulmak için bir an önce yorgunluk, gergin- lik ve bezginlikle iğni bitirme ve gitme ar- zusu. Eleri silahlarının tetikindedir. Korkularını ve gerginliklerini belli etme- mek için çırpınırlar, ama titreyen ellerini, konuşmadaki titrekliklerini gizleyemezler. Düzen işte bu güçlere dayanmakta, bun- larla güç gösterilerini kalkışmaktadır.

Ama onların yüreklerindeki bu korku deleri tutanlar, meydanları panzerlerle ile zoraki yaptıkları bu işte güçlü olmaları kuşatanlar bütün bunlara rağmen eski "huzurlu" günlerdeki gibi değiller. Hiçbirinde çok korkan bir halk karşısında güçlülük- ler. Korkuyu yenmiş bir halk karşısında güveni yoktur. Sokakların 12 Eylül da yapabilecekleri fazla bir şey yoktur. günlerindeki gibi yeniden kuşatılması ve düzenin radyoları, televizyonları, gazeteleri eşitlik, özgürlük ve adalet istemleri korku- yu aşmakta, halkın gücü ortaya çıkmak- tır. Devrimci şiddet halkın başını kal- dırması için bugün en önemli moral ve coşku kaynağıdır. Zaten bugün halka göz açtırmamak için şiddetin dozunu artı- ran devlete karşı şiddette karşı koyma- nın, halkın tepkilerini açığa çıkararak ör- gültüyle, politikleştirilmeyen başarı sağla- yamaz. Devrimin gücü düzenin güçsüz- lüğünü ortaya serdikçe, düzen daha da güçsüzleşecek, emekçi halk mücadeleye çekildikçe oranda devrim gücü kazanacak- tır.

Güpegündüz İstanbul emniyet müdür- lüğünün roketlenmesi, işkencecilerin ca- nevi olan Gayrettepe'nin bombalanabi- mesi, onca koruma önlemine rağmen önemli hedeflerin vurulabilmesi düzenin çaresizliğini göstermektedir. Kürdis- gültüyle, politikleştirilmeyen başarı sağla- tan'daki eylemlerin sarsıntısı da eklendi- ğinde, düzenin yaşadığı paniğin havası süreklişmektedir. Her sarsıcı eylemden ve baskından sonra Demirelin televizyona çıkıp "Devlet ayakta, gerekeni yapıyoruz, devletin yıkılmazlığını tekrarlayıp durması bundandır. Güpegündüz İstanbul emniyet müdür- lüğünün roketlenmesi, işkencecilerin ca- nevi olan Gayrettepe'nin bombalanabi- mesi, onca koruma önlemine rağmen önemli hedeflerin vurulabilmesi düzenin çaresizliğini göstermektedir. Kürdis- gültüyle, politikleştirilmeyen başarı sağla- yamaz. Devrimin gücü düzenin güçsüz- lüğünü ortaya serdikçe, düzen daha da güçsüzleşecek, emekçi halk mücadeleye çekildikçe oranda devrim gücü kazanacak- tır. Ama bu sözler"eskimiştir. Ve

İletişim tekelleri halkı yalanla besliyor!

Antenler yalan söylüyor. Yalan söylüyor rotatifler. Kitaplar, afişler, ilanlar... Beyazcam yalan söylüyor. Deklanşöre her bastıklarında elleri yalan söylüyor. Objektif, daktilonun tuşları, kağıda yapışan sözcükler... Yalanla besliyorlar halkı.

"Antenler yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa rotatifler,

(...)
elleriniz balçık gibi itaatli,
elleriniz karanlık gibi kör,
elleriniz çoban köpekleri
gibi aptal olsun,
ellerini", isyan etmesin diyedir."

Tekellerin kasalarından beslenen burjuva basın-yayın araçları, sömürü düzeninin devamı için sayfalarını ve ekranlarını yalana açıyorlar. Halka karşı sürdürülen şiddet politikalarını gizleyebilmek, hatta kanıksatabilmek için her türlü ahlaksızca yöntem ahlak kılıfıyla sunuluyor. Satılık kalemler halkı yalan bombardımına tutuyor. Çünkü bezirgan düzeninin ömrünü "bir gün daha uzatabilmek" için burjuvaziyle kader birliği içerisindeler. Ayakta kalabilmeleri, mevcut sömürü düzeninin ömrüne bağlıdır. "Görevlerini" ne kadar iyi yerine getirebilirlerse o kadar "kazançlı" olacaktırlar.

Bir yerde emperyalizm için halkların boğazlanması mı gerekiyor? İletişim tekelleri oradadır ve var güçleriyle halklar arasında düşmanlığı körükleyen manşetleri, spotlarıyla, savaş çıktıkça kalemlerle ilk katliamı onlar yapıyor.

Ya da grev silahını kusanmış işçiler mi var? Binbir dalavere ile ilk hamleyle onlar yapıyor, daha Bakanlar Kurulu'ndan önce grevi onlar ertelerler. "Büyüklerini" uyarırlar. El çabukluğu ile atıkları bir manşetle, konuşturdukları birkaç kişiyle halkı greve karşı gösterirler.

Kürt halkı özgürlüğünü mü istiyor? MGK'yi ilk uyarın onlardır. Devlet onları şehre bile sokmazken, yine de en "objektif", en "doğru" haberi geçerler. "Kahraman" Türk askerinin, ramboların göğsünü kurşunlara nasıl siper ettiklerini yazarlar. Kurşunlanan insanlar, yakılan, bombalanan, taranan köyler, mahalleler, evler yoktur onların haberlerinde ve görüntülerinde.

Caddelerde, yollarda ellerinde pan-kartları ve dövizleriyle işçiler, memurlar mı yürüyor? İkin onlar "yasadışı" ilan ederler. İlk copu onlar savurur insanlara. Oysa günlerce manşetlerinden inmeyen "seçim vaatlerini" unuttuklar için birbirleriyle rekabet halindeydiler.

Yargısız infazlarla birilerinin mi katledilmesi gerekiyor? Kimlerin katledileceğine neredeyse kontrgilla şefleriyle birlikte onlar karar verirler. Ve günlerce önce-

sinden ilk onlar afişe ederler. Kimler "tektik"dir, kimler "bombacı"dır, "ölüm maki-nesidir. Her şeyi bilirler. Örgütler "çökertilir", "bayraklar" sallanırlar, kahramanlar "alkışlanırlar". Ama somak akıllarına gelmez: Katledilen devrimciler neden ailelerine verilmeli? Neden onların izinleri olmadan, otopsi dahi yapılmadan cenazeleri kaçırılıp gömülür? Mahkeme kararı olmasına rağmen istendiği halde neden elbiseleri saklanır ya da bir türlü bulunamaz?

Ama bir işkencecinin yakasına yapıldığında ve cezalandırıldığında birden ayrılırlar ve her seferinde şu soruyu sorarlar: "DEVLET NEREDE?...", "DEVLET" HİZMETKARLARINI KORUYAMIYOR."

Emekçi mahallelerinin yerle bir edilmesi mi gerekiyor? Hemen kalemlerini ellerine alır, kameralarını oraya çevirirler. "Terör" yuvası, "Kurtarılmış bölge" ilan ederler, "Polis giremiyor" diye yayağara yapıyorlar. Gecekonduyar yıkımadığı sürece bir türlü "güvende" hissetmezler kendilerini. "İstanbul elden gidiyor" feryatları yükselir, "garpık kentleşme" üzerine teoriler üretilir. Boy boy resimler çekilir...

Ve nihayet emekçileri boşaltmaz ve binlerce polise birlikte, panzerler eşliğinde operasyonlar düzenler, 70 yaşındaki "örgüt üyelerinin" kafalarında tahta coplar kırarlar, ortaokul "gencilerini" yerlerde sürükleyip tekmelemler, okulları işgal ederek karakol kurarlar. Böylelikle bir nebze de olsa "huzur" bulurlar. İleride yıkım da gerçekleşir ve konduların yerine siteler, villalar yükseldi miydi sorunu tamamen çözecekler, İstanbul'u kurtaracaklardır. Şimdi sabırsızlıkla yıkımı beklerler ve hızlandırmak için "belge"ler yayınlarlar, sürekli gündemde tutarlar.

İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BASIN

YALANLA BESLENİYOR

İşkencede manyetoyu çeviren "dördüncü el" onlardır, yargısız infazlarda kullanılan silahların kabzasında onların da parmak izleri vardır. Ertelenen grevlerde, yakılan gecekondularda, bombalanan köylerde, maaş kuyruğunda ölen "ihtiyarların" mezarlarında, iş kazalarında kopan kollarda, göçükten çıkarılan madencilerin fenelerinde, hep "dördüncü el" olarak onlar vardır.

Halkın değerlerini yağmalayanların sözcülüğüne soyunanlar, bu yağımadan paylarına düşeni "hak etmek" için her gün biraz daha alçalmak zorundadırlar.

Alçalarak üzerlerine dikkati çekerler. Ne kadar yalan üretirlerse o kadar sükse

SAHİBİNİN SESİ

yaparlar. Show TV ve Tele On'un 19 Ağustos tarihli haber bültenlerinde bir "haber" yer alıyor: "Bedri Yağan yakalandı", "Dursun Karataş da yakalanmış olabiliyor". Oligarşiyle halk arasındaki savaşta psikolojik üstünlüğü yitirdiğinde, kontrgilla çeteleri umudunu TV ve basının yalanlarına bağlıyor.

Halkın ve örgütün gücünün mücadelesi büyüyüp geliştikçe, her gün biraz daha köşeye sıkışıyor, maskeleri dizlerine kadar iniyor. Cinayet çeteleri tarafından dikte ettirilen haberlerle devrimcileri karalayarak "yakaladık", "çökerttik" demogojile-riyle halk arasında "panik" ve "umutsuzluk" yaratmaya gayret ediyorlar. Örgütün prestijini sarsma ve devrimci saflarda bir panik havası yaratmayı hedefleyen bu tür MIT ve kontrgilla kaynaklı haberler, basın tekellerinin gündeminde her zaman önemli bir yer alıyor. Gözdağı ve yalan politikaları üzerinde yükselmeye çalıştıkları psikolojik savaşla üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyorlar.

Kitle iletişim araçları ise bu savaşta sayfalarını ve ekranlarını gönüllü olarak oligarşinin ve onun çürüten kurumlarının emrine sunuyor. Aslında bunu gönüllü- lükten çok zorunluluktan yapıyorlar. Çünkü iletişim tekelleri de geleceklelerini çürüten bu kurumlara ipotek etmiştir. Varlık sebebi, düzenin bu kurumlarıyla var olabilmesidir. Basının "özgürlüğü"nın ve "bağımsızlığı"nın çerçevesi, oligarşi ve uluslararası sermaye ile girdiği çıkar ilişkileri tarafından belirlenir. Bütün enerjilerini gelecek için değil, var olanı yaşatmak için harcarlar.

Geleceğin, adaletin, dürüstüğün ve onurun temsilcileri olan devrimcileri katleden suç örgütleri yalnızca çürüyen düzenin değil, onunla iç içe girmiş iletişim tekellerinin de "güvencesidir. Bu nedenle, devrimci kanına susamış katillerle birlikte havaya silah sıkarak "zafer" naraları atarlar. Yalanları birlikte üretirler. Devrimci önderleri "yakalandı" diye birlikte açıklarlar.

PSİKOLOJİK SAVAŞTA SANSÜR VE YASAKLARIN YAPAMADIGINI YAPABİLEN SATILIK KALEMLER

Kontrgilla şeflerinin dahi inkar ettiği haberleri burjuva basın ısrarla sürdürüyor. Çünkü onlar için haberin doğruluğu-yanlışlığı değil, aldıkları "ücret"in hakkını vermek önemlidir.

Oligarşi, en katı yasak ve sansürlerle

başaramadığını sermaye ile yaşama geçiriyor. Bugün artık "saltanatlar devrin" kalemlerden ancak panellerde, forumlarda söz edilebilir. Çünkü bugün hangi gazetecinin kalemini kaç paraya sattığı veya satacağı uluorta tartışılabilmektedir. Pazarlıklar gizli saklı değil, açıkça yapılmaktadır.

Sermaye, bir düşüncüyü en katı baskı ve yasaklarla yok etmek bir yana ancak daha da güçlenmesine ve taraftar bulmasına yol açacağını, bugün en sağlıklı yol "satın almak" olduğunu tecrübeleriyle öğrenmiştir.

İdamlarla, katliamlarla, copla, panzerle başaramadığını, satın aldığı kalemler aracılığıyla daha rahat başarabiliyor. Ama ne var ki, bu yolla sağlayabileceği "istikrar" da siyasi iktidarı istikrar kadar olamaz. Çünkü, gelişenden, yarından yana değil, "günü kurtarmanın" telaşıyla çürüyenden yanadır.

Halkın mücadelesini bir gün bile kesintiye uğratmadan savaşan devrimcileri ve örgütün gücünü, "çökerttik yalanlarıyla durduramayacağını ve halktan "tecir" edemeyeceğini anlayan katliamcılar ve "basın sözcükleri", şimdi de kontrgilla kaynaklı yalan haberlerle örgüt içinde, taraftarlar ve devrimcileri arasında "kafa karışıklığı" yaratmayı umuyor. Kontrgilla şeflerinin dahi inkar ettiği haberleri, burjuva basın ısrarla sürdürüyor. Çünkü onlar için önemli olan, haberin doğruluğu-yanlışlığı değil, aldığı "ücretin" hakkını vermektir. Bu durum oligarşi için de son derece elverişli bir "imkan"dır. Resmi olarak inkar ettiği yalanları gazete manşetlerinden, TV haber bültenlerinden pompalarlar. Karşıtlığı mı?

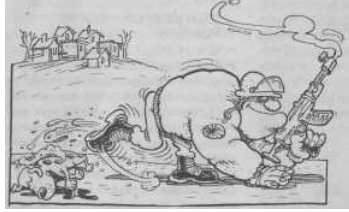
Karşıtlığını 26 Ağustos tarihli gazetelerde yer alan bir habere kolayca buluyoruz. Türkiye'deki 600 büyük şirket arasında Hürriyet, Sabah, Türkiye, Milliyet, Show TV, Inter Star gibi basın-yayın tekelleri yine üst sıralarda yer alıyor.

EMEKCİLER TERCİHLERİNİ SERMAYENİN SÖZCÜLERİNDE YANA DEĞİL, KENDİ BASININDAN YANA YAPMALIDIR

Son süreçle hızlanan işçi-memur emlilikleri ve gecekonduyla yönelik baskı ve operasyonlar sırasında yazılı basının ve TV şirketlerinin tavırları, emekçilerin yoğun tepkisine neden oldu. Gün oldu yuhalandılar. Gün oldu ıslıkladılar. Gazeteciler gittikleri hemen her eylemde "Uşak Basın" sloganlarıyla ve dövizleriyle karşılandılar. Bu tepkiler belediye işçi-

"Kardeş kavgası"

"En iyi köpek, ölü bir köpektir." Bu felsefe Amerikalı işgalcilerden sonra Küçükarmutlu işgalcileri tarafından da benimsendi.

Küçükarmutlu halkı, bir gece silah sesleriyle uyandığında "Yine kimleri katlediyorlar" diye düşündü. Hava ağardığında katledilenlerin mahallenin köpekleri olduğunu gören halk, biraz şaşkınlık, biraz da merak içerisinde polise soruyordu: "Niye köpekleri vuruyorsunuz?" Polisler gayet emin ve sakin

bir sesle "Bizlere uyuz uyuz bakıyorlardı" dediler.

Tam da polise yakışacak sözler. Aslında işin gerçeği köpeklerin polisleri rahat gezdirmemeleri, yabancı oldukları için Armutlu'da istememeleri. Köpeklerle bile tahammül edemeyen polislin halka tahammülsüzlüğü elbette ki yadırgatıcı değil.

Ne diyelim! Olayla ilgili benzetmeyi Küçükarmutlu halkı buldu: "Kardeş kavgası dedikleri herhalde bu olmalı..."

HANGİSİ DOĞRU SÖYLÜYOR?

"Terör, geçmiş yular içinde dağlara taşlara kök salmış, halkı arkasına almış." (Demirel, 25 Ağustos 1992, Hürriyet.)

"Halk arkamızda (...). Bu konuda halkı arkamıza aldık." (İsmet Sezgin, 25 Mayıs 1992, Cumhuriyet.)

Doğrusu kimin ne dediği anlaşılabilir. Bir "yetkilinin" söylediğini bir başkası; bir bakanın söylediğini diğeri yalanlıyor. Bir gün, "Devlet güçlüdür den başka bir şey duyulmuyor, öbür gün "İstihbarat eksik" deniyor. Hatta kimi zaman bırakın bir gün sonrayı, aynı gazetede, yan yana, birbirini yalanlayan demeçler çıkıyor. Sanırsınız ki biri diğerine yalan yarışında nispet yapıyor.

Son günlerin "moda"sı da "halk desteği"ni "en iyi" kim yalanlayacak oldu. İlk atağı genelkurmay yaptı, altta kalmasını sevmeyen Demirel yukarıdaki demecini patlatıverdi. Gel de işin içinden çık!

İyi de, bizim anlayamadığımız bir şey var. Bu "yetkili" ve "etkili" kişiler Bakanlar Kurulu toplantılarında ya MGK görüşmelerinde birbirlerinin yüzlerine nasıl bakıyorlar?

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: "Bir insanın öldürülmesi gerektigine inanmıyorum. Birisi birini öldürürse ölen de korunmalıdır". (12.12.1991, Cumhuriyet)

Demirel: "Kimse terörle mücadelede güvenlik güçlerini eleştirerek teröre arka çıkmada durumunda olmasın, teröristlere eziyet ediliyormuş gibi bir izlenim yaratmayın, polisli kötüleyecek olaylardan kaçınm." (Temmuz 92, Milliyet)

TRAFİK POLİSİNİN ANIMSADIKLARI

Ankara'da 20 Ağustos perşembe günü bir trafik polisi, kahramanlığa soyundu.

KAM-SEN, BEM-SEN, SAĞLIK-SEN'i memurlar, Büyük Şehir Belediyesi'nin önünde, sloganlarıyla, pankartlarıyla, dövizleriyle yargısız infazları lanetleyip "Halk Biziz, Devrimcilerin Yanındayız" diyorlardı.

Olayı uzaktan izleyen trafik polisi, önce dondu kaldı. Kafasından "Nasil olur? Halk polisi desteklemiyor mu? Daha dün Dikmen'de, Küçükarmutlu'da, bayrak asan slogan atan, İstiklal marşı söyleyen halk değil miydi? Bunlar da kim oluyor?" düşünceleri geçirdi. Donukluğunu bir anda attı; kendine gelip,

"kahraman" olduğunu hatırladı.

"Dağtın kanunları çiğniyorsunuz" diye öne atıldı. Bir yandan da açılan pankartı toplamaya çalıştı. İstifini bozmayan ve trafik polisini takmayan bir memur yanına yaklaşarak kulağına, belleğini yoklaması için bir şeyler fısıldadı. Polis bir an duruladı. Sonra, belleğini taradı. 89 1 Mayıs'ı ve Kazım Çakmakçı'nın olduğu karelerde durdu.

Belleğindeki karelerden anlamış olacak ki, sesini kesti, eylemi izleyen, alkışlayan insanların arasına girip dikildi. Elini koynuna sokmuş bir şekilde, uysal uysal kitlenin attığı sloganları, açtığı pankartları ve dö-

vizleri izlemeyi yeğledi.

Manyetoyu çeviren "dördüncü el" onlardır. Bombayla parçalanmış bedenlerde, kopan kollarda hep onların kanlı elleri vardır.

lerinin grevi sırasındaki açık saldırılarıyla basın ve TV kuruluşlarının teşhir edilmesi açısından olumluydu. Ancak bu yeterli değildi.

Tipki bir burjuva partisine ya da partilerine önce oy vererek iktidara getirip, sonra da "yakınmak", "Ne yapalım? Kim verecektik?" deyip gerçek çıkarların sınıf kavgasından ve devrimden yana olduğunu kavrayamamak gibi, burjuva basının ve kitle iletişim araçlarının dışında, kendi basınının gerektiği kadar sahiple-nilmemesi de bu tepkileri hiç de yeterli kılmiyor. Çünkü direnişlerine, eylemleri-ne, kısaca sınıf mücadelesine var gücü-

le saldıran burjuva basının ve iletişim te-kellerinin hemen yanında halkın direni-şiyle onur duyan, yanında yer alan dev-rimci basın da vardır. Burjuva basının psikolojik bombardmanı karşısında yu-halama, ısıklama vb. haklı tepkilerin yanı sıra, kendi basınına sahip çıkmak zorun-dadır.

Sendikalar ve demokratik kitle örgüt-leri, örgütlülüğün yalnızca bir boyutudur. Sadece bu yönüyle eksiktir. Eylemlere, basın açıklamalarına çağrılan burjuva basından "doğru habercilik" beklemek, boşuna olacaktır. Eğer her seferinde böyle bir beklenti içinde olunursa, onların

saldırıları sadece "hayal kırıklığı" ve "öf-ke"ye yol açacaktır.

Bu öfkeye alanlarda haykırarak yetmi-yor. İçimizdeki öfke ancak ne zaman ör-gütlü bir tepkiye dönüşürse yerini bulac-tır. Sınıf mücadelesi bugün, kendisini ancak kendi basınıyla en iyi ifade edebi-lir. Bu nedenle emekçiler, terchlerini, sermayenin sözcüklerinden yana değil, kendi basınından yana yapmalıdır.

SAVAŞI, BASKI VE ŞİDDET
POLİTİKALARINI YALANLA
SAVUNANLAR DEĞİL, HALK
KAZANACAKTIR

Kitle iletişim araçlarının yalan ve al-datmaları, kendine, örgütlü özgülüne gü-venen halkın ve devrimcilerin yükselttiği değerler karşısında eriyip yok olmaya mahkumdur.

Çünkü korkuyu ve gözdağını savu-nanların, halkın değerlerini kanlarıyla ya-zanların cesareti ve onuru karşısında ya-pabilecekleri tek şey yalan ve demagoji-dir. Halkı yalanla beslemektir. Halkla oli-garşi arasındaki savaştan çürüyen de-ğerlerin sözcüleri değil, milyonlarca emekçiyle birlikte paylaşılan değerler ga-lip ayrılacaktır.

Bugün, kitle iletişim tekilllerinde ça-lışan yüzlerce basın emekçisi, kendilerini bu gerçeğin dışında göremezler, görme-lidirler. Patronları balolarda, koşlerde boy gösterirken, her seferinde "yuhala-nan", "ısıklanan", olmayı hak etmiyorlar. Evet, devrimcilerin ve emekçi halkın bü-yüyen öfkesinin asıl hedefi çalıştıkları ya-lan üreten kurumlardır. Ama bu her se-ferinde onlara "Ne yapalım? Biz doğru-

Korkuyu ve gözdağını savunanların, halkın değerlerini kanlarıyla yazanların cesareti ve onuru karşısında yapabilecekleri tek şey yalan ve demagojidir. Halkı yalanla beslemektir. Halkla oligarşi arasındaki savaştan çürüyen değerlerin sözcüleri değil, milyonlarca emekçiyle birlikte paylaşılan değerler galip ayrılacaktır.

sunu yazıyoruz, şeffaerimiz, müdürlerimiz değiştiriyor" deme hakkını da vermiyor. Katliamlardan sonra minibüslerle olay yerine getirilen amigoların, sivil polislerin "halk" diye lanse edilmesinin ardındaki gerçeğe en iyi onlar tanık oluyorlar. Po-lislerin, insanlara yanlarında getirdikleri bayrakları nasıl zorla balkonlara astırdık-larını da en iyi onlar görüyorlar. Ama ya-lanlarla bezenmiş ve halkı aldatmaya yö-nelik bu haberlerin altında her seferinde kendi imzalarının bulunmasına daha ne kadar göz yumacaklar?

Basın emekçileri, yalanlarla bezenmiş ve halkı aldatmaya yönelik haberlerin al-tına imzalarının atılmasına göz yumma-lıdır.

Sürgünler Kürdistan'da Yoğunlaşıyor

Memurlar: "Sürgünlere boyun eğmeyeceğiz"

DIYARBAKIR, BURSA, MANİSA, İZMİR, MALATYA, ANKARA-
Memurlar açık
grevinde. Yalnızca
sürgünlere değil,
yargısız infazlara,
katliamlara, grev
ertelemelerine,
emekçilere yönelmiş
tüm baskılara karşı...

657 sayılı kölelik yasasının, memurların mücadelesini, örgütlenmesini engellemeye yetmediği yerde, iktidar sürgünleri, soruşturmaları gündeme getiriyor. Sürgünler son günlerde özellikle Kürdistan'da yoğunlaşıyor. Çünkü, Kürdistan'da yaşayan tüm halk gibi memurlar da devletin "potansiyel suçluları arasında. Kontrolleli cinayetleri kamu emekçilerine de yöneliyor. Sürgünler ilerici, demokrat memurları hedefleyerek, onları sindirmeye çalışmanın ikinci boyutunu oluşturuyor.

DIYARBAKIR'DA SÜRGÜNLER VE DİRENİŞ

Diyarbakır'da SAĞLIK-SEN'i ve EĞİT-SEN'i altı memur, Yozgat, Aksaray, Çorum, Ankara, Afyon ve Niğde'ye sürgün edilirken, Tüm HABER-SEN'den üç, SAĞLIK-SEN ve Tüm SAĞLIK-SEN'den de on bir memurun sürgünleri kesinleşmiş durumda. Bu memurların dosyalarında "Olagañüstü Hal Bölge-s'inde çalışması sakıncalı" yazıyor.

Diyarbakır'daki kamu emekçileri, sürgünler başlar başlamaz, bu uygulamanın ülke genelinde tüm emekçilere karşı yürütülen baskılardan bağımsız olmadığının bilincine, "Yargısız infazlara, kontrolleli katliamlarına ve sürgünlere karşı" kitlesel bir açık grevle tavrı aldılar. Çeşitli işçi sendikaları ve DKÖ'ler tarafından da desteklenen ve yaklaşık 200 kişinin katıldığı açık grevi 22-23 Ağustos'ta Diyarbakır EĞİT-SEN binasında yapıldı.

Sürgün edilen kamu emekçilerinden

SAĞLIK-SEN üyesi Necia Dağılı İktidarın tavrını "Bizlerden korktukları için sürgün etmek istiyorlar." diye açıkladı.

İZMİR'DE AÇLIK GREVİ VE YÜRÜYÜŞ

İzmir Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu da "İnsan hakları ihlallerini, sürgünleri, katliamları protesto etmek" ve Diyarbakır'daki açık grevini desteklemek için 22-23 Ağustos'ta iki günlük açık grevi yaptı. 70 kişinin katıldığı açık grevinin ikinci gününde, destek için katılanlarla birlikte 200 kişi Demirel'e protesto mektupları göndermek üzere Tüm BEL-SEN'in önünden postaneye doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş başladıktan yaklaşık 1 dakika sonra, kortejin önü sivil polisler ve çevik kuvvet tarafından kesildi. Yürüyüşçüler oturma eylemine başladılar. Barikatın aşılması için tam bir kararlilik gösterilememesi üzerine, polis saldırı ve 85 kişiyi gözaltına aldı.

Gözaltına alınan kamu emekçileri, devrimci gelenekleri emniyete taşıyarak açık grevine başladılar ve ifade vermediler. 25 Ağustos'ta çıkarıldıkları DGM'de de eylemlerini açıkça savundular. Mahkeme sürerken, dışarıda toplanan memurlar "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla arkadaşlarının ve mücadelerinin haklılığını dile getirdiler. Mahkeme sonunda tüm memurlar serbest bırakıldı ve DGM önünde alkışlarla karşılandılar.

TEPKİLER YAYILIYOR: ANKARA'DA, MALATYA'DA, BURSADA AÇLIK GREVLERİ

Ankara, Manisa ve Bursa EĞİT-SEN'de, aralarında Devrimci Mücadelede Öğretmenlerin de bulunduğu öğretmenler, yaşanan yargısız infazlar, katliamları, kayıpları ve sürgünleri protesto için gündeme getirdikleri açık grevleriyle, iktidara karşı memurların direnişinde yerlerini aldılar. (*) Açık grevlerine işçiler, öğrenciler, sanatçılar ziyaretleriyle destek verdiler. Malatya EĞİT-SEN'de 30 kişi baskılara, sürgünlere karşı Diyarbakır'daki açık grevini desteklemek için bir günlük açık grevine gitti.

Elazığ'da SAĞLIK-SEN, EĞİT-SEN, ve Tüm SAĞLIK-SEN şubeleri bir platform oluşturarak, 23 Ağustos'ta kamu sendikalarına, çalışanlarına yönelik sürgünleri, anti-demokratik uygulamaları protesto ettiler. Adana'da da Diyarbakır'daki açık grevini desteklemek için 22 Ağustos'ta Adana EĞİT-SEN'den Diyarbakır EĞİT-SEN'e destek telgrafı gönderildi.

Emekçiler arasındaki dayanışmanın memur sürgünlerine karşı da pratikte hayat bulması, bu politikayı tümüyle iflas ettirecektir. Memurların sürülmesiyle işçi kıyımı, özünde aynı politikanın yansımalarından başka bir şey değildir. Emekçiler tüm bu ve benzeri baskılara karşı tek yumruk olabildikleri ölçüde bu politikaların yaşama şansı olmayacaktır.

(*) Bursa EĞİT-SEN'in açık grevi kararı Tüm SAĞLIK-SEN, Tüm BEL-SEN, Tüm HABER-SEN ve TARIM-SEN'den oluşan Kamu Çalışanları Platformuna iletilmesine karşın, kitlelerin geri yanlarını örgütlemekte usta olan bu sendikalar, eyleme aktif destek vermiyor, sadece bir basın açıklaması yaparak mevcut durumun gerisinde kaldılar.

Memurlar DİSK'e değil özgücüne yaslanmalıdır

İşçi sınıfını 1980 yılından beri kendi "kaderi"yle baş başa bırakan DİSK yöneticileri, DİSK'in açılması, mal varlığının geri verilmesi kararıyla birlikte DİSK binasına yeniden döndüler. Ayaklarının biri ortak oldukları, çalıştıkları şirketlerden henüz kurtulmayan işçi önderleri(!) sanki yerin altından çıkmışlardı. 12 Eylül koşullarında baskı altında hakları zorla elelerinden alınan işçiler ve memurlar '88'den başlayarak hak için ayaga kalktıklarında DİSK'itler yine ortada yoklardı. Onlar ya milletvekili olmanın, ya da kapagü atıkları şirketlerde yerlerini sağlamışlarının hesabı incinirdiler. DİSK açıldıktan sonra da sınıf kavgası değil "toplumsal uzlaşma" diyerek, geçmiş DİSK'ten geriye kalan olumlu söylemi de bir çırpıda üzerlerinden attılar ve artık toplumsal uzlaşma ve barış için düzene çağacaklarını ilan ettiler.

Bugün memurlar, kendi güçleriyle yürüttükleri örgütlenme ve mücadeleleriyle kendilerini kabul ettirmiş durumdadılar. Yine memurlar mücadele etmek, hak almak için başka yerlerden davetiy beklemiyorlar. Kendi aldıkları kararlarla mücadeleyi örgütüyorlar. Güçleri büyütüp yayıyor, iktidarın karşısına çıkıyorlar. Zaten bugün memurların mücadelesi DİSK'in "toplumsal uzlaşma" ibresini çoktan aşmıştır.

Hakları elinden alınan, gün geçtikçe sendikasılaştırılan, iş ten atılan, grevde olan işçilere somut olarak elini uzatmayan DİSK, emekçi sınıfları örgütlemeye yönelik bir programa bile sahip değildir. Şimdi hazır memur sendikalarının kendisine bağlanmasının yollarını arıyor. Kendine eski havasını verip, güç toplama yarışına giriyor. Ve "Çalışanların grevli-toplu sözleşmeli sendikalaşma mücadelesi ve örgütlenme sorunu" di ye de toplantı davetiyesi çıkarması, memurları kendi odağında tartıştırmaya çalışması biraz da bunun yoksunluğunu yapma amaçlıdır.

Elbette ki böyle toplantılarda memurların DİSK'e söyleyeceği çok şey vardır. Memurlar '90 yılında alanlara döktüğünde DİSK'itler neden gelip örgütlenelim, örgütleyelim demediler? Memurlar sendika kurmak için koltuklarında dosyalarla kaplılardan kovulurken neredeydiler?

Memur sendikalarının kapısına mühür vurulduğunda neden sesleri, solukları çıkmadı? Şimdilerde ise üye sayısı yüz bine yaklaşan memur sendikaları DİSK'itler için kaçınılmaz bir fırsat görüyorlar.

Siyasi iktidarın sendika kapatma, sürgün, gözaltı, soruşturma baskısına karşı memurlar insanca, onurlu yaşayabilmeyin yolunu direnerek açtılar. Bunda ise sınıf ve kitle sendikacılığının ilke edindiler. Hazırlanmış bir şekilde üstüne oturacağı örgütlenmeler arayan DİSK'e karşı, memur sendikaları içinde DİSK'e yaslanma, bu konfederasyona eğilim besleme tavrı da yok değildir. "Devrimci muhalefet"le DİSK'in "toplumsal uzlaşma" anlayışını tasfiye etme anlayışı iyi niyetlilik olamaz, olsa olsa mücadeleyi pasifizmin, düzene uzlaşmanın çemberine hapsedmek olur. Çünkü yaşam mücadele için şu ya da bu konfederasyona bağımlı olmayı değil, emekçilerin sorunlarına sahip olmayı gerektiriyor.

Örgütlenmede ve hak almada şimdiye değin icazete değil, özgücüne güvenen memurlar, hakların kotarılmasında da özgücüne güvenmek zorundadır. Konfederasyonlaşmak ise bir sorun olduğunda, yine memurlar, kendi mücadele sürecinde çözüme kavuşturacaklardır. Bunun için DİSK'e ihtiyaçları yoktur.

Birlik derken, mücadelede, ilkelde birlik ise, DİSK'in de bu mücadelede olması gerekir. Yoksa mücadeleyi Merter'deki salona hapsedenlerle yola çıkmakla hak elde etmek mümkün değildir. Kamu emekçileri dün olduğu gibi, bugün de kendi örgütüne ve anlayışına güvenmek zorundadır.

Etiketi dışında hiçbir şeyi kalmayan, kendi çatısı altında 12 Eylül'ü eleştirenleri tasfiyeye yönelik DİSK'in, yeni bir kimlik kazanmış mücadeleciler memurlara kazandıracak bir şey de yoktur.

DİSK'in içinde bulunduğu olumsuzluğu mücadeleyle aşacağı söylemek ise bugün için hayaldir. Enerjinin, cabanın boş harcanmasıdır. Çünkü işçi ve memur emekçiler mücadele alanlarında, fabrika işgallerinde, grevlerde her geçen gün yeni kazanımlarla sınıf mücadelesine daha çok güç katıyorlar.

Küçükarmutlu'ya adımını atan gözaltına alınıyor

Polis K.Armutlu'ya gelen yabancı heyet üyelerini gözaltına almayı gelenek haline getirdi. Küçükarmutlu 20 Haziran operasyonundan sonra her gün gözaltı tehdidinin yaşandığı bir yer oldu. 24 Ağustos Pazartesi günü Küçükarmutlu'ya Viyana ve Köln'den gelen heyet üyeleri de 4 yaşında bir çocukla birlikte gözaltına alındı. Polis uluslararası düzeyde Armutlu halkıyla dayanışmak isteyen bu heyetlere tahammül edemiyor. Önce telefon etmek isteyen Christine Hager ve Petra Feratık'ın yolları 3 sivil ve bir resmi polis arabası tarafından kesilerek pasaportları alındı. Daha sonra tehdit ve hakaretlerle seyyar karakol haline getirilen okula götürüldüler. Neden gözaltına alındıklarını sorduklarında polisin cevabı "Avusturya'da PKK var. Sizi PKK gönderdi" oldu. Daha önce Türkiye'ye gelmiş olan Angelika Zeller arkadaşlarının gözaltına alındığını öğrenince mahalledeki 12 yaşındaki Şengül Boybaş ve 4 yaşındaki oğlu Haziran ile birlikte telefon etmek isteyen gözaltına alındılar. Şengül Boybaş'ı "Bu yabancıları nereden tanıyorsunuz? Annenin babanın adı ne? Sizin ev hücre evi mi? Bak doğruyu söyleyemizi seni şubeye götürür işkence yaparız. Annene babana da işkence yaparız" diyerek tehdit eden polisler çocuğu dedesinin yanına götürerek "Torunumuz şüpheli şahıslarla doluyor, bunun kulaklarını çekin" dediler. Angelika ve oğlu Haziran gözaltına alınan diğer heyet üyelerinin yanına götürülürken sürekli hakarete uğradılar, tartaklandılar. Gözaltından sonra görüştümüz Christine, burada sivil ve resmi polislerin kendilerine hakaret ettiklerini ve elle sarıktılık yaptıklarını söyledi. Seyyar karakola getirilen kırmızı bir sivil otopa zorla bindirilerek siyasi şü-

beye götürülen heyet üyelerinin ilk dik-katlerini çeken şey, sorgulandıkları odanın ölümsüzlük koridorunda işkencecilerin ite kaka göturdükleri üstü başı kan içinde işkenceden çıkmış üç kişi oldu.

Polis yasal haklarının bilincinde olan heyetten "Avukat istiyoruz, konsolosluğa görüşmek istiyoruz" "dan başka bir cevap alamadığı halde başına çığırda bir saat sorguladı. Bundan da bir sonuç alamayan polis 4 yaşındaki Haziran'ı "Şana şeker alacağız, çikolata alacağız" diyerek konuşturmaya çalıştı. Türkiye bilen Küçük Haziran'dan "Söylemem"den başka bir söz alamadılar. Angelika siyasi şubede yaşadıklarını şöyle anlattı.

"Benim öğlümle konuşmama bile müdahale ettiler. Öğlüm onların elinden bir şey yenmeyi reddedince kilifur savurup kapıyı çarparak gittiler. Bizi bırakacakları zaman "Siz görürsünüz, başka zaman sizinle görüşeceğiz, burada konuşacaksınız" diyerek tehdit ettiler."

4 saat gözaltında tutulduktan sonra

serbest bırakılan heyet üyeleri 26 Ağustos'ta Küçükarmutlu'da bir basın açıklaması yaparak "Bizler Küçükarmutlu halkıyla el ele, bütün gücümüzle insanlık onurumuzu korumak için bundan sonra daha da güçlü mücadele edeceğiz" Türk ve dünya kamuoyuna duyuruyoruz" dediler. İsviçre International Press Service ile Finlandiya radyolarının, Köln radyosunun, haftalık gazete ve Tageszeitung gazetesinde çalışan Ömer Eserek'in de katıldığı basın açıklamasında Küçükarmutlu halkından da bir kişi konuşma yaparak "Temmuz ayından itibaren Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden Küçükarmutlu halkına destek obunaya gelen yabancı basın ve tüm dünyadaki insan hakları ihlalleri karşısında kalemiyle mücadele eden kişilerden oluşan yabancı heyetlere, devletin güvenlik güçlerinin yaptığı baskı ve insanlık dışı uygulamalar daha da yoğunlaştı. Yabancı heyetlere yapılanlar karşısında biz Küçükarmutlu halkı olarak utanç duyuyoruz." dedi.

Katliamlar cezaevlerinde de protesto edildi

Siyasi iktidarın son dönemde sürdürdüğü katliam ve yargısız infazlar devrimci tutsaklar tarafından protesto edildi.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki devrimci-yurtsever tutsaklar 19 Ağustos'ta iki günlük açık grevi yaptı. Tutsaklar yaptıkları basın açıklamasında "Ankara'da 13 Ağustos'ta 5 devrimcinin katledilmesi ve 15 Ağustos'taki toplu gözaltı ve katliamlar, devlet terörünün son örneğidir." dediler.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar da 25 Ağustos'tan itibaren üç günlük açık

nelde ise iktidarın katliam politikasını protesto ettikleri için açık grevi yaptıklarını açıklayan tutsaklar, 280 imzalı bir dilekçeyi Başbakanlığa gönderdiler. Dilekçede "Çeşitli demokratik söylemler altında en son Şırnak'ta gerçekleştirdiğiniz devlet terörü karşısında, devrimci tutsaklar olarak katliamları knadığımızı ve hesabını mutlaka bir gün vermek zorunda kalacağımızı bilmenizi isteriz." denildi. Malatya E Tipi Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar da yaptıkları açıklamada, "Bugün Şırnak'ta savunmasız Kürt halkına karşı yapılanlara sessiz kalamayız, kalmamalıyız. Bu "bi-

linçe 25 Ağustos tarihinden itibaren üç günlük açık grevine başlıyoruz. Duyarlı kamuoyunu protesto etmeye çağırıyoruz." dediler.

Ayrıca Gaziantep Özel Tip Cezaevi'ndeki 52 tutsak Cumhuriyet Savcılığı ve cezaevi müdürlüğüne başvurarak, TC'nin Kürdistan politikası ve Şırnak olaylarını protesto amacıyla açık grevi yaptıklarını bildirdiler.

Buca Cezaevi'nde bulunan bazı tutuklu ve hükümlülerden oluşan 40 kişi de Kürdistan'daki katliamları ve yargısız infazlar protesto ettiklerini açıklayarak iki günlük açık grevi yaptılar.

İlk ve ortaöğretimde para tuzakları işlemeye başladı

Sivas (Mücadele)- Milli Eğitim Bakanı Koksal Toptan'ın "Velllerden para alınmayacak" türünden açıklamalarının didiyyetten uzak olduğunu Sivas'ta birçok okulda öğrencilerin yaşadığı sorunlar açıkça gösterdi. Diploma almaya gidenler, dışardan bitirme sınavına girenler, şartsız kuruluhan yararlanacak öğrenciler ilgili okullarda para tuzaklarına düşürülmektedir. Öğrencilerin bu konuda büromuza ulaştırdığı uygulamaları incelediğimizde ise yapılanların yaygın olduğu ortaya çıktı. Para alınmında genelde "Koruma ve Kalkındırma Dernekleri'ne yardım gibi bir yasal kılıf kullanılıyor.

20 Ağustos'ta büromuza gelen bir öğrenci, ortaokulu dışardan bitirdiğini, liseye kayıt yaptırmak için diplomasını almaya gittiğinde ise kendisinin 150.000 lira istendiğini belirtti. Muhabirimizle gittiğimiz okulda bu sefer öğrenci şu sözlerle karşışlaştı: "Bak öğlüm, senin baban Milli Eğitim personeli olduğu için bu fiyata. Yoksa 500.000-1.000.000 arasında değişen bir fiyat istiyoruz." Bu haksız uygulamanın üstüne gidip yaptıklarının keyfi olduğunu, diplomasını vermek zorunda olduklarını hatırlatıp diplomayı almamız, para toplamamız ne kadar keyfi olduğunu da gösterdi.

Sivas Halil Rifat Paşa Lisesi'nde diploma almaya giden bir öğrenci velisi de kendisinin 1 milyon lira istendiğini belirtti. Telefonda görüştüğümüz okulun müdürü muavin, 1 milyon lira istendiğini doğruladı. Okulun müdürü ise bunu reddederek, devlet memurunun demec vermesinin yasak olduğunu belirtip konuşmaktan kaçınırken, devlet memurunun para toplamasının da yasak(!) olduğunu görmezlikten geldi. Hatırlamak istemiyordu pek. Buna rağmen "1 milyon veren öğrenci şartsız kuruluhan geçer, vermeyen geçmez" demeyi ihmal etmedi.

24 Ağustos'ta da gazete büromuza telefonla arayan iki öğrenci velisi Atatürk Lisesi'nde kendilerinden 25'er bin lira istendiği için çocuklarının diplomasının verilmeyeceğini, sene içinde zaten kendilerinden diploma parası diye para toplandığını söylediler. Atatürk Lisesi Müdürü Ahmet Ayhan'ı aradığımızda, "Milli Eğitim Bakanı basında öğrencilerden para alınmayacağını söylüyor, ama her okulun kendi bünyesinde bulunan Koruma ve Kalkındırma Derneğine de para toplamayın demiyor" diyerek bir yandan para toplanmasını kendince meşrulaştırırken, "Bu alınan paraları biz değil dernek alıyor, dolayısıyla biz öğrencilerle, velilerle Karşı karşıya kalıyoruz. Bakan okula yeterince ödenek ayırsın" diyerek de, suç okul dışına, Bakana atmaya çalışıyordu.

Tüm bu gelişmeler üzerine görüşlerine başvurduğumuz Sivas Vali Muavini Mesut Şenol, "Valiliklerin ve Milli Eğitim Bakanlığının kesin emri var. Para alınmaması lazım" diyor ve "Alınıyorsa bize dilekçeyle bildirilsin, gerekli incelemeleri yaparız", diye de ekliyordu.

Bugüne kadarki dilekçeler, sözülü başvurular için nasıl bir inceleme yapılmışsa yine öyle yapılacaktır kuşkusuz.

Devrimci Sol'dan Tunceli'de karakol baskını

grevi yaptılar. Özelde Sımak katliamını, ge-

19.08.1992 günü akşam saat 21.00 civarında Tunceli'nin Hozat İlçesine bağlı Kumkaynak (Tanzi) köyü karakolu Devrimci Sol gerillaları tarafından silahlarla tarandı. Karakolun yakınına kadar sokulan gerillalar, eylemlerini bitirdikten sonra kayıp vermeden geri çekildiler. Eylemlerini gerçekleştirdikleri yere Devrimci Sol bayrağını asan gerillalar gazetemize şu açıklamayı gönderdiler: "19.08.1992 günü gerçekleştirmiş olduğumuz eylemimizin amacı; özellikle son dönemlerde ülkemizde yoğunlaşan infazlar protesto etmektir. Eylemlerimiz bundan sonra da devam edecektir. Halkımıza karşı açılmış olan bir savaş var. Bu savasta egemen güçler, her türden insanlık dışı yöntemleri deniyorlar. Kendi ra-

hatlarının kaçmaması için halkın öncülerini kurşunluyorlar, gözaltında kaybediyorlar. Mücadele gittikçe ivme kazanıyor, mücadele kitleleşerek sürüyor. Bu da egemen güçleri rahatsız ediyor. Geldiğimiz bu aşamada kurşunlanmak için silah elde savaşmak gerekmiyor. Yurtsever, demokrat olmak insanlık dışı uygulamalardan nasibini almak için yeterli neden sayılıyor. Egemen güçler, ne kadar çırpınırlarsa çırpınırlar, kendi sorunları yaşamak zorundalar. Bizler haklı bir davanın neferleriyiz. Gücümüzü haklılığımızdan ve halkımızdan alıyoruz. Sonunda da kazanan bizler olacağız. Oligarşi sunu bilmez ki; katletmiş olduğu her devrimcinin aktığı kanın hesabı sorulacaktır, soruluyor da. Yaptıkları katliam-

ları meşru bir zemine oturtmak için çırpınıp duruyorlar. Bataklığın içindeki canlı gibi, her çırpınırlarında biraz daha o bataklığa gömülüyorlar. Düşmüş oldukları bu bataklıktan ise kurtulma imkanı yok. Eninde sonunda devrimci adaletin pençesine düşecekler. Bütün halk düşmanları işledikleri suçların cezasını ödemeye hazır olsunlar. Eylemlerimiz aralıksız devam edecektir. Bizler Haklıyız Kazanacağız. Yeni şehitler vermeye de hazırız. 17 Mart'ta Malatya'da, 16-17 Nisan'da İstanbul'da ve 13 Ağustos'ta Ankara'da yoldaşlarımızın yükseltilmiş olduğu bayrağımızı daha da yükseltmeye taşıyacağız. Devrimci Sol bayrağımız ülkemizin her karış toprağında dalgalanacaktır."

Cenaze törenlerinden, grevlerden sonra

Piknik ve tatil de yasak!

Cenaze törenlerini, doğunleri, grevleri "yasadı" ilan eden iktidar, bunlara piknikleri, tatil yapmayı da ekledi. İktidar korkusu arttıkça gelişigüzel saldırıyor. Kendi yasa dışılığını her şeyi "yasadı"ş" ilan ederek gizlemeye çalışıyor.

Adana'da Dinlenme Tesislerine Baskın!

24 Ağustos günü sabaha karşı saat 04.30'da içlerinde çelik yelekti özel timin de bulunduğu yaklaşık 20-25 polis, Adana'nın Karataş ilçesinde bulunan Belediye Kamp tesislerine bir "operasyon" düzenledi. Aralarında Haziran Yayıncılık ve Mücadele Gazetesi Sahibi Gülten Şeşen, İstanbul ÖZGÜR-DER Başkanı Av. Zerrin Sarı'nın da bulunduğu 10 kişinin kaldığı barakalar basılarak bir kişi hariç diğerleri gözaltına alındı. Av. Zerrin Sarı bir saat sonra serbest bırakıldı. Kendisiyle görüşüğümüz Zerrin Sarı polis izin almadan arama yaptığını, kendilerini tartıkladığını ve Adana Emniyet Müdürlüğü'nde eşyalarına el konulduğunu, istedikleri halde de verilmediğini anlattı.

Daha sonra gözaltında bulunan müvekkilleriyle görüşmek isteyen 7 avukat bir dilekçeyle 25 Ağustos günü Adana Cumhuriyet savcılığın başvurudular. Ancak savcılığın görüşme talebini kabul etmesine rağmen Adana Emniyetinde şu-be görevlilerinin keyfi davranmaları sonucu Av.Zerrin Sarı ve Av.Nuri Karakoc'un görüşme, yapmaları engellendi. Gözaltında bulunanlarla görüşmeyi başaramadılar diğer avukatlar ise gözlemlerini kamuoyuna aktardılar. Gülten Şeşen ve Sultan Çelik'in sağlık durumlarının ciddi tehlike altında bulunduğunun çıplak gözle dahi fark edildiğini, gözaltındakilere elektrik ve diğer işkence metotlarının uygulandığını anlatarak, gözaltındakilerin doktora sevk edilmelerini, aksi takdirde sorumluluğun savcılığa ait olduğunu

belirttiler. (*)

Osmaniye ÖZGÜR-DER'illerin Pikniğine Baskı

23 Ağustos'ta Osmaniye ÖZGÜR-DER'iller tarafından düzenlenen pikniğe gitmek için yola çıkan Çukurova ÖZ-GÜR-DER 'li 17 kişinin bulunduğu araba önce Ceyhan Trafik Başmüdürlüğü önünde durduruldu. Trafik komiseri "Emir aldık. Adana emniyetini sorumlu tutun, biz emir kuluuz" diyerek kimlik kontrolü yapı. Bu kimlik kontrolünü "atlatan" Çukurova ÖZGÜR-DER' iller daha sonra pikniğin yapıldığı yere gittiler. Pikniğin bitimine doğru bu kez de askerler " tarafından "kusatıldılar". Gerekçe etrafı rahatsız ettikleriydi. Ancak etrafta piknik yapanların, hatta başçavuşun bizzat sor-duğu bekçinin, ÖZGÜR-DER' illerin kim-seyi rahatsız etmediklerini söylemeleri üzerine, askerler oradan ayrılarak, kayalar arkasından pikniği izlemeye devam ettirler. Pikniğin bitiminden sonra yola çıkan grubun önu bu sefer de jandarma tarafından kesilip kimlik kontrolü yapıldı. Aradan on dakika geçmeden arabalar tekrar durduruldu. Bu kez kimlik kontrolü yapanlar sivil-resmî polisler ve jandarmaları. Polis bir kişiyi gözaltına almaya çalıştı. Ancak ÖZGÜR-DER illerin müdahalesi sonucu başaramadı.

OKM Çalışanlarına Gözaltı

24 Ağustos günü, saat 21.00 de Orta Köy Kültür Merkezi, FOSEM (Fotoğraf ve Sinema Emekçileri), tavrı Dergisi çalışanları, Grup Özgürlük Türküsü ve Grup Yorum elemanlarının Zonguldak Ereğli'de tatil yaptıkları yer basılarak gözaltına alındılar. 25 Ağustos'ta basın açıklaması yapan Grup Yorum, iktidarın tahammülsüzlüğünün tatil yaptırma boyutuna vardığını belirtti.

(*) Adana'da gözaltında tutulanan, daha sonra serbest bırakıldılar.

Yüreğir Belediyesi'nde kazanılmış haklara saldırı

Haklar mücadeleye korunur

Patronlar her yerde hep aynı. İster devlet sektörü, ister belediye, ister özel teşebbüs olsun, ister resmi, isterse sivil... Çıkartılar hep aynı, işçiyi sömürmekle huzur buluyorlar. Bu yüzden her yerde aynı davranışları gösteriyorlar.

Dün İzmir Belediyesi'nin, Toros Gübre patronunun yaptıklarını bugün Yüreğir Belediyesi yapıyor. Belediye grev sonucu 4 Ağustos'ta imzalanan sözleşmedeki hakları geri almaya çalışıyor.

İşçiler bu ay maaşlarını alamadılar. Gerekçe ise her zamanki gibi belediyenin parasının olmaması, Belediye Başkanı Sebahattin Eşberk işçilerin baskısından kurtulmak için "iş gereği" diyerek Kıbrıs'a gitti.

Sözleşmeyle kazanılan hakları denemeye, geçersizleştirmek için "para yok" gerekçesini ileri süren belediye, bir yandan da işçilere yönelik keyfi uygulamalarla gerçek niyetini ortaya koyuyor. Sözleşmeden hemen sonra 17 Ağustos'ta Temizlik İşleri Müdürlüğü kadrosunda olup Park Bahçeler'de çalışan iki işçi Asfaltla-

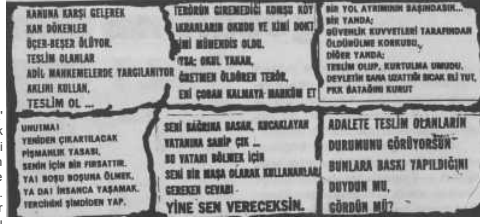
ma bölümüne sürüldü.

Sürülen işçiler, Ramazan Bıçer ve Ramazan Özkan ile görüştük. İşçiler verilen mücadelede ön saflarda oldukları için sürgün edildiklerini ve daha önce de bizzat Belediye Başkanı Eşberk tarafından tehdit edildiklerini anlattılar.

Ramazan Özkan "Eğer sürgünlere şimdi tepki gösterilmezse, bu işçi çıkarmalara kadar varacak" diyerek arkadaşlarını uyarıyor. Sendika yetkilileri ise bütün yasal yollara başvuracaklarını söylemekle birlikte sürgünlerle ilgili sorumuzu "Belediyelerde olur böyle şeyler. Gayet doğal. Bu sürgün olarak değerlendirilemez." diye yanıtlayarak duyarsız bir tavır sergilediler.

SHP'li belediyelerin işçi düşmanı tavırlarının yanında, san sendikacılık da gerçekleri örtmeye ve işçileri yanıltmaya çalışıyor. İşçilerin kendi yarattıkları örgütlülükleri olmadıkça, san sendika-işveren işbirliği ile baskılar artacak. Kazanımları korumak her grev ve direniş sonrası işçilerin temel görevi olarak ortaya çıkıyor.

İktidarın acizliğinin ilanıdır

Polis Elazığ'da el ilanları dağıttı. 16 Ağustos'ta, "özel" bir günde.

"Yeniden çıkartılacak Pışmanlık Yasası, senin için bir fırsattır" diyor devrimciler, yurtseverlere. Yazık, yeni bir yöntem bulamıyorlar. Hala, daha önce hiç bir yaralarına merhem olmayan Pışmanlık Yasasından medet umuyorlar. "Bir yandan; güvenlik kuvvetleri tarafından öldürölme korkusu, diğer yanda teslim olup kurtulma umudu" diyor el ilanlarında. Eklıyor "Devletin sana uzattığı sıcak eli tut"... Emekçiler, işçiler, memurlar, Öğrenciler biliyor o elin sıcaklığını. "Hukukun içindeki" iktidar, katliamlarını artık ilanlarında kullanıyor.

"Kanuna karşı gelecek kan dökener için-beşer ölüyor. Teslim olanlar adil mahkemelerde yargılanıyor. Akımı kullan, Teslim ol." Evet, devrimciler, yurtseverler için-beşer ölüyor, ama ölümlü yenersek, ama düzeni, düzenin bekçilerini her seferinde yeni baştan korkulara salarak. İlanda yazılan korkulardır. "Adil" mahkemeleri de onları korkudan kurtarmak için çalıştırıyor mekanizmasını. Her hafta bu süntürlarda yazıyoruz ülkemizde adaletin nasıl "tecceli" ettiğini.

Mücadele her şey ve bu tür yöntemlere karşı gelişmesini sürdürüyor.

Onarsa, dağıttıkları el ilanlarında acizliklerini, ahlaksızlıklarını belgeliyorlar.

Seyhan Belediyesi temizlik işçileri

Direndiler kazandılar

28 Temmuz'da şantiye işgaliyle başlayan, imza kampanyalarıyla, yürüyüşlerle, belediye işgaliyle, açlık grevleriyle, ailelerin katılımıyla büyüyerek gelişen direniş 21 . Ağustos'ta sona erdi. Direnişin bittiği noktada kazanan işçiler oldu.

İşten atılan Seyhan Belediyesi temizlik işçileri direnişleri sonucunda 24 Ağustos'ta işbaşı yaptılar. Belediye Başkanı Yalçın Akyol' un işçileri bölmek, direniş kirmak için başvurduğu tüm manevralara polisin tüm baskılarına karşın bu sonuca ulaştı direniş. Çünkü işçiler karlıydılar, çünkü bürokratik, uzlaşmacı, sendikal kaygılardan uzaktılar. "İşgal" demişler ve başarmışlardı.

11 Ağustos'ta yaptığımız röportajda üç yıllık işçi Dursun Dağhan şunları söylüyordu: "... Bireysel cabalarla iş güvencesinin mümkün olamayacağını, örgütlü mücadele etmek gerek işini anladık... Akyol seçilmeden önce "Hak Verilmez Alınır" diyor, şimdi biz de. Verilme yen hakkı söke söke alacağız diyoruz." Açlık grevinin 13. gününde konuştüğümüz işçi İsmail Ş Çıplak ise "Kazanacağımıza inanıyoruz. Çünkü kararlıyız. Bütün arkadaşlarımızın tekrar işe; alınmasını istiyoruz. Aramızdan bir kişiyi dahi ayırmasına, işe alınmasına izin veremeyeceğiz" derken, bugünkü sonucu yaratan bir bilinci dile getiriyordu.

İşçiler görüşmelerin tekrar tükama göstermesi üzerine, 21 Ağustos'ta yeni eylemlere başvuracaklarını kamuoyuna açıkladılar. Bu uyan işveren ve değişik çevreler üzerinde etkili oldu ve aynı gün bir toplantı daha düzenlendi. İşçilerin katılmadığı toplantıya Belediye Başkanı Yalçın Akyol, sendika şube başkanı, SHP il başkanı, belediye meclisi üyeleri ve eski sendikacılar katıldı. İşçiler "Biz artık toplantıya gelmiyoruz, taleplerimizi biliyorsunuz" diyerek katılma matruşları toplantıya. Toplantıda işçilerin tüm talepleri kabul edildi. Toplantıdan sonra şantiye giden heyet, sonucu işçilere açıkladı ve bir protokol imzalandı.

Özgüce güven ve emekçilerin dayanışması Seyhan direnişinin sonucunu belirleyen asıl etkenlerdi. Direniş, kitle örgütlerinin, halkın desteğiyle sürdü. Adana halkı her gün direnişçilere yiyecek ve moral taşıdı.

Kadınlar da eşleriyle birlikte omuzladılar direniş. Direniş boyunca ekmeğe pişirdiler, su taşıdılar, bebeklerini direnişin havasıyla emzirdiler. Ama bunlarla kalmadılar. Belediyeyi işgal eden, şehrin en işlek caddesinde yürüyüş yapan, polise diş diş çıkan da onlardı. "Eşlerimizi işe almazsanız önce araçları, sonra kendimizi yakanız. Polisiniz de jandarmamız da gelse bizi oradan çıkaramaz" sözleri direniş boyunca onların kararlılığını simgeledi.

Direnişin ilerleyen günlerinde "önderlik" iddiasıyla direniş "el atan" oportünizm, kendisinin müzmin hastalığı olan özgüce güvensizliği ve direnişin uzaması karşısındaki paniğini işçilere de yaymaya çalıştı. "Yeni Toros Gübre'ler, Yurtiçer yaşamayalım" diyerek "Kabul edilmeyen maddeler üzerinde मत ederseniz diğer maddelerden de olursunuz. Uzlaşın" tavsiyesinde bulundular. Ancak işçiler karlıydılar. San sendikacıları ve direniş simarlarını, oportünistleri belki teoride değil, bizzat yaşamın içinde tanıdılar ve böylece tavsiyeleri reddettiler.

Direniş boyunca emin adımlarla ilerlediler. İşveren her yeni önerisinde, geri adımında; kendi güçlerini gördüler. Emekçiler onları hiç yalnız bırakmadı, haklılıklarını kabul ettirdiler. Polis copunu, işkenceyi, faşizmi tanıdılar. Devrimci İşçi Hareketi'nin mücadele şarjlarıyla ilerlediler.

Direniş, mücadele şimdi bitmiş sayılmamalı. Çünkü işçilerin patronlara karşı mücadelesi süreklileştirildiği ölçüde anlam kazanır ve kazanımlar için bir güvence olur. Yeni Toros Gübre'ler, Yurtiçer Kargo'lar yaşamamak için şimdi mücadeleye daha sıkı sarılma zamanıdır. Egemen sınıfların işçilerin başarıları, zaferleri karşısında izledikleri yöntemler sır değil. Seyhan direnişinin bir bütün olarak işçi sınıfına taşıdığı ve taşıyacağı olumlu mesajların etkisini yok etmeye, vermek zorunda kaldıkları hakları gasp etmeye çalışacaklardır.

Örgütlenmeden, mücadeleden geri adım yok. Seyhan işçileri direniş boyunca sürdürdükleri kararlılığı şimdi de sürdürmek durumundadırlar.

yorum... yorum... yorum...

Afganistan'da ABD "umut" kapısı

Şimdi birbirlerine düştüler, ABD'den yardım umuyorlar. Afganistan'da iktidarı alan İslamcı gruplar, kanlı çatışmalarına çözüm bulamayınca, hükümet, soruna çözüm bulması için BM'ye ve dolayısıyla ABD'ye elini açtı.

Sovyetler Birliği'nde revizyonist yönetim kendi ülkelerini batırmadan önce Afganistan'da çıkmaza saplandı ve Afganistan'ı da çıkmaza soktu. "Kapitalist olmayan yol" denen, sosyalizme geçide uzak-tan yakından ilişkisi olmayan bir yolun ardından, Afganistan'da da gerçek halk iktidarı yerine darbeci küçük burjuvalara destek veren, bu da yetmiyormuş gibi askeri müdahaleye başvuran Sovyet revizyonistleri, sonunda kendileri için batağa dönüşen Afganistan'dan çekilmek zorunda kaldılar. Açık askeri destekten yoksun kalan Afgan küçük burjuvaları. Amerikan destekli İslamcı gruplar karşısında fazla dayanamadı, taviz üstüne taviz verdi, geriledi, geriledikçe zayıfladı ve çöktü.

İslamcı gruplar, iktidarın kapılarındaydı. Artık Afganistan'da Sovyet yanlısı yönetim de çöktükten sonra her şey düzelecekti. Afganistan'da tek çözüm İslam'ın yoluydu. İslamcı gruplar iktidar oldu. Afganistan kurtulamadı, huzura kavuşmadı, iyice batağa battı. Bu kez İslamcılar birbirinin boğazına sarıldı ve birbirini kırmaya başla-

SİLAHLARINI BİRBİRLERİNE ÇEVİRDİLER İktidara geldikten sonra birbirlerinin kanlarını dökmeye başlayan İslamcı gruplar, çözümlü ABD kapılarında arıyor.

di. Son bir haftada Afganistan'daki iç savaşta ölenlerin sayısı 1800'ü buluyor. Kabul ölü şehri. Sivil halk şehri terk etmiş durumda. Sadece silahlı güçler şehirden çatışıyor. Daha önce hiç olmazsa Kabul'de sivil halk için belli bir güven vardı. Şimdi hiçbir şey kalmadı. Çözüm-süz-lük, belirsizlik sürüp gidiyor. Afganistan kendini bitiriyor.

Çatışmaların yoğunluk kazanmasıyla beraber döndüler dolayışlar, yine ABD'nin kapısını çaldılar. ABD'den yardım dilediler. ABD dünya jandarmasının keyfini çıkarıyor. Tilkiler dönüp dolayıp körkük dükkânına geliyorlar. "Müslümanlar için tek damla kan dökmem" diyen ABD'nin Afganistan'ın umudu haline gelmesi İslamcı gruplar için şaşırtıcı değil. Dün silahını ABD'den alanları, bugün "asayiş" ve "huzur" için ABD'den yardım dilenmesinde aslında yadrganacak bir durum yok. ABD'nin yeni dünya düzeni Afganistan'da da tecelli ediyor.

Halklar birbirini yiyor, tüketiyor ve ABD harabeye dönmüş bir ülkeye kahraman gibi girerek, düzen sağlıyor. İşte ABD'nin politikası: Önce halkları böl, parçala, çatıştır, zayıflat ve kendine muhtaç hale getir. Ve kurtarıcı, kahraman rolünde bu ülkeleri kanatların altına al! Sosyalizmi ellerinden kaçırın halklar kapitalizme dönüşlerin-den pişmanlık duyarak çok hayıflanacaklar. Emperyalizm sırtlarına binip edizke, halklar sahte demokrasilere, sahte özgürlüklere a Ula-mıp terk ettikleri sosyalizmi çok arayacaklar.

Hiçbiri çözemez Afganistan'daki sorunları. Ne ABD, ne İran, ne Hizb-ı İslami, ne de diğer İslamcı gruplar. Emperyalizm nerede ki-min sorunlarını çözebildi ki, Afganistan'daki sorunları halletsin. Onun derdi Afganistan'ın huzura ve refahı değil. O dünyanın her yerinde olduğu gibi yerel çatışmaları körükliyor ve hakim rolünü se-viyor. Ve ülkeleri kucakına düşürüp, sömürü ağı içine alıyor. Şimdi Afganistan'da bu ağ örülüyor .

ABD'NİN GÖZÜ YİNE IRAK TOPRAKLA-RINDA- Bush Irak'ta seçim zaferi arıyor...

Emperyalizm Irak'a göz koydu

Emperyalizm önünde diz çö-kertip, her istediğini yapar hale getiremediği Irak'ta uğraşmayı sürdürüyor.

Irak'ın kuzeyine yerleştirilen Çekiş Güç de, işbirlikçileri ara-cılığıyla Irak Kürdistanı'nda ye-ni bir otorite oluşturma çabaları da, şimdi ise güneye asker ve silah yığarak, savaş hazırlıkları yaparak Irak yönetimi üzerinde tehdit oluşturmak da bunu amaçlıyor.

Emperyalizm kendi kontrol-lünde bir Irak'la Körfez'e tam anlamıyla hakim olma peşinde-dir. ABD'nin başını çektiği em-peryalist cephe bir kıvılcım bekliyor. Kaşının altında gözün var deyip Irak'a saldırmak için bahane arıyor.

Çıkarları bu kez de emper-yalistleri Irak'ın güneyine çeki-yor. Bosna-Hersek için söz söylemekten, timsah gözyaşları dökmekten başka kılları kıpır-damayan akbabalara, Körfez'e üşüşüyorlar. En teknik savaş makinelerini hızla Irak'ın güne-yine kaydırıyorlar. İngilizler Irak halkına kan kusturmak için Kör-fez savaşından sonra geliştiri-dikleri Tornado GRIA bombar-dıman uçaklarını yolluyorlar.

Amerikalılar teknolojilerinin son ürünleriyle Irak'ta yeni bir katliamın açılışını yapmak için F-111 Raven uçaklarıyla geli-yorlar. F-14'lerle donatılmış ABD uçak gemisi Independen-ce de Irak'a ölüm yağdırmak için Körfez'de. Akdeniz'den Irak'a doğru yol alan 44 savaş gemisi arasında birçok halkın katli, önlü uçak gemisi Sarato-ga da var. Bunlar da yetmiyor. Bu kez Irak'ı dize getirmek için Japon sahillerindeki Ranger uçak gemisine de demir aldır-dılar. Onlarca denizaltı, destroyer ve firkateyn hızla Körfez'e ilerli-yor.

Daha önce "Kuveyt'in özgür-lüğü, toprak bütünlüğü", "ulus-lararası hukukun üstünlüğü" olan bahane, bu kez güneyde yaşayan Şillere karşı Saddam yönetiminin başlattığı "soykı-rım!" ölemek oluyor. Bosna-

Hersek'te de halkların kanı dö-külüyor, katliam yaşanıyor. Ama emperyalizmin şu an ora-da çıkarı yok. Bosna-Hersek'i bir askerinin burnunu kanatma-ya bile değer bulmuyor. Nasıl olsa halklar orada da çatışa-cak, birbirini boğazlayıp, zayıf-latacak, yorgun bitkin düşecek, her yer yanıp yıkılacak ve halk-lar kendilerine kucak açmak zorunda kalacak. Bunun için seyirciliği sadece Balkanlarda değil Kafkaslar'da da sürdürü-yorlar. Halklar birbirinin boğazı-na sarıldı mı "Tazyia tut tavaş-na kaç" politikaları değişmiyor. Birbirine düşürdükleri halkların zayıflayıp kucaklarına düşmesi-ni "sabırla" bekliyorlar.

Irak Kuveyt'e girip ilhak baş-latınca, "uluslararası hukuk ayaklar altına alındı" diyerek yaygara koparan ve bunu Irak'a saldırmaya bahanesi yapan em-peryalistler, şimdi çığnendi diye yaygara kopardıkları uluslara-rası hukuku ezip geçiyorlar. Onlar bir kez daha kendileri için çıkarlarının önde geldiğini, ne insan haklarının ne de uluslara-rası hukukun öneminin olmadı-ğını gösteriyorlar.

Irak'ın kendi toprağında Iraklılara uçuş yasağı koymaya kalkmak, 32. parateli geperler-se uçaklarını düşürebiziz de-mek, emperyalizmin uluslara-rası haydutluğunun verdiği alış-kanlıktır.

Emperyalizm kuzeyden gü-neyden Irak'ı sarıyor ve işini bi-tirmeye hazırlanıyor. Türkiye halkları emperyalizmin bu sal-dırı, tehdit ve hazırlıklarına kar-şı çıkıyor. Çünkü Irak halkına yönelen bu saldırı Çekiş Güç'üyle, incirlikli kullanmasıyla Türkiye halklarının çıkarlarına da dokunuyor.

İNCİRLİKTE IRAK'A KARŞI HAZIRLIKLAR YOGUNLAŞIYOR

Şimdi ne kadar karşı çıkılı-yor havası verilirse verilisin, za-ten incirlikli ABD'liler de kulan-mak istemiyor denilirse denil-sin, emperyalistler Irak'a saldı-

rınca, Körfez savaşında olduğu gibi incirlik'e ihtiyaç duyulacak. Incirlik de ihtiyaç haline gelince ABD, Medlis'i, partileri hatta hü-kümeti bir kenara itecek, incir-likten uçaklarını kaldırdı, Irak'a bomba yağdıracak. Bu belki Körfez savaşında olduğu gibi günlerce Türkiye halklarından gizlenecek ve böylece ölkemi-zin toprakları bir kez daha kar-deş Arap halkının kanını dök-mek, canını almak için ABD'ye yataklık yapacak.

Emperyalistler askeri güce-riyle Körfez'e yğılırken, incirlik üsünde yaşanan yoğun hare-ketlilik hiç de tesadüf değildir. Bir haftadır Çekiş Güç'e bağlı savaş uçaklarının Irak'a yönelik "gözlem" ve "güvenlik" uçuşla-rına, tanklara karşı kullanılan T-10 savaş uçaklarının da katıl-maya başlaması, ABD'nin incir-lik'te gerektiginde devreye so-kacağının işaretleridir. Ayrıca ABD'nin Avrupa'daki üslerinde geliş-gidişlerinin yoğunlaşması da bunu gösteriyor.

Incirlik üssü bugün toprakla-rımızda bize ait olmayan bir toprak parçası. ABD bu üssü halklara karşı, hükümetlere bile sormadan istediği gibi kullani-yor. 1958'de ABD Lübnan'ı iş-gal ederken buradan asker ta-şıdı. 1991 Körfez savaşında Irak halkının tepesine inen bombaların önemli bir bölümü incirlikten kalkan uçaklardan atıldı. Incirlik ülkemizin başına halklara düşman bir hançer gibi saplanmıştı.

Sadece bu üs bile ülkemizin emperyalistlere nasıl parsel-len-diğini ve emperyalistlerin kendi çıkarları için ülkemizin çıkarları-nı bir kenara atabildiğini gözler önüne seriyor. Bu üssü güle oynaya verenler ve kalmasını savunular, bu üsleri ikili anlaş-malarıyla, NATO'suyla, ABD siyle istemeyen devrimcileri va-tan haini ilan edebiliyor, işbirlik-çiler, bu üslerin halklara karşı kullanılmasını halkımızdan za-zileyenler bu yalanlara başvurur-ken, vatan hanlıklarını tescil-lendiriyorlar.

Yüreğimiz sizinledir

Türkülerimiz silahtır kavgamızda. Ökemi bilirdürüklerimiz; hincimizi körükler. Isyandır onun adı: Kimi yerde sevdâ yelidir, kimi yerde halaydır coşumuzda. Mataralarımızda su, yüreğimizde mer mi oldu hep. Türkülerle, marşlarla, halay halay geliyoruz.

İstanbul Gülhane Şenlikleri'nde , dört aydır yer alan Haziran Yıyincilik standı, 23 Ağustos günü yoğun kalabalığa, canlı konuşmalara tanık oldu: Grup Yorum'un imza günü vardı. Günlerdir "Yakalanmadı", "Teslim olmadı", "Mahkemeye çıkıyorlar", "Aynı şeyleri yapacaklarını söylediler," sözleriyle dillerde dolayan Grup Yorum, "serbest" olarak sevindiklerinin, halkın karşısındaydı.

Standın önünü dolduranlar, kaset imzalamak için gelmişlerdi ancak, sohbetler, sorular, yanıtlar, adresler, kahkahalar, türküler arasında geçti gün. Neredeyse herkes "teslim olmalarını" konuşuyor, Grup Yorum'un bu tavırını alkışlıyordu. Özellikle bu tavırın kazanıca sonuçlanması, insanlar üzerinde etkili olmuştu. Demek ki, direnen, taviz vermeyen, mücadele eden kazanırdı. "Teslim olmama"nın ve kazanmanın, diğer sanatçılara nasıl yansıdığını bilemiyoruz, ancak

Kavgamızın türkülerini halkta yankısı buluyor. Grup Yorum'un imza günü, bunun somut bir göstergesi oldu. Genç-yaşlısıyla, kadim-erkeğiyle, halk Grup Yorumla beraber olmak istedi...

halk üzerindeki etkisini görmek için stand önündeki tabloları görmek, konuşmaları dinlemek yeterliydi.

Yaşlı-geç, herkes Yorum'la olmanın sevinçini doldu taşı. Öyle ki, dört-beş yaşlarındaki bir çocuk "Büyü" adlı parça çalarken "Bunu dinlemek istiyorum, bitmeden bir yere gitmem" diyerek annesini bir süre alkış-

yuyordu. Meraklı ve biraz da heyecanlı bir genç kız, aldığı kaseti imzalatıktan sonra "Yüreğimiz sizinle, sizi destekliyoruz. Baskılar sizleri yıldırmaz" diyordu bir solukta.

Bir kez daha anladık ki, faşizm başaramadı, başaramayacak. Halk, yanında olanları tanıyor, onları bağnana basıyordu.

Düzenin kokuşmuşluğunun karşısına alternatif kurumlarımızla çıkıyoruz

Halka ve sanata yönelen terör, süslü laflarla, göstermelik uygulamalarıyla süren, devrimci sanat ve kültüre Ankara'da bir kültür merkezinin açılmasıyla birlikte bir kapı daha aralandı. Bu noktaya gelişin ilk kıvılcımları Grup Ekinle birlikte atıldı. 1989 yılında kurulan Grup Ekin çalışmalarını ve etkinliklerini hayatın tüm alanlarına taşımaya başladı.

Konserler, dayanışma geceleri, grev ve boykotlara destek eylemlikleri ve "Kavgayı Seçtim", "Bize Ölümlük" adlı kaset çalışmalarıyla sanat

cephesinden ses vermeye başlayan Grup Ekin, gelişen mücadeleye daha sıkı sanılmanın koşulunun sanatın diğer alanlarında da çalışmalar yapılabilir olduğuna inanmış ve süreç içerisinde bu yönde çalışmalarını yoğunlaştırmıştı. Gösterilen bu çabalar Ankara Tavrı dergisini (1990) ve Ankara Halk Sahnesi'ni yaratmıştı. (1991)

O güne kadar sürdürülen baskı politikaları sanat cephesini yıldırmak yerine daha da kararlı bir hale getirdi. Bu kararlılık sanatçılara bir adım

daha attırdı. Ve Ankara FOŞEM'in kurulmasını sağladı. (1991)

Bu birimler bugün birlikte adım atmanın önemiyle hareket ederek kültür merkezini yarattılar. Açılışa yapılan konuşmalarda Kültür Merkez'inin halktan yana sanat yapmanın, halk kültürünü her türlü baskı ve teröre karşı koruyup, devrimci bir tarzda zenginleştirmenin gerekliliği belirtildi.

DKÖ'lerden, sendikalarından, cezaevlerinden, sosyalist basından gelen mesajların okunduğu açılışa, misafirler Grup Ekin dinletisini izlediler. O

"Kemal Burkay'ın şiiri ve türkülerimiz"

12.8.1992 tarihli Özgür Gündem gazetesinin "Okur Mektubu" köşesinde Mehmet Kızılbayrak imzalı mektupta Grup Yorum'un "Em ne binketi ne" parçası değerlendirilip eleştiriliyordu. Eleştiri ağırlıkla parçanın sözlerini-yazan Kemal Burkay'a yönelikti. Grup Yorum bir yazıyla, bu eleştirileri ve değerlendirmeyi yanıtladı. Bu yanıtı özetliyoruz.

"(-) Kemal Burkay, silahlı mücadeleyi terörizm olarak andlandıran, yalnızca pasifist bir çizgiye düşmekle kalmıyor, objektif olarak da Kürt halkının ulusal ve toplumsal kurtuluşunun karşısında yer alıyor.

İktidarın, emekçi yığınların mücadelesini demokrasiçilik oyunu ve kanlı politikalarına uysallaştırmaya çalıştığı bir süreçte savaşçı reddetmek, savaşımları terörist olarak adlandırmak, düzen kanallarının içinde akmak, iktidarı demokrasi vitrininde

şirin bir parça olmak demektir. Kavgaya kaçınları bir halkın diren-şinde söz hakkına sahip değillerdir.

Kuşkusuz Kürt halkının mücadelesine dair ileri değerler duyumsayabilmek için ideolojik yaklaşım ve yaşam tarzı açısından, bu değerlerin yanında yer almak gerekir. Bu değerlerin yanında yer almamasına karşın, Kemal Burkay'a bu şiiri yazdın nedenler çok kapalı değil. Bir dönemin Zülfü Livaneli'sine, Çetin Altan'ına, Atilla İlhan'ına beste yaptın, şiir yazdın nedenler de aynı... "Em ne binketi ne" şiirini yazdın da Kürt halkının kurtuluş mücadelesidir.

"Em ne binketi ne" şiiri de Kemal Burkay'ın değil, Kürt halkınındır artık. Çünkü Kemal Burkay'a "Yenik Değiliz" dedirten, kendi politik mücadelesi değil, Kürt halkının büyüttüğü direniştir. Bir bütün olarak, devrimci

dinamiklerdir. Dolayısıyla, şiir bir anlamda anonimleşmiştir. Çünkü Kemal Burkay, siyasi yaklaşımı kendini inkar ederken, Kürt halkı serhildanlarıyla şiirin asıl sahibi olmuştur.

Bu nedenle, şiiri, içeriği ve özü açısından sahipleniyoruz. Ancak Kemal Burkay'ın adını yazmak zorunda olmadığımızı belirtmek istiyoruz.

Şiirin bestelenmesi sürecinde yaptığımız tartışmalarda da isim yazmama kararı almıştık. Ancak, teknik aşamalarındaki bir iletişim kopukluğu, böylesi bir talihsizliğe neden oldu.

Bu konudaki eleştirilerinize katılıyoruz. Bu tür eleştiriler almak biz sevindiriyor. Kemal Burkay'ı Grup Yorum'a yakıştırmamak, Grup Yorum'a verilen değeri gösteriyor. Grup Yorum, kendisine duyulan güveni sarsmamaya daha fazla özen gösterecek.

Dostlukla..."

GÜN İZİ

İktidar kültür politikasında da selefini geçti

Demirel hükümeti, kültürde de vaatler eksiksiz(!) yerine getiriyor. Kültür hizmeti adına her türlü yozlaşma, ahlaki bozulma ve yıkıma huz verilirken, halkın kültürel değerlerine yönelik yasaklamalar sınır tanımıyor.

DYP-SHP hükümeti, iktidar olmadan önce ekonomiden sağlığa, insan haklarından eğitime kadar hemen her konuda savsuz vaatler sıraladı. Kültür de seçimler öncesi adeta vaatler enflasyonuna boğuldu. Neler söylenmedi ki? Onlarca, yüzlerce yaldızlı söz, "yasaklar yasaklanacak" sloganıyla dillerden düşmez oldu.

Koalisyon hükümetinin SHP'li Kültür Bakanı Fikri Sağlar da bakan koltuğuna oturur oturmaz ilk "İcratların" gerçekleştirdi. Onlarca yıl depolarda çürümeye terk edilmiş kitaplar, gün ışığına çıkartılarak "kurtarıldı". Basında ve televizyonda, bu kültürel atılımı övgüler dizildi.

Tabii her şey göstermelikti. Akıl almaz bir iktidarlukla sergilenen. Arkası devam etti. Geceker telendi, konserler yasaklandı, bir gecede tam 13 sanatçı hakkında tutuklama kararı çıktı. "Yasaklanacak" olan iktidarın "sosyal demokratları", kültür ve sanata zincir vurmakta ANAP iktidarını geride bıraktı. Yasakların sınırları genişletildi. Nazım Hikmet, Rifat Ilgaz, Aziz Nesin gibi sanatçılara onarlarca daha eklendi.

Son olarak, ilk ve ortaokul kütüphanelerinin" Umması düşünülen 1627 kitaptan 132'si Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu tarafından "uygun" görülmedi. Bunlar arasında Yaşar Kemal, Orhan Kemal, Halikarnas Balıkcısı, Şükran Kurdakul, Haldun Taner gibi birçok yazarın eserleri de bulunuyor. Haldun Taner'in "Keşanlı Ali Destanı", John Steinbeck'in çeşitli kitapları, Ernest Hemingway'nin "Klimanjar'ın Kararı" adlı eserleri de "uygun görülme"den arındırıldı.

Yasaklara, Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 2. maddesi gerekçe gösterildi. Öyle görülüyor ki, devlete düşman eşiya İnce Memed'den, Steinbeck'in direniş örgütleyen işçilerine, Orhan Kemal'in Küçük İnci'sine kadar, roman kahramanları bile iktidarı rahatsız ediyor. Çünkü onlar çürümüşlüğe muhaliflerdir, direnişçilerdir, en önemlisi halktan yanadılar. Halktan yana olan, ak kağıt üzerinde kara yazılar bile olsa, devlet tahammül etmez, saldırır. Ortadan kaldırmak ister, bunu başaramazsa belleklerden silmeye çalışır.

Bir taraftan sanata ve sanatçıya yönelik baskılar devam ederken, iktidar kültürsüzleştirme ve apolitikleştirme yönünde de hayli yol aldı. Yozlaştırmada, kültürel erozyonda devletin yasak kapıları ardına kadar açıldı. Mevcut yasalara dahi aykırı olarak kurulan özel televizyon kanallarında fuhuş, ahlaksızlık ve her türlü sapkınlık iyi şeylermiş gibi gösterilip özendiriliyor. Çünkü, iktidarın kültürden anladığı, bu özel televizyonlardaki "Yasemin"lerdir, "Gece keyifleri"dir, "Kırmızı noktali" filimlerdir. Halkın sağlığını bile kâr kapısı olarak gören, hastane kapılarında insanları ölüme terk eden, "Paran yoksa öl" diyebilecek kadar her şeyi parayla ölçüp biçen sistem, sanata da holdingler için, tekeller için üretiyor. Onun için kültür de, sanat da, holdingler para kazana-caksı vardır.

"Yasaklar yasaklanacak" diyenler şimdi bırakalım sol yayınları, klasikleri bile okul kütüphanelerine sokmuyor, halka değil, İnter Star'lara, Tele On'lara, Show'lara verdikleri sözden tutuyorlar. Patronlara verilen sözler yerine getiriliyor. İş halkın taleplerine, halka verilen vaatlere gelince kapılar kapanıyor. Kitaplar, der giler toplatılıyor, filmler yakılıyor, sansür ediliyor, ilen ci-devrimci yayınları milyarlara varan para cezalan kesiliyor; ama devletin bakanları zorda kalınca "Yetkim , yok" deyip işin içinden çıkıyor. Yetkileri yoksa, beceremiyorlarsa o koltukları neden işgal ediyorlar? Hükümetin göz boyayanları olarak kullanılmayı kabullemiyorlar.

İşçinin grevini eyleyenler, sendika vaat ettikleri memurları sendika istedikleri için coplatanlar, ayın an laşıyla halktan yana kültür ve sanata da tahammül etmiyorlar. Ekonomisinden politikasına bütün işlen halka karşı olanlardan, kültürde de halka dönük ve doğru politikalar beklemek boş hayaldir.

BİZE ÖLÜM YOK

1 AĞUSTOS 1979
"Empervyalizme, Faşizme,
Pahalılığa ve İşsizliğe
Karşı Mücadele"
kampanyasında yağ
kamyonunun kaçırılarak
halka dağıtılması
eyleminde polis
tarafından vurularak
şehit düştü.

AĞUSTOS 1991
Yedigat Madendağı'nda
herkesin sevdiği,
saydığı devrimci,
demokrat bu değerli
dostumuzu trafik
kazasında yitirdik.
Saygıyla anıyoruz.

**Sizlerin sesini duyacak
insanlar
kıyamete dek
sabahlar gibi taze
bal gibi tatlı
ve yorgun
ve sevdalı
ve yiğit...**

30 AĞUSTOS 1983
Federal Almanya'daki
yabancı düşmanlığını ve
politik ilticacılar
üzerindeki baskıları
protesto etmek için
yargılandığı
mahkemenin
penceresinden atlayarak
aramızdan ayrıldı.

AĞUSTOS 1979
Hisaristü'nde bir
gecekondu
mahallesinde yıkım
ekipleriyle çıkan
kavgada halkın yanında
yer aldı. Jandarmalar
tarafından katledildi

**Yürümek;
yürümeyenleri
arkanda boş sokaklar gibi bırakarak
havalan boydan boya yarıp ikiye bir
mavzer gözü gibi
karanlığın gözüne bakarak
yürümek**

Yürümek;

**dost omuz başlarını
omuzlarının yanında duyup,
kelleni orta yere
yüreğini yumruklarının içine koyup,
yürümek!..**

OĞUSTOS 1980 DEV-
GENÇ saflarında aktif
olarak mücadelede
katıldı. Çemberlitaş'ta
yapılan bir gösteri
sırasında askeri tim
tarafından vuruldu.

H. İbrahim BAYRAKTAR

Ahmet ERİKLİ
(AĞUSTOS 1977)

Mehmet AKŞER
(AĞUSTOS 1980)

Ömer ERMİŞ
(AĞUSTOS 1979)

Sadrettin UĞURLU

28 AĞUSTOS / Mayıs
gecekondu
mahallesinde oturan -
devrimci-demokrat bir
arkadaşıymış.
Kendisine devrimciyim
diyenler tarafından

Nuri ASLAN

12 AĞUSTOS 1980
Ay bastı'da iki köy
arasında çıkan
çelişkinin giderilmesi
çabalarından sonra
düzenlenen barış
toplantısına giderken
geçirdikleri trafik
kazasında kaybettik.

Metin KÖSE

Halkla bütünleşmiş milis düşmana korku, dosta güven verir

Emperyalizmin kollarını uzattığı işbirlikçileriyle halklara savaş açtığı her yerde halk kendi savaşını örgütledi. Emperyalizmin adaletsizliğini, kirli ilişkilerini taşıdığı her ülkede milisler, halkın savaş gücü oldular. Halkın yardımına koştular, sorunlarını çözmek için uğraştılar. Adalet oldular, bağımsızlık, özgürlük oldular, halka umut verdiler. Silahlanarak düşmana karşı savaştılar.

Yazısı sayfa 12'de

63 yaşındaki Fatma Durmuş'a karakolda işkence

Adı: Fatma Durmuş.
Yaşı: 63.
20 Ağustos'ta İstanbul Çeliktepe Karakolu polislerince dövülerek gözaltına alındı.
Suçu: Ankara Küçükçekirten'de katledilen iki devrimcinin cenazesine katılmak.
Gözaltına alındıktan sonra Çeliktepe polis karakoluna götürüldü. Fatma Durmuş'un ve onunla birlikte gözaltına alınan herkesin üzerleri soyuldu, sırtları coplarla dövüldü.
Meydanlarda halka nutuk atan koalisyon iktidar devleti böyle çalışmıyor. Bugün devlet terörü düzenin tek gıdası haline gelmiştir. 63 yaşındaki yaşlıları sopaların altına yatan düzen, değil halka bir şeyler vermek, kendi geleceğini bile rastgele yuvarlanışa sürükleyen bir tükenişin içindedir.

Yazısı sayfa 10'da

İktidar 'ekonomik terör' estiriyor

Geçtiğimiz hafta içinde akaryakıt ürünlerinin rafineri satış fiyatlarına yılbaşından bu yana beşinci kez zam yapıldı. Akaryakıtta yapılan bu zam, kısa sürede halkın temel ihtiyaç maddelerinin fiyatlarına da yansıtılacaktır. İktidar bütün ülkeyi kısa aralıklı 'zam depremi'yle sallamaya başladı. Emekçilerden yana olacak hiçbir kararın altına imza atmayanlar, demokratik ve politik taleplere karşı devreye soktukları şiddetli 'ekonomik terör'le birlikte uyguluyorlar. Şiddet, halkımızın yaşamına hem silah ve işkence aletleriyle, hem de ağır zamlar ve vergiler gibi emek gaspçılığının ekonomik yanıyla giriyor.

Yazısı sayfa 9'da

Emperyalizm Irak'a göz dikti

Emperyalistler Irak'ın hava sahasını Irak'a yasakladılar. Irak uçaklarının 32. paralelin güneyine geçmesi halinde müdahale etmekle tehdit ettiler. Şimdi Irak halkının üzerinde ABD ve İngiltere savaş uçakları devriye geziyor. Irak'ın Kuveyt'e girmesini uluslararası hukukun ihlali olarak değerlendiren, Irak'a saldıran, Irak'ı yakıp yıkan emperyalistler için şimdi uluslararası hukukun hiçbir önemi yok. İnsan hakları deyip, halkların tepesine bomba yağdıran ABD haydutluğu için hukuk, demokrasi, insan hakları deyişleri bir aldatmacadan öteye gitmiyor.

ABD saldırıganlığı Ortadoğu'da baş eğdirilemeyen bütün halklar için sadece kölelik vaat eden bir savaş mekanizmasıdır. Bu saldırıganlığa göz yummak yalnızca Irak halkını değil, bütün halkları onursuzca teslimiyete sürüklemek demektir.

Yazısı sayfa 21'de